

Тери Пратчет

Страта

„Срещал съм миньор-бригадир, който си има буца въглища със забита в нея златна лира от 1909-а. Виждал съм смачкан амонит сред вкаменелия отпечатък от сандал.

В мазето на Музея по естествена история има една стаичка, която държат заключена. Сред другите странни неща там има тиранозавър с ръчен часовник, както и череп на неандерталец с три златни пломби на зъбите.

Вие как бихте реагирали?“

Д-р Карл Унтърмонд

„Претъпканият рай“

Разбира се, денят беше прекрасен — направо като изваден от туристическа брошура. Офисът на Кин гледаше към лагуна, обрасла с палми. Бели вълни се разбиваха във външния риф, а плажът бе покрит с бели корали и странни мидени черупки.

Никоя брошура не би публикувала снимка на кошмарната, покачена на понтони грамаданска машина на пластове — умаления модел за острови и атоли с размер под петнайсет километра. Докато Кин гледаше, още един метър плаж се изсипа от големия улей отзад.

Зачуди се как ли се казва пилотът. Ако се съдеше по бреговата линия, той беше направо гений. Човек, който може да насипе подобен плаж с всичките му мидички, заслужаваше по-добра съдба. Но пък може и да беше някой като Торо, който просто много си пада по острови. И такива ги имаше — кротички срамежливци, които предпочитат да кръстосват океаните подир вулканаджиите и мечтателно да редят сложни архипелази с направо неприлична сръчност. Трябваше да попита.

Тя се наведе над бюрото си и се обади на областния инженер:

— Джоел? Кой кара Би Си Еф-три?

На екрана на интеркома се появи сбръчканото загоряло лице на инженера.

— Здравсти, Кин. Чакай да погледна. Аха! Бива си го нали? Харесва ли ти каквото е направил?

— Хубаво е.

— Това е Хендри, за когото пишат всички ония гадни доноси, дето ти се натрупали на бюрото. Сещаш ли се, същият, дето забучил оная динозавърска вкаменелост в...

— Да четох го.

Джоел усети нервната нотка в гласа ѝ и въздъхна.

— Никол Планти, миксерката му, и тя май имаше пръст в тая работа. Сложих ги на островно дежурство, защото кораловите острови не те изкушават чак толкова да...

— Знам. — Кин се замисли. — Я ми го прати. И нея също. Натоварен ден се очертава, Джоел. Вечно става така, когато някоя работа върви към приключване — хората почват да се лигавят.

— Ех, младост, младост! Всички сме ги правили тия номера. Аз например набутах чифт ботуши в един въглищен пласт. Не беше кой знае колко оригинално, признавам.

— Искаш да кажеш, че би трябвало да му простя?

Естествено, че той искаше да каже точно това. Всекиму е позволено веднъж да прояви своеволие, нали? А качественият контрол винаги забелязваше тези неща, дума да няма. И дори нещо да минеше незабелязано, не може ли да разчитаме на палеонтолози, че ще потулят работата?

Да, но лошото беше там, че можеше и да не я потулят...

— Добър е, а по-късно ще стане и велик — рече Джоел. — Само мъничко го посръфай, а?

Няколко минути по-късно Кин чу как ревът на машината позатихна и после млъкна. Скоро един от външните офисроботи влезе, повел набит, русоляв младеж, червен като рак, и кльощаво момиче без коса, дето я имаше, я нямаше двайсет. Стояха и зяпаха Кин със смесица от страх и дързост, а от тях по килима се сипеха коралови отломки.

— Добре, сядайте. Нещо за пиене? И двамата ми изглеждате обезводнени. Мислех си, че тия машини имат климатик.

Влезлите се спогледаха. После момичето се обади:

— Фрейн обича да чувства какво създава.

— Е, хубаво тогава, фризерът е онова кръглото, дето виси точно зад вас. Вземете си каквото искате.

Щом фризерът се блъсна в раменете им, те се дръпнаха рязко, пузнаха по една неравна усмивка и седнаха.

Към Кин те изпитваха страхопочитание и на нея ѝ беше малко неудобно от това. Според досиетата им и двамата бяха от планети-колонии, толкова нови, че скалите им още не бяха изсъхнали съвсем, а тя, както се знаеше, беше от Земята. Не от Цяла, Нова, Стара, Истинска или Най-добра Земя, а просто от Земята, люлката на човечеството, както пишеше в учебниците по история. А белегът на прехвърлилите два века на челото ѝ вероятно беше нещо, за което те само бяха чували, преди да постъпят в компания „Джон“. Освен това им беше шефка. И можеше да ги изпрати в Компанията.

Фризерът се прибра обратно в нишата, като внимателно заобиколи едно празно пространство в дъното на стаята. Кин си отбеляза наум, че ще трябва да викне техник да го погледне.

Двамата седяха като на тръни в плаващите кресла. В световете-колонии няма такива, спомни си Кин. Надникна в папката, изгледа ги на кръв като за начало и включи магнетофона.

— Знаете защо сте тук — започна тя. — Чели сте правилника, ако имате някакъв ум в главата. Длъжна съм да ви напомня, че или можете да приемете преценката ми като началник на сектора, или да се явите пред комисията в Щаба на Компанията. Ако изберете аз да се оправя с това, не можете да обжалвате решението ми. Какво предпочитате?

— Вие — рече момичето.

— Той не може ли да говори?

— Избираме вие да ни съдите, госпожо — обади се момчето със силен крийдски акцент.

Кин поклати глава.

— Това не е съд. Ако не ви хареса моето решение, винаги можете да напуснете — освен ако не ви уволня, разбира се.

Остави ги да преглътнат това. Зад всеки стажант в Компанията се виеше цяла дълга опашка от разочаровани кандидати. _Никой_ не напускаше доброволно.

— Добре, записваме. За протокола — вие двамата сте били на машината за пластове Би Ви Ен-шейсет и седем на четвърти юлиус и сте работили по проект на континент Y, нали така? Обвинението към вас е разяснено подробно в порицанието, което сте получили тогава.

— Тъй си беше — рече Хендри. Кин щракна едно лостче.

Едната от стените се превърна в екран. На него се появи въздушна снимка на сиво основна скала, рязко разсечена от километър висока стена от разнородни пластове — като някакъв шантав сандвич, който Господ си е спретнал. Машината за пластове висеше над урвата, килната на една страна. Геолозите на този свят след време щяха да се натъкнат на нещо крайно необяснимо, освен ако следващият, който се захванеше с тази работа, не беше някой страхотен майстор. Обективът се приближи до едно място към средата на канарата, където скалата се беше стопила. Там имаше подемен кран и неколцина работници с жълти шапки, които се затъртриха нанякъде извън кадъра, освен един, който стоеше, сочеше с метъра Експонат А и се хилеше: Ей, здрасти, мили другарчета от земята на Трибунала за Порицания на Компанията.

— Плезиозавър — обади се Кин. — Изобщо не му е мястото в този пласт, ама карай да върви. — Камерата се издигна над полуизкопания скелет и се фокусира върху разкривените четириъгълници отстрани. Ким кимна. Сега се виждаше съвсем ясно. Чудовището държеше плакат. И надписът се виждаше.

— „Спрете ядрените опити“ — прочете тя с равен глас.

Много работа трябва да бе глътнало това чудо. Сигурно цели седмици работа, а после в главния мозък на машината е трябвало да се въведе извънредно сложна програма.

— Вие как разбрахте? — попита момичето.

Защото във всяка машина имаше вграден „доносник“, затова, само че това официално беше тайна. Доносникът биваше монтиран в улея за десеткилометрова продукция, за да забелязва дребните, неофициални лични щрихи в картинката като например динозаври-пацифисти и мамути със слухови апаратчета, и си траеше там, докато не забележеше нещо такова. Защото рано или късно всеки им сервираше подобен номер. Защото всеки новак-дизайнер на планети, притежаващ една стиска талант, започваше да се чувства като цар там горе, в този въплътител на всички мечти — машината за пластове, и рано или късно се поддаваше на сладкото изкушение да изпържи мозъците на бъдещите палеонтолози. Понякога Компанията уволняваше дизайнера, понякога го повишаваше.

— Вещица съм, затова — поясни Кин. — Да разбирам ли че си го признавате?

— Аха — отвърна Хендри. — Но може ли да, тъъ, да ви посоча някои смекчаващи вината обстоятелства?

Той бръкна в туниката си и извади книга с изтъркан гръб. Запрелиства с палец страниците и най-накрая намери онова, което му трябваше.

— Тъ, това е един от най-големите авторитети в планетното инженерство — посочи той книгата. — Да продължавам ли?

— Моля, Заповядай.

— Тъ, ми такава... „В крайна сметка, една планета не е свят. Планета? Каменна топка. Свят? Четириизмерно чудо. В един свят трябва да съществуват тайнствени планини. Нека има бездънни езера, населени с древни чудовища. Да има странни отпечатъци от стъпки във високите снежни равнини, зелени руини сред безкрайни джунгли, камбани на морското дъно; долини с кълтящо ехо и златни градове. Това е маята на планетната кора, без която не би възникнало човешкото въображение.“

Възцари се мълчание.

— Господин Хендри — обади се Кин, — пише ли там нещо за динозаври за ядрено разоръжаване?

— Не, но...

— Ние строим светове, не просто оформяме планети. Това и роботите го могат. Ние строим светове, на които човешкото въображение може да пусне котва. И не си правим майтап с това, като залагаме в тях смахнати вкаменелости. Я си спомнете Вретената. Ами ако тукашните колонисти излязат същите като тях? Вашата вкаменелост би могла да ги убие, да ги накара да се побъркат. Присъщата ви е три месеца лишаване от труд. И за вас се отнася, госпожице Планти, и хич не искам и да знам поради какви причини сте помагали на този празноглавец. Можете да си вървите.

Тя изключи магнетофона.

— Къде се юрнахте така? Я седайте. Това всичкото беше заради записа. Сядайте де, имате ужасен вид.

Той не беше глупак. Тя забеляза надеждата-ембрион в очите му. Най-доброто беше да я смаже отсега.

— Това за наказанието си беше съвсем сериозно. За три месечната принудителна ваканция. Всичко е записано, значи няма как да ме разубедите. Не че изобщо можете — додаде тя.

— Но дотогава ние ще сме свършили тая работа! — Тросна се той, искрено обиден.

Кин сви рамене.

— Други ще я свършат. Не ме гледайте така притеснено. Нямахте да сте човечи, ако не се бяхте поддали на изкушението. Ако ви е кофти, питайте Джоел Ченги за ботушите, които се опита да набута във въглищния пласт. Но кариерата му не пострада от това.

— Ами вие, госпожо? Вие какво направихте?

— Хмм? — Момчето я гледаше изкосо.

— Ами аз, така да се каже, оставам с впечатлението, че онова, което съм направил, всеки го прави. А вие... и вие ли така?

Ким забарабани с пръсти по бюрото.

— Издигнах един планински район във формата на моите инициали — призна си тя.

— Лелеее!

— Наложих се да преработват голяма ивица земя. Едва не ме изхвърлиха.

— А пък сега сте зам-шефка и...

— И вие може да станете един ден. След още някоя година могат да ви пуснат на някой ваш астероид да правите каквото си искате. Увеселителен парк за някой милиардер например. Ето два съвета от мен; недейте да го претупвате и никога, ама никога не се опитвайте да използвате цитати от някого срещу самия него. Разбира се, аз съм учудващо милозлива и разбрана, но има хора, които биха те накарали да изядеш тая книга лист по лист под заплаха от уволнение. Ясно? А така. А сега се измитайте и двамата. Но този път наистина. Очертава ми се натоварен ден.

Те изтърчаха навън, сипейки след себе си коралова диря. Кин видя как вратата се плъзга след тях и няколко минути се взира в празното. После се усмихна на себе си и отново се захвана за работа.

Ето ви я Кин Арад, в момента инспектираща бреговия дизайн на ТУ архипелага:

Двайсет и едно десетилетия се стелят по раменете ѝ като темпорален пърхут. Не ѝ тежат. Защо да ѝ тежат? Хората не са създадени, за да остаряват. За това помага и хирургията на паметта.

На челото ѝ — златния диск, какъвто носеха хората на възраст повече от два века: той вдъхваше уважение и често спестяваше неудобства. Не на всяка жена ѝ е приятно да я свалят мъже, които могат да ѝ бъдат прапрапрапрапра-правнуци. От друга страна, не всички възрастни жени носеха дискове — нарочно. В момента кожата ѝ беше катраненочерна, също както и перуката ѝ — кой знае по каква причина човек, минал стотата, рядко запазваше косата си — и беше облечена в торбест черен гащеризон.

Беше по-стара от двадесет и девет свята, в създаването на четиринайсет от които имаше пръст. Беше се омъжвала седем пъти при различни обстоятелства, веднъж дори и по любов. От време на време се срещаше с бившите си съпрузи заради доброто старо време.

Щом подочистачката се измъкна от гнездото си в стената и се захвана да мете пясъчните дири, тя вдигна очи. Погледът ѝ бавно обиколи стаята, сякаш търсеше нещо конкретно. Изведнъж тя замря на мястото и се заслуша.

В стаята се появи мъж. Гледаш — въздух, а в следващия миг — висока фигура, облегната на картотеката. Той срещна смаяния ѝ поглед и се поклони.

— Кой сте вие, по дяволите? — възкликна Кин и се пресегна към интеркома. Той се оказа по-бърз — стрелна се през стаята и сграбчи китката ѝ учтиво, ала болезнено. Тя се усмихна мрачно и, както си седеше, замахна с лявата си ръка и му натресе един научно обоснован юмрук. С все пръстените.

Когато той най-сетне изтри кръвта от очите си, тя го фиксира с поглед, стиснала в ръка парализатор.

— Никакви нападателни движения! — заповяда му. — Не се опитвай дори да дишаш заплашително!

— Вие наистина сте необикновена жена. — Той попипа брадичката си. Полуразумната подочистачка го тресна настойчиво по глезените.

— Кой си ти?

— Наричам се Джаго Джало. А вие сте Кин Арад, нали? Но разбира се...

— Как влезе тук?

Той се въртна и изчезна. Кин механично натисна спусъка на парализатора. Един кръг на килима направи „_Уумпп!_“

— Не улучи — обади се глас в стаята.

Уумпп!

— Не беше тактично от моя страна да ви се натрапвам така, но ако махнете това оръжие...

Уумпп!

— Изгодата може да бъде взаимна. Вие не искате ли да знаете как можете да станете невидима?

Ким се поколеба, после неохотно спусна дулото.

Той се появи отново. Сякаш цъфна от въздуха в плът и кръв. Главата и торсът му се очертаха сякаш под замаха на ръка, а после изникнаха и двата крака.

— Хитро. Харесва ми — рече Кин. — А ако изчезнеш пак, ще наглася това чудо тук на широк фокус и ще напръскам цялата стая. Поздравления. Успя да ме заинтригуваш. Напоследък това хич не е лесно.

Той седна. По преценка на Кин бе поне петдесетгодишен, макар че можеше да е и с цял век по-стар. В движенията на много старите хора имаше

известен стил. В неговите нямаше. Изглеждаше така, сякаш го бяха държали буден няколко години поред — блед, плешив и с червени очи. Лице, което в миг можеш да забравиш. Дори и гащеризонът му беше бледосив. Щом бръкна в джоба си, Кин посегна към парализатора.

— Имате ли нещо против, ако пуша? — попита той.

— Да пушиш ли? — озадачи се Кин. — Ако щеш, избухни в пламъци, все ми е тая!

Без да изпуска от очи оръжието, той пхна жълт цилиндър в устата си и го запали. После го извади и издуха навън струя дим.

Този човек — помисли си Кин — е опасен луд.

— Мога да ви обясня телепортацията — рече той.

— И аз. Не е възможно — рече уморено Кин. Значи това било — поредният мошеник.

— Навремето са казвали и че е невъзможно да се изстреля ракета в космоса — каза Джало. — И на Годар са се смели. Казвали са, че е глупак.

— Казвали са същото и за много глупаци — рече Кин, като за момента пропусна да попита кой е тоя Годар. — Имаш ли уред за телспортация, та да ми го покажеш?

— Да.

— Обаче не го носиш, а?

— Не го нося. Но пък нося това. — Той махна и лявата му ръка изчезна. — Наречете го невидимо наметало, ако щете.

— Мога ли, тъ... да го видя?

Той кимна и й протегна празна длан. Ким посегна и докосна... нещо. На пипане беше като грубо влакно. Дланта й под него като че се виждаше леко размазана, но не беше много сигурна в това.

— Огъва светлинните лъчи — обясни той и внимателно измъкна нещото от ръката й. — Разбира се, не бива да рискувате да се загуби в шкафа, ето защо оттук се включва и изключва — виждате ли?

Кин забеляза тънката виеща се оранжева линия по ръба на нищото.

— Екстра — рече Кин. — Но защо си дошъл при мен? За какво е всичко това?

— Защото вие сте Кин Арад. Вие сте написали „Безспирно сътворение“. Вие знаете всичко за Великите Вретенови Крале. Според мен това е тяхно дело. Аз го намерих. Намерих и сума ти други нещица. Интересни нещица.

Ким го изгледа невъзмутимо. Най-накрая каза:

— Ще ми се да глътна малко чист въздух. Закусвал ли си, Джаго Джало?
Той поклати глава.

— Биоритмите ми са се уплели като кълчища след това пътуване дотук, но май ми е време да вечерям.

Летателният апарат на Кин заобиколи ниските сгради на офисите и се насочи към големия комплекс на W континента. Премина край подножието на грамадната машина, която някога караше Хендри — новият пилот в момента полагаше комплекс крайбрежни рифове. Маневрата им даде възможност са се насладят на впечатляващата гледка на голямата колекторна купа най-отгоре — вътрешността ѝ беше кадифеночерна.

— Защо? — обади се Джало, вперил поглед надолу. Кин завъртя кормилото.

— Насочената енергия от орбиталните колектори, впрегната в машината. Ако бяхме прелетели над купата, нищо нямаше да остане от нас.

— А какво ще стане, ако пилотът обърка нещо и лъчът не улучи купата?
Кин се замисли.

— Не знам — каза тя. — Но пилота че няма да можем го да намерим, няма.

Летателният апарат прехвърча над още няколко острова.

Делфини, отгледани във вани, в игриво настроение, току-що стоварени от мегатанкера, подрипваха над вълните редом със сянката му. Да му се не знае и „Безспирното сътворение“!

Но по онова време идеята изглеждаше добра. Освен това тя май беше правила всичко в този живот, само дето книга не беше писала. Самото писане всъщност хич не беше трудно. Истинският проблем беше да се научат как се прави хартия, после да наемат екип от работи и да ги накарат да монтират печатна преса. Това беше първата книга, отпечатана от четиристотин години насам. И вдигна доста шум.

Както и думите, затворени между скъпо произведените твърди корици. Не казваха нищо ново, но тя някак си бе успяла да събере в едно съвременните течения в геологията по такъв начин, че успяваха да разпалят огъня. Според рецензиите въз основа на книгата дори бяха възникнали и две-три шантави религии.

Тя погледна пасажера си с бялото на очите. Не можеше да улови акцента му — произнасяше думите педантично, като човек, току-що изкарал курс с

касети, на който обаче досега не му се е случвало да практикува езика. Дрехите си можеше да е купил от машина на дузина светове. Не приличаше на луд, но пък те, лудите, никога не приличат на луди.

— Значи си чел книгата ми — подхвърли тя.

— Че кой не я е чел?

— Понякога ми се струва, че няма такъв.

Той обърна към нея зачервените си очи.

— Не беше зле — рече той. — Четох я на кораба, докато идвах насам. Не очаквайте комплименти. И по-добри съм чел.

Отвратително наистина, но Кин усети, че се изчервява.

— Не се и съмнявам, че си изчел куп книги — измърмори тя.

— Няколко хиляди — поясни Джало. Кин ритна ритна педала, който превключваше на автопилот, и рязко се извърна на седалката.

— Знам, че съществуващите книги не наброяват и неколкостотин! Всички стари библиотеки са изгубени!

Той се сви на мястото си.

— Не съм искал да ви обидя...

— Ти кого...

— Не е необходимо авторът да си произвежда хартията сам — прекъсна я Джало. — Едно време са съществували издатели. Като филмофакторите. Авторът само е пишел думите.

— Едно време ли? Ти на колко години си?

Мъжът се размърда на седалката.

— Не мога да ви кажа точно — рече той. — Вие на няколко пъти сте сменили календара. Но доколкото мога да преценя, май съм някъде на хиляда и сто. Плюс-минус десетина години.

— Тогава изобщо не са имали генна хирургия! — възрази Кин. — Никой не е толкова стар!

— Но пък са имали космическите сонди „Терминус“ — напомни й тихо Джало.

Прелетяха над един вулканичен остров. Централният конус пускаше лек дим: техническият екип го тествуваше. Кин го гледаше втренчено, без да го вижда. Устните й мърдаха.

— Джало — рече тя. — Джало! Ето защо името ми се стори познато! Хей... ама нали тия кораби „Терминус“ уж никога нямало да се върнат, нали това било най-важното...

Той ѝ се усмихна, но усмивката му не беше весела.

— Точно така — рече той. — Аз бях доброволец. Всичките бяхме доброволци, разбира се. Пълни откачалки. А корабите нямаха необходимото оборудване, за да се завърнат.

— Знам — рече Кин. — Четох едно филмче. Уф...

— Е, трябва да разглеждаш нещата в контекста на времето. Тогава имаше известен смисъл. И, разбира се, корабът ми така и не се завърна.

Той се наведе напред.

— Но аз — да.

„Риц“ се намираще в неофициалния град, израснал около Линията, която някога бе първа, а понастоящем — последна. Сега дори и градът се разкъсваше — големите товарни кораби на орбита го теглеха нагоре на буксир. След още някои и друг месец щеше да го последва и последния служител на Компанията. Щяха да положат и последното снежно поле. Щяха да пуснат на воля и последните пойни птички.

Разговорът им в градината на покрива на ресторанта бе прекъсван от плющенето и тракането на жълтите влекае, които се катереха нагоре по Линията на два километра нататък и теглеха нанизите от резервни складове като маниста, нанизани на жица. Скоро те се губеха в циркуса, запътил се към Връхната линия.

Кин бе поръчала фрамуш, тъкачни седловинки и брезентки. Джало бе прочел съсредоточено менюто и с най-откровена невяра си бе поръчал омлет от яйце на додо. Но сега като че съжаляваше.

Кин го гледаше как чопли в чинията си, но умът ѝ настояваше да ѝ прожектира разни картинки. Тя си спомни корпуса на космическата сонда „Терминус“ с формата на камбана, системата за поддържане на живота на пилота в мъничката сфера на върха. Спомни си страховитата логика, която бе довела до построяването на тези чудовища. Тя беше следната: далеч по-добре е да се изпрати в космоса човек, отколкото машина.

Издаднал в пълно неведение, човекът можеше да продължи да се развива и да взема решения. Машините стават за рутинна работа, но в сблъсъка с непредвидимото се издъхват.

Да се изпрати машина беше евтино, защото машините не дишаха и самички си изпращаха информацията.

Докато хората дишаха, и то през цялото време. Което беше скъпо.

Но беше много евтино да се изпрати човек, ако не се погрижиш да го върнеш.

— Това в каната кервиз ли е? — попита Джало.

— Това са ластари от щръклица — обясни Кин. — Не яж жълтото, че е отровно. Виж сега, цял ден ли ще те чакам? Разкажи ми за Великите Вретенски Крале!

— Знам само каквото съм прочел — отвърна Джало. — А повечето от това, дето съм го чел, си го писала ти. Тия сините работи ядат ли се?

— Намерил си Вретенско селище? — Досега бяха открити само девет Вретенски селища. Десет, ако броим и изоставения кораб. В едно от тях беше открит и прототипът на машината за пластове. Както и всички подробности около генната хирургия. Нищо чудно, че повече хора учеха палеонтология вместо инженерство.

— Намерих Вретенски свят.

— Откъде знаеш, че Вретенски?

Джало се пресегна и си взе стръкче щръклица.

— Плосък е — обясни той.

— Възможно е — заключи Кин.

Вретената не бяха богове, но можеха да минат за такива, докато пристигнат истинските. По всяка вероятност бяха еволюирали на някой лек свят... Оцелелите мумии със сигурност показваха, че са били три метра високи, но са тежали само около четирийсет килограма. На планетите с такова земно притегляне като Земята те носели изумителни екзоскелети, за да не рухнат целите натрошени. Имали дълги муцуни и ръце с по два палеца, крака на редуващи се оранжеви и лилави райета и големи ходила като на цирков клоун. Мозъци нямали, или по-точно цялото им тяло можело да функционира като мозък. Но никой досега не бе открил вретенски стомах.

Изобщо не приличали на богове.

Трансмутацията при тях била евтина. Вероятно са имали пол, но досега екзобиолозите така и не бяха открили откъде са излизали малките вретенца.

Предавали си послания, като модулирали някоя водородна линия в спектъра на най-близката звезда.

Всичките били телепати и ги тресяла остра клаустрофобия... Изобщо не си строели къщи. Космическите им кораби били... да не повярваш. Били почти безсмъртни и за да избутат някак си всичкото това време, посещавали планети с разрежена атмосфера и си играели с тях. Поръсвали планетите с водорасли-мутанти или им докарвали луни, които им били възголемички. Развъждали разни форми на живот при ускорено развитие. Вземали по някоя Венера и я правели Земя, а причината за това, след като веднъж приемеш, че Вретената са били по-различни, е била понятна поне за хората. Те пъшкали под натиска на сериозен проблем с населението — поне за Вретената натискът бил голям.

Един ден те обелили кората на една планета с машина за пластове и намерили нещо ужасно — ще рече, ужасно за Вретената. И в течение на следващите 2000 години — докато новината плъзне навсякъде — измрели от наранена гордост.

Това се случило преди 400 милиона години.

Един влекач се юрна надолу по Линията — ревът на спирачките се процеждаше през звукоизолиращите му екрани. Разпределителите прихващаха още по-нагоре с ракета-прашка, за да не се претоварва Линията.

Влекачът се плъзна през системата от лостове и избръмча към далечната разпределителна станция. Кин присви очи и изгледа Джало.

— Плосък, казваш — рече тя. — Като диска на Алдерсон ли?

— Сигурно. Какво е това диск на Алдерсон?

— Никой досега не е успял да направи такъв, но ако сплескаш всички светове от една система в диск, широк колкото системата, с дупка в средата за Слънцето, и ако покриеш долната страна с неутрониум, за да се създаде гравитация, и...

— Леле мале! Вие и неутрониум ли произвеждате вече?

Кин се умълча, после поклати глава.

— Както казах, никой досега не е успял да построи такъв диск. Нито пък да се натъкне на негово подобие.

— Диаметърът на тоя е не повече от двайсетина хиляди километра.

Погледите им се срещнаха. Тя изплю камъчето, което той очакваше:

— Къде е?

— Без мен никога няма да го намериш.

— И според теб е дело на Вретената?

— По него има такива неща, че и след милион години пак няма да ми повярваш.

— Заинтригува ме. Колко искаш?

Вместо отговор Джало бръкна в кесията, окачена на колана му, и измъкна пачка банкноти от по 10 000 дни. Паричните знаци на Компанията бяха по-стабилни от, кажи-речи, всички световни валути. Всяка от тях беше равна на още близо двацет и осем години живот, ако я обмениш в някое бюро на Компанията. Нямахше по-добър кредит от кредита на Компанията. Тя плащаше в допълнително бъдеще.

Без да откъсва поглед от Кин, Джало извика най-близкия робот-келнер и набута шепа банкноти в отделението му за отпадъци. Всички инстинкти на Кин ревнаха: „Скачай и ги измъкни от там!“, но дори и когато науката е на твоя страна, не можеш вече да си прехвърлил стоака, а още да се подчиняваш на инстинкти. Автоматичният изпепелител щеше да ѝ изгори ръката.

— Що за... — изхъри тя и се прокашля. — Що за детинщини! Фалшиви са, естествено.

Той ѝ подаде един матусал, банкнота с най-висока стойност, използвана от Компанията.

— Двеста и седемдесет години — обяви той. — Подарък.

Кин пое пластмасовата картичка в бяло и златисто. Ръцете ѝ категорично трепереха.

Дизайнът на банкнотите на Компанията беше прост, но съществуваха двеста начина за удостоверяване на автентичността им. Никой не ги фалшифицираше. Рекламираха надлъж и нашир, че всеки хипотетичен фалшификатор би прекарал всичките подправени от него години в подземията на Компанията, и то плътно зает с много необичайни и неприятни занимания.

— По мое време — рече Джало — щяха да ми викат богат, богат, че пак богат.

— Или мъртъв, мъртъв, че пак мъртъв.

— Забравяш, че съм бил пилот на „Терминус“. Всъщност никой от нас не вярваше твърдо, че смъртта ни е неизбежна. Малцина го вярват изобщо. Засега излязох прав. Във всеки случай, ако искаш да провериш банкнотата, давай. Истинска е, уверявам те. Не съм дошъл да купувам. Искам да те наема. Теб. След трийсет дни се връщам на... плоския свят по причини, които ще се изяснят впоследствие. Имам намерение да остана там по-малко от година, а

парите, които ти предлагам, са отговорът на всички въпроси. Тая банкнота можеш да си я задържиш, разбира се, дори и да не приемеш предложението ми. Можеш да си я сложиш в рамка или да си я къташ за старини.

И той изчезна — също като царя на демоните. Кин се метна през масата, но напипа само въздух. По-късно тя поръча да проверяват всички совалки, излитащи по Линията. Дори и невидимко не би могъл да се промъкне през устройствата за шпиониране, тайно монтирани по подвижните мостчета. Надали щеше да се опита да се качи на товарната совалка — повечето товарни совалки не бяха дори херметизирани. Не се и опита. По-късно Ким разбра, че си е купил билет под чуждо име и просто е преминал покрай охранителната система, развял видимостта си като мантия.

Съобщението дойде двайсет и пет дни по-късно заедно с първата вълна колонисти.

Главната Линия отдавна я нямаше — бяха я изтеглили от спътника в синхронна орбита и натоварили на товарния кораб. Бяха останали само няколко козметични екипа, които довършваха работата си по антиподите.

Кин бе застанала на една могилка сред гъстата джунгла — край нея по напоената с миризми земя нямаше и най-малък признак за жива душа. На осем хиляди мили под краката ѝ, както знаеше, хора, роботи и машини се стичаха към антиподната жица и я вдигаха; един дванайсет мили висок скелет с голям ядрено-синтезен двигател се издигна нагоре, хлътна в последния товарен кораб и остави света на новопристигналите.

Въпреки онова, което се виждаше, оттеглянето си вървеше строго по план. Последни щяха да са метачите, които се тътреха предпазливо по браздите. Веднъж в един рекламен филм на Компанията показваха как, след като вдигнаха и последния техен човек няколко фута нагоре по Линията, той се наведе и избърса от почвата отпечатъците от стъпките си. Не беше истина, естествено, но се разминаваше с истината само на някой и друг сантиметър.

Добър свят бяха спретнали. По-добър от Земята, но разправяха, че на Земята положението било започнало да се пооправя. Населението сега възлизало близо на седемстотин и петдесет милиона и роботите, които включвали тази цифра, не били чак пък толкова много.

По-добре беше, отколкото в нейното детство. Кин се бе простила с повечето си детски спомени много отдавна — беше минала няколко периодични редакции на паметта, но си беше запазила един-два. И щом си припомни най-стария, набърчи нос.

Хълм, същият като този, който се издига над сумрачна равнина, обвита от дрипави мъгли. Залез-слънце. Майка ѝ я е завела там, на този хълм. Застанали са сред малка тайфица — цялото народонаселение на почти половината страна. И повечето от тях — работи. Един от тях — Клас Осем, целият нашарен с шевове и заварки, я е вдигнал на раменете си, за да вижда по-добре.

Всички танцьори са работи, макар цигуларят да е човек.

Туп-туп, тропат металните крака по черното мочурище, а подранилите прилепи гонят мухите в небето.

Изпълняват стъпките идеално. Че как иначе? Нали не са хора, че да се объркат или да се препънат. Светът е претъпкан с неща, които малцината човеци трябва да свършат — до такива работи ли да им е на човеците? И все пак те знаят, че традициите трябва да продължават, докато дойде денят, в който хората отново ще поемат юздите. Напред, назад, скок-подскок, танцуваха роботите танца на пазителя.

И малката Кин Арад тогава бе решила, че хората не трябва да се превърнат в изчезнал вид.

А нещата вървяха точно натам. И ако ги нямаше роботите, без съмнение щяха да се докарат в такова положение.

И докато тропачите фигури мрачно се поклащаха на фона на червения залез, тя реши да постъпи в Компанията...

Първият от големите глайдери прелетя като вихър над дърветата и тупна тежко на тревата. Фрасна се в едно дърво, завъртя се около оста си и се спря на място.

След няколко минути люкът се отвори, навън излезе мъж... и падна.

Кин го наблюдаваше как се надига и се обляга на люка. От кораба излязоха още двама мъже, последвани от три жени. Тогава я забелязаха.

Доста се беше постарала. Сега кожата ѝ беше сребърна с втъкани неоновни нишки. Беше избрала червена мантия. Нямаше вятър и електростатичните заряди плаваха около нея доста прилично. Да се претупват детайлите, не вървеше. Тези хора идваха в един нов свят. Сигурно вече бяха стъкмили горда конституция, изписана със злато и свобода. Трябваше да ги посрещне с достойнство. По-късно щяха да имат предостатъчно време за сблъсъци с реалността.

И други глайдери започнаха да се спускат, а човекът, стъпил пръв на земята, се изкатери по могилката при Кин. Тя забеляза брадата-първопроходец по бялото му като тебешир лице. Но най ѝ се наби на очи сребърният диск на челото му, проблясващ на първите слънчеви лъчи.

И след като се изкачи на върха, той продължаваше да диша равномерно. Крачеше без всякакви усилия — повечето столетници умееха да се владеят. Той се усмихна и разкри зъби, пломбирани до дупка.

— Кин Арад?

— Бьорне Чан?

— Е, пристигнахме. Днес кацаме десет хиляди души. Хубав въздух правите — на какво лъха?

— На джунгла — отвърна Кин. — На плесен. На разлагащи се пуми. Усеща се и омайният дъх на тайнствени орхидеи.

— Не думай! Е, ще се наложи да се погрижим за това — отвърна той с безстрастен глас.

Тя се разсмя.

— Честно казано, изненадах се — рече му. — Очаквах някой младок с вирната брадички, нарамил плуг в едната ръка...

— И примерна конституция в другата. Знам, знам. Някакъв такъв е предвождал колонистите в Ландшир. Вие чухте ли за Ландшир?

— Гледах снимки.

— Знаете ли, че цяла седмица са се карали каква да бъде властта? А първото, което построили, било църква. И тогава зимата ги връхлетяла. А аз съм бил на северния им континент през зимата. Жестоки зими правите...

Кин пое надолу с лека стъпка. Чан вървеше до нея с широки крачки.

— Не сме искали те да измрат — каза тя най-накрая. — Бяхме им обяснили какви са сезоните там.

— Не сте им обяснили обаче, че във вселената справедливост не съществува. Били са твърде млади, за да са развили достатъчно силна параноя.

— А вие?

— Аз ли? Аз съм ужасно предпазлив. Точно затова и ме наеха тези хора. Сто и деветдесетата карам. Не ми се умира и затова дебна като ястреб какво е времето навън, плувам само на плитко и нищичко не слагам в устата, докато не му видя пълния лабораторен анализ. Тръгнат ли да падат метеорити, ще се свия и ще си затуля главата с ръце! Сключил съм договор за пет години и имам намерение да го изкарам до края!

Кин кимна. Неговата самоувереност й се понрави.

Но тя знаеше, че положението не е чак толкова просто. На теория човек колкото повече остаряваше, толкова повече внимаваха кабинетът за гена

хирургия и местният клон на Компанията, където ти осребряват Дните във внимателно изчислени процедури за дълголетие — с гарантиран курс двацет и четири часа живот допълнително към един Ден — да са му по-наблизо. Само Компанията плащаше в Дни и само Компанията можеше да си осигури процедурите. Това си го пишеше в учебниците по икономика — всичко и всички бяха особеност на Компанията.

Но в учебниците по икономика си го пишеше и закона за намаляващата възвръщаемост. На двацет години човек действаше благоразумно и не поемаше никакви рискове, защото, щом работиш за Компанията, имаш пред себе си цели векове! И беше срамота да се лишиш от тях, защото си карал прекалено бързо или си живял прекалено наситено.

На двеста на кого му пукаше? Навсякъде си бил, всичко си видял. Всяко ново преживяване е просто старо преживяване в разместен ред. До триста я го докараш, я не. Е, не че ще се самоубиеш — не точно. Просто започваш да катериш все по-високи и по-високи планини или да падаш свободно все по-продължително и от все по-високо, или мяташ раница на гръб и хукваш да трамбоваш Меркурий, ама по мъчния маршрут — и рано или късно късметът ти дава фира.

Досадата те кара да се побъркаш. Смъртта е начинът, по който Природата ти казва, че трябва да успокоиш малко топката.

Тъкмо затова Чан беше повел отряд млади-зелени колонисти към един нов свят. Нямахше какво да губи освен живот, протъркал се до дупка от това живеене, на което не му се виждаше краят.

— Ние не строим увеселителни планети — заяви Кин. — Тази ще трябва да я покорите.

Един глайдер се плъзна в небето и се загуби сред върхарите.

— В началото ще им дойде нанагорно — обади се Чан. — В тоя кораб с всичкият багаж — одеяла, масички... Наредих на контролата да го приземи на десетина мили по-нататък. Денят е хубав. Една разходка ще ни се отрази добре, пък и ще се види колко от тях са от тия, дето настъпват отровните паяци и хич не им мига окото.

— Какво смятате да правите, след като изтекат петте години?

— О, откъде да знам — може пък да поостана и известно време да се правя на Великия Старейшина. Но пък тогава това място тук ще бъде твърде цивилизовано за моя вкус.

— Хммм? Е, Рем не е бил построен за един ден.

— Тогава не съм ги предвождал аз.

Колонистите я гледаха мълчаливо. Нито генна хирургия, нито процедури, нито клон на Компанията — и все пак те бяха дошли тук доброволно. Един на десет от тях я щеше да доживее до сто години, я не...

Бяха оставили безсмъртието на обикновените хора. А те щяха да родят деца. Сега вече имаше достатъчно деца, дори и на Земята. Гените им щяха да оцелеят — условията в този свят щяха да ги запазят. Изковани върху наковалнята на ново слънце и нова луна, след хиляда години и хората тук щяха да бъдат други. Други, точно толкова трябва — според Плана.

— Тук трябва да се сбогуваме. — Кин бръкна в кесията, окачена на колана ѝ. — Ето ви Нотариалния акт, документа за прехвърляне на имота и петхилядогодишна гаранция за производствени дефекти.

Чан пхна документите в ризата си.

— Измислили ли сте име? — попита Кин.

— Решихме с гласуване то да бъде Кралството.

Кин кимна.

— Харесва ми. Просто, но не и шегаджийско. Може би ще се върна някой ден да видя как сте се справили, господин Чан.

Последният глайдер, който се приземи, беше транспортен кораб на Компанията — не като евтините пластмасови първопроходски машини за еднократна употреба. Щом Кин се приближи, се отвори люк и един робот на Компанията спусна стълбичката.

— Кога за последен път сте била на процедури? — попита изведнъж Чан.

Кин се опули насреща му.

— Преди осем години. Какво значение има?

Той се позамисли, после се приближи към нея, за да се го чуят останалите.

— Компанията има неприятности. Може би Дните ни са преброени.

— Неприятности ли?

Роботът пилот регистрира присъствието на Кин на борда, отброи три секунди и захлупи люка. Последното, което първопроходецът видя, беше обърканата физиономия на Кин, изпълнила големия заден илюминатор, докато машината се издигаше нагоре.

Чан сподире кораба с поглед, докато той се издигна достатъчно, за да се включат постояннотоковите въздушно-реактивни двигатели. После бръкна в люка на собствения си глайдер и извади оттам мегафон.

Тълпата се превърна в петно, после в точица и се изгуби сред джунглата. Кин се облегна назад. Компанията притежаваше шейсет процента от безкрайността. Какви ти тук неприятности?

Скоро глайдерът подмина Слънцето и започна да се зазорява наобратно. След време се приземиха на малък пясъчен остров — белеещ се под звездното небе, заобиколен от фосфоресциращо море.

Линията се очертаваше, черна на фона на небето. В основата ѝ се виждаше малка капсула, на която се беше облегнал мъж.

— Джоел!

Той пусна неандерталската си усмивка.

— Здравсти, Кин.

— Мислех си, че си заминал да ставаш Секторен майстор на Сифагор.

Той сви рамене.

— Предложиха ми го. Не ме устройваше. Качвай се. Робот!

— ЗДРА'Ж' ЛАЕМ, ГУСН'ЧАЛНИК!

— Закачи глайдера на буксир.

— СЛУШ'СПЛ'НЯВАМ, ГУСН'НАЧАЛНИК!

— И стига с тия казармени лафове, става ли?

Изкачиха се в кабината на Линесман и се настаниха от двете страни на тръбата за централна тяга. Джоел Ченги въздъхна и щракна едно лостче. Капсулата подскочи и Линията се заизнизва хипнотично покрай тях, докато се изкачваха нагоре.

— Аз съм новият тукашен Наблюдател — обади се той.

— О, Джоел! Не е вярно, нали? — Изведнъж Кин я обзе чувството, че вселената се е продънила.

— Вярно е и още как. Между нас да си остане, направо нямам търпение да почна. С тебе не би ли било същото?

— Но не те виждам... — Кин се сепна.

Никак не те виждам, искаше да каже тя, да прекарваш век след век в спътниковата камера за дълбоко замразяване на висока орбита около този свят. И да не остарееш нито секунда.

Тя си го представи. Беше ужасно.

Ръце-роботи, които вечно кръжат около теб със спринцовки, насочени на няколко инча от коравата ледена кожа, докато други роботи наблюдават

света там долу. И търсят определени знаци. Деление на атома. Ядрен синтез. Космически полети. Ширпотреба на електричеството.

Някои светове наблягаха на космическите полети с надеждата да получат бързо междузвездно признание. И неизменно се издънваха. Дори и суборбиталните машини са върхът на пирамидата, огромната стара пирамида, която се крепи на такива неща като прехрана, земеделие и т.н. Не си струваше да се опитваш да полетиш, като няма какво да ядеш.

Джоел се наведе и набра на конзолата за сервиране номера на менюто, после измъкна оттам наредена маса. Улови погледа на Кин и пак се усмихна. Той честичко си се усмихваше. При зачеването му, кой знае как, палеолитните гени отново си бяха дали среща и с това дялано като със сатър лице му се налагаше честичко да се усмихва, за да не плаши децата. Но пък щом лицето му светнеше, приличаше на зората на Човечеството. Двамата с Кин разговаряха — и далеч не само с думи. Бяха общо на четиристотин години. Сега думите бяха просто платформи, които мъкнеха товари със знания и нюанси.

Кин отново огледа масата.

— Познато ми е — рече тя. — Такова, опитвам се да се сетя...

— Преди сто и трийсет години. На същата дата се оженихме, спомняш ли си? На Тайноулд. По ритуала на оная смахната религия...

— Икар възнесе — сети се внезапно Кин. — По дяволите, извинявай. А ти помниш дори и менюто. Колко романтично!

— Всъщност наложи ми се да си погледна в дневника — призна си той и наля виното. — Ти петата ми жена ли беше? Тогава съм пропуснал да си го отбележа.

— Не бях ли третата? Ти на мен ми беше петия мъж.

Спогледаха се и избухнаха в смях.

— Хубави времена бяха, Кин, хубави. Три години изпълнени с щастие.

— Две.

— Добре де, две да бъдат. Лела мале! Она път на Плешуур, нали се сещаш, когато...

— Я не увъртай. Как така се хвана за Наблюдател?

Температурата колабира. Зад илюминаторите Кралството се превръщаше от пейзаж в диск, а слънчевата светлина тикаше напред линията, разделяща осветената от неосветената му част.

— Ъъ, ами... Животът нещо се скапа. Само на процедури надали ще издаяня толкова дълго, колкото като Наблюдател; хубаво е да гледаш как

израства един нов свят; да видиш какво крие бъдещето; все едно пътуваш към нова вселена...

— Дрън-дрън, та пляс, Джоел. Познавам те, нали така? Никога не съм те виждала да скучаеш. Спомням си, че цели две години отдели да се учиш как се прави дървена каручка. Казваше, че няма да седнеш да си почиваш, докато не си овладял и последното нещо на този свят. Казваше, че още не си се научил нито да ловиш тюлени с копие, нито да лееш мед. Казваше, че си щял да напишеш най-изчерпателния труд върху роботската порнография. А още не си.

— Добре де, скатавам се, защото съм страхливец. Това стига ли ти? Скоро ще станат разни работи и тогава за всекиго ще е най-добре, ако е успял да се набути във фризера навреме.

— Какви разни работи?

— Лоши работи.

— Ло... — тя се сепна. — И Чан каза същото.

— Великият първопроходец? Вчера си поприказвахме, докато още бяха на орбита. И той се измита, преди бурята да е връхлетяла.

— _Какви ги приказваш?_

Той ѝ обясни точно какви. Кин беше докладвала за посещението на Джало. Освен това беше докладвала и за способността му да вади големи цифри в Дни.

— Компанията провери онзи матусал, дето ти им го изпрати, Кин.

— Фалшивия ли?

Той поклати глава.

— Де да беше. Ама е, така да се каже, истински. Само че не ние сме го печатали. Цифрите не съвпаднаха. Кодовете не съвпаднаха. Не че са били неточни, не знам дали ме разбираш. Но просто не са нашите цифри. Ние още не сме стигнали до тях — няма такава емисия. А сега се замисли. Съществува процес, чрез който валутата на Компанията може да бъде възпроизведена. Помисли си какво означава това, Кин.

Тя се замисли.

Валутата на Компанията се подлагаше на толкова много тайни проверки и кодове, че ако някой се наемеше да я фалшифицира, нямаше друга възможност освен да я произведе едно към едно. А такава банкнота не можеше да се възпроизведе дори и ако я пуснеш през машина за Пластове, защото всички такива машини бяха собственост на Компанията и едно скрито ключе във всяка пластмасова карта щеше да се задейства и да стопи цялата

машинария. Никой не можеше да възпроизведе валутата на Компанията. Но ако можеше...

Дълговечниците щяха да си изпатят първи. Валутата на компанията беше толкова надеждна, че сама по себе си беше богатство. Но ако Дните се превърнеха в прости парчета пластмаса, ако пазарът не наводнеше с десет-двайсет пъти действителното количество банкноти, това щеше да бъде краят на Компанията. Богатството ѝ — това бе нейната надеждност, а надеждността ѝ беше в твърдостта на нейната валута.

Генната хирургия просто ти пречеше да умреш. Човек можеше да продължи да живее и без допълнителните процедури, които се купуваха с Дни, но щеше да остарява. Безсмъртен и изкуфял.

Нищо чудно, че хората бяха тръгнали да се покриват. Джоел се беше вкопчил в един вид безсмъртие, Чан поне щеше да избегне катастрофата. Вероятно недотам уравнивесените хора предприемаха неща като например да излезеш на разходка в Космоса без скафандър.

Ние сигурно сме милиони, помисли си Кин. Оплакваме се, че никога няма да вкусим ястие, което вече да не сме вкусили, че лека-полека цветовете на живота ни помръкват. Чудим се дали кратколетниците не живеят по-ярко и наситено и ни е страх да не би да разберем, че наистина е така, защото сме се отказали от възможността да имаме деца. Толкова е нечестно! Сякаш човек разполага само с отредения си дял емоции като въодушевление, радост и доволство и колкото повече живее, толкова повече те се стопяват. Но животът продължава да е сладък, а смъртта — просто загадка. Онова, от което ни е страх, е остаряването. О, по дяволите.

— Търсиха ли го? — обади се тя.

— Къде ли не. Знаем, че е посетил Земята, защото всички архивни данни за сондите „Терминус“ в Музея на космическите полети са били изтрити.

— Значи съвсем нищичко не знаем за него?

— Точно така. Намери си убежище, Кин. — Той се подсмихна. — Поне политиката на Компанията е била правилна. Нашите светове ще светуват дълго.

— Един човек не може да срути цяла цивилизация — възрази Кин.

— Я ми посочи къде пише, че това е универсално правило — тросна се той, после се поуспокои. — Това наметало... наистина ли го прави невидим?

— Амииии, ако гледаш право в него, спомням си, че онова, което се намира зад него, изглежда само леко размазано. Но ако не го очакваш, хич няма и да го забележиш.

— Предполагам, че върши работа за старомоден шпионаж — заключи Джоел. — Но все пак, странна работа. Според мен е по силите ни да сътворим такова нещо. За да се направи то, е нужно доста високо технологично ниво, а при едно високо технологично ниво невидимостта не е голямо преимущество. Толкова много други неща ще регистрират присъствието ти.

— И това ми мина през ум — рече Кин.

— После, всички тия приказки за телепортация — теориите до една твърдят, че тя е невъзможна. Двойният ефект на Уосбайл почти я постига — също както е възможно да се построи почти вечен двигател.

Спътникът в края на Линията сияеше като звезда пред тях. Джоел погледна контролното табло.

— Бих искал да се срещна с него — рече той. — Когато още се напикавах в гащите, съм чел за сондите „Терминус“. После веднъж, като бях на Нова Земя, отидох да разгледам фермата на Рип Ван ЛеВин. Той беше онзи, който се приземил на планетата и открил...

— Знам — прекъсна го Кин.

И да бе забелязал тона й — а Джоел несъмнено го беше забелязал, — с нищо не го показва и продължи бодро:

— Някъде преди две години гледах тоя филм за Т4 и Т6. Това са сондите, които все още летят. На Нова Земя произвеждат такава благотворна акция — горе-долу на всеки десет години изстрелват по два кораба на скоклива орбита, не набират ускорение и...

— И това го знам — прекъсна го Кин.

Корабите набираха скорост, като се гмурваха в слънцето на Нова Земя и прескачаха някой и друг милион мили в Другадето, гмур, скок, гмур, скок... и най-накрая хоп, цъфваха изневиделица няколко стотици светлинни години по-нататък с размазваща светлинна скорост, на няколко мили от сондите.

Терминус Четири не бе успял да намали скорост при поредната точка на обръщане, а един дефект в примитивния компютър на Шест го бе отвел право до някаква звезда, дето я няма. Ако събитията бяха следвали нормалния си ход, пилотите им щяха да са изгнили още преди векове. По онова време техниката на забавяне на жизнените процеси също си е била доста примитивна. Но разбрицаните машинарии отдавна бяха подменени част по част, а екипажите, които идваха на посещение горе-долу на всеки десет години, добавяха какви ли не усъвършенствания.

Всичко това никак не беше евтино. Много по-лесно щеше да е да затоплят пилотите, да ги съживят и те да си заживеят охолно. Но Рип Ван ЛеВин, Славният герой на Терминус, който след хилядогодишен полет се бе

приземил на свят, създаден от прескачащите през Другадето кораби триста години по-рано, бил богат, когато се самоубил. Достатъчно богат, че да наеме добри адвокати и да настоява назначените от него попечители да правят всичко възможно и невъзможно за останалите двама пилоти, само да не ги будят.

— Тръстът ЛеВин ни е вързал ръцете — рече Джоел. — Първото, за което се сети Компанията, беше да събудим пилотката на Т4 и да я питаме за Джало. Всички те са се обучавали заедно — тя все трябва да знае нещо за него. Но ха сме се опитали, и цяла Нова Земя ще писне кански.

— Джоел, ти какво мислиш за тази идея? — попита го Кин.

Той я погледна в очите.

— Че е жалка, какво друго?

— И аз тъй мисля.

Тя остана на спътника, докато Джоел донагласи системите — гледаше го как активира електрическата верига, прекъсваща дългата верижна изкуствена молекула, каквато представляваше всяка Линия. Оттук нататък Кралството трябваше само да се оправя. Не стоя да го гледа как подготвя хладилната камера.

Беше оставила личната си ракета на орбита близо до Там Горе. Технически погледнато, тя беше в отпуска, докато се присъедини към останалата част от екипа в Тренчърт — там предните отряди вече бяха прочистили атмосферата и подсилили кората. Преди месеци беше намислила да се отбие на Момремон-Шпиц и да хвърли едно око на новооткритите разкопки на Вретенското селище там. Носеха се слухове, че са открили нова годна за работа машина за пластове.

Точно сега това ѝ се виждаше крайно маловажно. Тя затръшна зад себе си вътрешната врата на въздушния люк.

— Приветстваме ви, о, мадам — поздрави корабът. — Вятърът издуха платната. Резервоарът ни е пълен догоре. Ваната да ви напълним ли?

— Ъхъ.

— Изчислихме курса. Предстартово броене ще желаете ли?

— Според мен можем да си спестим тази тръпка — рече уморено Кин. — Пълни ваната, друго не искам.

Когато корабът се издигна, водата във ваната леко се люшна към ръбовете ѝ, ала не се разля нито капка. Кин, която бе възпитавана да се отнася любезно към машините, рече:

— Бравос.

— Благодаря. Пет часа и три минути до прескачането.

Ким замислено си насапуниса ръката до рамото. След няколко минути се обади:

— Корабе?

— Да, мадам?

— Накъде, по дяволите, сме се запътили? Не помня да съм ти давала никакви нареждания.

— Към Кунг, мадам, според дълбокопочитаната ви заповед отпреди триста трийсет и осем часа.

Кин се надигна от ваната — същинска добре насапунисана Венера Анадиомена, юрна се през кораба и най-накрая тупна в пилотското кресло.

— Я повтори тая заповед! — тихо изкомандва тя.

Втренчи се напрегнато в екрана с пръст, опрян на копчето, което щеше да опъне линия обратно към Там Горе-то на Кралството. Джоел сигурно още не се беше замразил — процесът отнемаше цели часове. Както и да е, машината можеше за две бройки да го размрази. Важното беше, че станцията разполагаше с достатъчно голям трансмитер, че да изпрати съобщение до Компанията. Усещаше тук пръста на Джаго.

Зададената заповед беше съвсем проста — предшестваха я сигнали за повикване на кораба и личния код на Кин. Беше дошла по нормалните канали земя-орбита. Можеше да идва от поне дузина трансмитери по времето на довършителните работи по Кралството.

Завършваше със:

„Плосък свят. Ти, Кин Арад, си много любопитна по природа. Ха си ме измамила, цял живот има да се чудиш какви ли гледки си пропуснала да видиш.“

Ръката на Кин се отпусна и дори не докосна копчето.

Плосък свят беше _невъзможно_ да се построи.

Но от друга страна, да се върнеш, след като си пилот на „Терминус“, също беше невъзможно.

Освен това беше _невъзможно_ да възпроизведеш паричните знаци на Компанията.

— Корабе?

— Мадам?

— Продължавай към Кунг. О, и отвори канал към екрана в кабинета ми.

— Готово, мадам.

Не беше редно. Вероятно беше и глупаво. И без съмнение заради това щяха да я уволнят.

Ела или цял живот ще се чудиш.

Запълваше си времето, като учеше наново елементарен кунгски и четеше притурките към планетарния дайджест. Очевидно кунгите вече си имаха Линия, но никой не беше стигнал дотам, че да забрани космически кораби да кацат на самата планета. На Кунг нищо не беше кой знае колко забранено, дори и убийството. Тя провери и откри, че в момента Кунг е единственият свят по тези краища на Космоса, който позволява на корабите да кацат с неизключени двигатели. Дали това имаше някаква връзка със случая?

Кунг изпитваше глад за чужда валута. По-голяма част от продукцията на планетата не влизаше много-много в работа на хората — ако не броим богатото разнообразие от болести тип пневмония, но Кунг се нуждаеше от куп неща. И се опитваше да развива туристическа индустрия...

Кин беше ходила там. Спомняше си дъжда. Кунгите имаха четирийсет и три различни думи за дъжд, но тия думи далеч не стигаха, за да обхванат величествената водна симфония, която се лееше по петдесет и пет минути на всеки час. Планини там нямаше. Слабото притегляне бе позволило на голяма част от океана да се разпръсне във вятъра и да я размие до основи. Буците, останали подире, имаха унил неугледен вид.

Разбира се, тези буци понякога се превръщаха в острови. Кин си спомняше и приливите.

Огромна-преогромна луна и хладно, близко отстоящо слънце — това означаваше кошмарни приливи. Растителността се състоеше или от лишеи, които, спаднеше ли приливът, бързо-бързо избуяваха и плодоносеха, или пък бе сведена до полуподводно съществуване.

И туристи идваха. Макар и да им се налагаше през повечето време да се разкарат със спасителни жилетки — да не би да ги сполети някой светкавичен прилив, — туристи идваха. Рибари, ентузиастични на тема мъгли и студенти по биология в своите години на странстване. Що се отнася до самите кунги...

Кин изключи и се облегна назад.

— Трябваше да съобщиш на компанията — промълви тихо тя. — Има още време.

— Знаеш какво щеше да стане. Той може и да е луд, ама глупак не е. Сигурно е подготвен за всякакви капани. Освен това Кунг не е човешки свят. Разпоредбите на компанията там много-много не важат. Той ще се покрие, ще се скатае, ще му загубим дирите. — отговори си тя.

— Имаш дълг — напомни си тя. — Не можеш да оставиш заплаха като него да си щъка свободно насам-натам само за да начешеш любопитството си.

И си отговори:

— Що пък не?

>

Колко е богата Кин Арад, дъщеря на истинката Земя и автор на „Безспирно сътворение“? Компанията плащаше на своите служители в Дни, но тъй като те печелеха далеч повече от Ден за ден, често продаваха излишъка си от време за по-традиционна валута. Времевата ѝ сметка в момента показваше, че разполага с още 368 години, 5 седмици и 2 дни на ръка, плюс 180 000 кредита — а кредитите в днешно време заслужават доверие.

За всеки случай кредитите бяха обезпечени с Дни. Галактиката беше претъпкана с редки елементи. Трансмутерът в сърцето на всяка машина за пластове и сложни-масичка можеше да ти произведе каквото и да е. Кое ли друго освен дълголетие би могло да обезпечи валутата? Кин можеше да си купува живот. Соломон дали би могъл да си купи? Ами Клорити? Или пък Хюс?*

[* Хауърд Хюс, известен с ексцентричността си американски милионер. — Бел.прев.]

Кин Арад беше богата.

Бръмна алармено устройство. Слънцето на Кралството изпълваше предния екран като поръбен с огън черен диск; сензорите отдавна се бяха отвратили от сиянието му.

Кин изключи гласа на кораба, защото много мразеше броенето преди скока в Другадето. Все едно да чакаш смъртта. Ако компютърът беше прав, а той никога не грешеше, корабът щеше да скочи веднага щом достигне приемлива орбитална скорост с оглед на...

(няколко секунди миене на свят, кратка агония на отчаянието. Душеизоставяне — така го наричаха въз основа на почти никакви

доказателства. Определено, _нещо_ в човешкия ум отказваше да пътува със скорост, по-голяма от — това бе експериментално потвърдено — 0,7 светлинни години в секунда, така че дори след кратък прескок през Другадето се появяваше кух и черен период, преди мислите отново да се втурrrrrr)

...крайната цел. Кин удържа равновесие и погледна навън. Слънцето на Кунг беше хладно червено джудже. Статистиката твърдеше, че било малко. Лъжеше. На разстояние четири милиона мили от него то направо си беше гигант. Кунг буквално плуваше из горния слой на атмосферата му... и ето го и него, съвсем ясно се виждаше — черен диск. Кин се усмихна. Кунгите, които живееха под постоянна плътна облачна покривка, и без това си бяха достатъчно смахнати. Каква ли религия щяха да си измислят тия, ако можеха да виждат небето?

Три часа по-късно тя напусна кораба на няколко мили от Върха на Линията на Кунг.

Спътникът бе украсен в стил Кунг — преобладаваха сивото и пурпурнокафявото, с изненадващи щрихи в инфарктно червено. Митничари нямаше. Кунг посрещаше контрабандистите с отворени обятия. Контрабандистите бяха хора богати.

Реактивните двигатели на скафандъра й леко я прекараха през един въздушен шлюз, който се отвори автоматично.

Върхът на Линията! Космическият край на мономолекулярната жица, която свързваше всеки цивилизован свят с голямата галактика! Портата към звездите, където роботи се блъскаха в десетооки извънземни, шпиони щъкаха предпазливо, златобради търговци на чудати, крехки стоки продаваха странни прахове, дето караха хората да лудват и да приказват с Бога, а сакати момченца целеха народа със странни електронни инструменти за изтръгване на чувства. Върхът на Линията! Як ритник — и вече имате начално ускорение. Върхът на Линията! Прагът на Вселената!

Както и да е, такава поне беше първоначалната идея. Но това тук беше действителността, а точно в момента Кунг хич не ставаше за туризъм. Кунгите, които крачеха из опърпаните коридори на спътника, бяха безспорно живописни, но познати на всички. В един от коридорите имаше и еднокрак ехфт с метачна машина. Ако беше шпионин на Галактическата федерация, то беше майстор на маскировката.

На голямото табло в главната чакалня пишеше, че има още час до следващата совалка надолу. Кин откри един бар с изглед към отсека на совалките. Наричаше се „Издъненият барабан“.

— Защо? — попита тя кунга зад бара. Той впери в нея очи като чинийки — погледът му беше същият онзи ласкав поглед, какъвто имат всички бармани из Вселената.

— Няма как да го биеш, по никой начин — обясни той. — Какво ще обичате?

— Аз пък мислех, че кунгите нямат чувство за хумор.

— Ами то си е така — Баркунгът я огледа внимателно. — От Земята ли сте?

— Да — отвърна Кин.

— От коя точно? Имам един чичобрат на Истинската Зе...

— От съвсем истинската — тросна му се Кин. Той отново я огледа замислено, после бръкна под тезгяха и измъкна касета с филмче, която Кин тутакси разпозна, и сърцето ѝ се сви.

— Викам си, познавам го това лице — заяви тържествуващо баркунгът. — Веднага щом влязохте, и си викам, ама много ми е познато това лице... Разбира се, холограмата на обложката е лоша, но все пак... Ха. Може ли да й сложите един гласов отпечатък, как мислите, госпожице Арад? — И той пусна ужасна усмивка.

Тя се усмихна храбро и пое филмовата версия на „Безспирно сътворение“ от влажните му четирипръсти ръце.

— Естествено, доколкото разбирам, не е за вас, а за племенника ви Сам — грубиянски измърмори тя. Кунгът като че се сепна.

— Нямам племенник Сам — рече той, — макар че го бях нарочил за синобрата ми Бртклтц. Вие как разбрахте?

— Магийка — въздъхна Кин.

Тя отнесе питието си до големия прозорец и зарея ленив поглед към влекачите, които маневрираха товарните совалки по товаро-разтоварителните жици. Дочуваше как зад гърба баркунгът развълнувано приказва с някого по интеркома. После някой застана до стола ѝ. Тя надзърна през рамо. До нея стърчеше един кунг.

Погледнете кунга. Висок два метра и повече, а най-отгоре — червен гребен, направен от нещо като коса. Две очи като чаени чинийки изпълваха цялото му лице и в момента бяха три четвърти притворени заради светлината, която баркунгът беше усилил до последно в знак на почит към Кин. Тялото му беше като скелет, с културистки мускули, нанизани по него като маниста на тел, и буца между раменните лопатки за третия бял дроб. Костюмът му беше шедьовър на шивашкото изкуство. То и нямаше как иначе. Куингът беше четирирък.

Той се ухили. Усмивката на куинга представлява червен полумесец, от който като струните на арфа се точат струйки слуз.

— Казвам се Марко Фарфарер — представи се той — и ако това би ви помогнало да престанете да ме зяпате така, аз съм натурализиран човек. Вие само си мислите, че виждате кунг. Нека един прост нещастен случай на грешка при раждане не кара и вас да грешите.

— Моите извинения — отвърна Кин. — Заради втория чифт ръце...

— Точно така. — Той се наведе по-ниско и й прошепна с глас, напоен с дъха на блатата:

— Плосък свят?

После седна и двамата се вторачиха един в друг — търсеха някакъв знак, който да им подсказже нещо.

— Как разбрахте? — попита Кин.

— Магийка — отвърна той. — Познах ви, разбира се. Книгата ви много ми хареса. Знам, че Кин Арад работи за Компанията. Виждам я седнала на Върха на Линията на Кунг, място, където не бих очаквал да я видя. Изглежда ми нещо нервна. Спомням си, че преди около месец, когато бях на Ехфтния и не можех да излетя — бях едва третият най-добър пилот на дълги прескоци в района, — към мен се приближи един човек, който...

— Май познавам този човек — прекъсна го Кин.

— Той разполагаше с разни неща и ми направи разни предложения. На вас какво ви предложи?

Кин сви рамене.

— Наред с другото и невидимо наметало.

Куингът се облеци.

— На мене ми предложи малка кесийка от животинска кожа, която произвежда ей тия — измърмори той. Кин вдигна банкнотите, които той остави на масата. Имаше пачка от по 100 и 1000 Дни, ехфтнийско керамично блокче от 144 пджума, тънко руло от най-различни човешки валути, неколкостотин жетона на Звездната камара и една компютърна карта.

— Известна част от валутата размених при една сарафка в Ехфтния — обясни Марко — и тя я прие. Няма по-сигурно доказателство за това, че е истинска, ако някога си си имал имал работа с жителите на Ехфтния. Според мен картата е ключ за автобанка, която вероятно се намира на Ехфтния. Имаше и още, предимно ехфтнийски доларови блокчета. По онова време бях беден.

Кин побутна пджумовото блокче и то се изтърколи по масата. Тя го проследи с поглед.

— Значи, кесията ги произвела, казвате? — попита тя бавно.

— О, да. Не беше по-голяма от човешка длан. Гледах ги как излизат. Помислих този мъж за служител на Компанията. Искаше да купи моите услуги.

— Като пилот?

Куингът махна едва-едва с единия чифт ръце.

— Мога да управлявам всякакви кораби, грешка няма. Дори такива без записи-матрици. Най-добрият съм... тези какво искат?

Баркунгът се приближи до масата, като свенливо мъкнеше подире си грамаданска космата камбана, подскачаща на един крак... Отгоре връз туфата бе прикрепено гласово устройство.

— Това е Зелено-биешо-на-индигово. Ехфт е — поясни той старателно. — Той е началникът на санитарната служба на Върха на Линията.

— Много се радвам да се запозная с него — рече Кин. Ехфтът пъргаво изщрака, измъкна изпод... мантията си (кожата си?) прозрачна кутия и я размаха току пред очите на Кин. Тя чу как Марко изфуча.

— Voila! Regardez! — изскърца гласовото устройство. — Земян! Мутмут! Разумен! Въпрос!

Голямата черна птица в кутията вторачи мънистено око в Кин и продължи да си пощи перата.

— Появи се тук вчера — обясни баркунгът. — Казах му че това е птица, земно животно. Само че може да говори.

— Проверихме в „Справочник на разумните видове“, но там се споменава само едно птицеподобно, и то не е това.

— Прилича на възголемичък гарван. — Кин пое кутията. — Какъв е проблемът? — попита тя и се замисли. — Разбрах какъв е проблемът. Искате да знаете дали да го арестувате, или да го унищожите? Но как изобщо се е промъкнала птица тук?

— Загадка!

— Не знаем.

Нещо подтикна Кин да отвори кутията. Птицата подскочи, кацна на ръба и я погледна.

— Безобиден е — рече тя. — Сигурно е нечий любимец.

— Любимец ли?

— Умствен симбиот — провлечено поясни Марко. — Тия човеци са луди.

Ехфтът несигурно се затътри напред и пак тикна пипалото си под носа на Кин. Държеше дебела примка от сложна преплетена връв. Сърцето ѝ се сви — това беше ехфтска „книга за пипане“.

— Когато му казах, че вие сте вие, то се смъкна чак до отсека си, за да вземе прехода на нашата книга — заяви със съсобственически тон баркунгът. — То иска вие да...

Но Кин вече се беше заловила да връзва персонализиран възел в началото на примката.

— Разбирате! Не! Мен! — изграчи устройството. — За! Пале! Мое! Сродник!

— Иска да каже, че...

— Разбрах — прекъсна го Кин с досада.

— Джало! — кресна гарванът.

— Вземете го с вас — рече баркунгът и натика „клетката“ в единия чифт ръце на Марко. — Тя може да си го храни, да го яде, да прави любов с него, да го учи да пее, каквото там правят човеците с лютивците си.

— Любимци — поправи го Марко и пое клетката. Като че друг избор и без това нямаше.

Ехфтът ги сподира с поглед до кея на совалката.

— Луди? — изтърси то.

— Сега човеците управляват Вселената — рече жално баркунгът. — Ама че са шури, ще ми се и аз да прихвана малко от тяхната щуротия. Забеляза ли как ходят човеците — все едно галактиката е тяхна.

Ехфтът се замисли над това. Винаги му се бе налагало да се понапъне, за да проумее методите на придвижване, които не включваха пипала.

— Не — рече най-накрая то.

На совалката имаше малко пътници. Последва миг на дийййй!, когато ракетите-прашки я запратиха въвн от хангара и надолу по Линията.

— Поне ще имам разводач-туземец — обади се Кин и се усмихна, за да покаже че това е шега. Но този кунг май разбираше от хумор. _Законен_ човек?

— Надявах се, че вие ще можете да ми помогнете там — Марко измъкна една кесия от пътната си чанта. — Никога не съм слизал там през целия си живот. Понякога карам товарни кораби, но само до Там Горе.

— Искате да кажете, стигали сте толкова близо и никога не сте слезли да видите света на вашия народ?

— На моя народ ли? Аз съм роден на Земята.

Той извади лула с цвят на кост, натъпка я от пунгията и я запали с вечна запалка. Кин набърчи нос.

— Какво, по дяволите, е това?

— Тютюн — обясни Марко. — „Къти Пиърлес VI“. Един човек ми го изпраща от Лондон. Лондон, Англия — разбирате ме.

— И това ви харесва?

Нещо щракна: въздушните филтри на каютата се бяха задействали. Марко извади лулата от устата си и я заразглежда замислено.

— Общо взето, не — призна си той. — Но от историческа гледна точка съм доволен. Мога ли да ви задам един въпрос?

— Давайте.

— Вие да не би да си падате по кунги? Искам да кажа, в сексуален смисъл?

Кин се втренчи в грамадните сиви очища и петнистата кожа и напираният отвътре рязък отговор ѝ заседна в гърлото. Тя си припомни разни откъслечни слухове, които беше чувала. От фигурата на Марко, подобна на пръчка, се излъчваше мъжественост на талази. Мъжките кунги бяха почни неправдоподобно мъжествени. И очевидно сладострастието им достигаше болестни размери. Кунгите си се деляха рязко на мъжки и женски без всякакви там неуловими граници между абсолютно мъжкото и абсолютно женското в психиката, както е при човеците. За някои човешки жени кунгското мъжкарство беше истински магнит.

— Никога и за нищо на света — изрече тя с равен глас. — Наречете ме старомодна, ако щете.

— Слава богу — отдъхна си кунгът. — Надявам се, че не съм ви обидил.

— Нищо, ще ми мине. Какво, тъъ, ви накара да ме попитате?

— О, ако почна да ви разказвам, направо няма да ми повярвате, Кин Арад. Млади човешки женски с _фрефр_-прически и както те си мислят, истински кунгски рокли и повърхностни, неинформирани познания за _тленг_-музиката. Когато свирех на пиано в един нощен клуб в Креспо по време на кризата с космическите полети, ми се налагаше нощем да си заключвам прозорците, а веднъж две млади... — Той се сепна, после продължи: — Естествено, разбирам, че вие сте жена-космополит. Но веднъж ми се наложи да фрасна с един стол жената на посланика на Нова Земя.

Гарванът се наежи в прозрачната си клетка. Кин го погледна.

— Какво ще правим, ако Джало се свърже с нас? — попита тя.

Марко извади лулата от устата си.

— Какво ще правим ли? Аз имам намерение да посетя този плосък свят. Че какво друго?

Когато совалката се нахака в терминала и от люковете на спирачките блъвна дим, приливът тъкмо се беше надигнал. Куингите бяха решили проблема с нивото на водата, като бяха построили терминалите на платформа, която се издигаше и спадаше нагоре-надолу по Линията, докато мигриращите океани шаваха около планетата.

Кин се вгледа в сивия дъжд. Покрай платформата се клатушкаха и други закотвени плетени сгради. По това време малцина куинги бяха излезли навън и гребяха с плетени лодки по подвижните улици като Големска регата.

Марко зашляпа във водата и се появи, помъкнал подире си дребен, шашардисан кунг.

— Това тук разправя, че го били наели да ни вземе. Не е много драматично, нали?

Подюркван от Марко, лоцкунгът го поведе през ятото лодки, привързани към платформата, към един човешки туристически спийдстер — четирите му гуми сега служеха и за въздушни възглавници. Кин се настани на задната седалка. Дъждът беше топъл, а тя вече беше подгизнала. Може би кунгската вода притежаваше някакви особени проникващи свойства.

Марко набута лоцкунга на предната седалка и взе да бърника из контролното табло. Въжето, с което спийдстерът бе привързан, изстена и се отдели от кея, а лодката запърпори напред между две крила от пръски.

Куингът караше, опрял безгрижно трите си ръце на седалката под най-различен ъгъл.

Четири ръце. Това се срещаше рядко. В гадното време преди Революцията куингите от висшата каста бяха използвали митогенетични техники, с които моделираха развиващите се ембриони. Четири ръце означаваха принадлежност към кастата на воините. Кин реши да подходи тактично.

— Как така... — попита тя. — Как така носите само специално ушити ризи?

Той въобще и не погледна назад.

— Семейна традиция. Моето семейство винаги е изпращало едно от мъжките деца при войните. Те са поработили и върху майка ми, но... спомнете ли си Повредата по Линия от петдесет и осма?

— Естествено. Земята беше отрязана от Вселената за цял месец. Някакъв опасен луд бе заложил бомби едновременно и на двата терминала.

— Точно така. Родителите ми тогава работеха в посолството в Ню Ставангер. Докато ремонтирали Линията, започнали родилните мъки на майка ми.

А куингите вярваха, че когато се ражда дете, в празното му все още съзнание се настанява онази душа, която най-наблизо е останала без тяло...

— Всъщност шандското културно аташе попречило на баща ми да се самоубие — двамата вечеряли заедно — продължи Марко с равен глас. — Смятал, че сам той може да успее първи да се добере до мен, разбирате ли? Обаче работата не станала. Така че нашите ме уредили с човешки документи и ми намерили дом при една възрастна двойка в Мексико, и после напуснали Земята. Край на разказа. А вие как така сте плешива?

Ръката на Кин се стрелна към перуката ѝ.

— Тъ... ами от възрастта. Косата не издържа.

Марко се взираше напрегнато в хоризонта.

— О — обади се той. — Чудех се... Винаги съм смятал, че подобни неща не бива да ни смущават, нали така?

Лодката пърпореше през полуудавени горички и флотилии от села, докато най-накрая заседна сред водораслите. Марко изруга и срита лоста за смяна на захранването.

— Отлив — поясни той. Коритото на лодката се измъкна над водата и те избръмчаха нататък през подгизналата растителност. Няколко окъснели риби, изоставени от водата, подскачаха тромаво подир дръпналото се море. На Кунг само амфибиите оцеляваха дълго.

В момента растителността и градиентът предполагаха, че областта рядко оставаше ненаводнена за повече от един на двацет часа. Следвайки насоките на лоцкунга, те хванаха един път, който ги отведе до постоянно суха степ. Ако Кунг беше човешки свят, той щеше да бъде култивиран до последния сантиметър. Куингите го бяха зарязали див.

Лодката се блъсна в един ръб.

Пред тях се ширна кръгла долина с неизменното езеро на дъното, в чийто център се кандилкаше космически кораб.

— Това е Дженерал Мотърс Неутрино, ядрено-синтезов пръстен мотор тип „земя-земя“, с Вретенова униспирачка, трийсет и четири каюти, всякакви екстри — обясни Марко и запали лула. — Вътрешносистемните чаркове обаче са голяма тесла. Веднъж карах един от тия. Били са построени, за да задоволят търсене, което така и не е възникнало.

Корабът приличаше на тлъста поничка.

— Оръжия има ли?

— Джало! — кресна гарванът.

— Не бих искал да се намирам от обратната страна на дюзите.

Лоцкунгът бе вперил ужасен поглед в лулата на Марко.

— Освен това разполага и с доста обширен арсенал. Кажете от какво най-те е страх.

Щом пристъпиха през отворения люк на кораба, лоцкунгът се метна на МПС-то си и се юрна обратно.

— На мен ми се струва, че единствения път, по който можем да се махнем от тук, е нагоре — забеляза Кин. — Чудя се какво ли го уплаши?

— Аз — отвърна Марко и пристъпи безшумно навътре. После изшътка и приклепна в бойна поза.

Една сянка се прокрадваше към тях. Родовата памет подшушна на Кин да търчи да се покатери на някое дърво. Намеренията на _Онова_, което се промъкваше със тях, можеха да са свързани само със забиване на нокти в меките тъкани и ръфане с кътници. Но родовата памет, както винаги, не беше в крак с времето. Кин се усмихна любезно.

Ушичките на шандата, застанала в коридора, не успяваха да докоснат тавана, което ще рече, че беше висока към три метра. Но бе заела оная прегъната в коленете кротичка поза, която шандите винаги заемаха вътре в конструкциите, построени от по-дребни раси — сякаш се ужасяваха, че случайно можеше да излапат някой техен представител.

Както си беше характерно за шандите, и тази тук беше колкото висока, толкова и широка, с рамене и ръце завършващи с мазолести стави, които можеха да изпълняват функциите на втори чифт крака. Имаше интелигентно мечешко лице, но лице на мечка с очи като бинокли, череп като купол и неколцина моржа сред прадедите си. Имаше чифт бивни — за шандските бивни се твърдеше, че първоначално те ги използвали, за да лющят молюски от коритата на замръзналите океани; сега бяха толкова безполезни, колкото и апендиксът на хората. Оформяха ги скулптурно така, че сочеха общественото положение на притежателката им. Муцуната й...

— Сбълшихте ли учече? — прошепна шандата с упрек.

В резбата по бивните ѝ имаше нещо, общо взето, познато. Кин забучи показалци в ъглите на устата си, за да докара ефекта на бивни, и пробва на шански.

— Аз съм Относително/Почти-Суша-Та-Пресъхнала, а кунгът е... Дребен-Ама-Вреден — изплю тя. — Поздравявам те най-блажно и мазно, о, шандо от Долния Район Конвекси Делта Морейн, освен ако не бъркам изключително много.

— Поздравявам ви, че така сте усъвършенствали Речта — каза любезно шандата. — Моето име е дълго петдесет и шест срички, но вие можете да ме наричате Силвър. Ще видите ли плоския свят? Кунгът опасен ли е? Вижда ми се нещо нервен.

— Според мен това е, защото не разбира шандски. От друга страна, всички кунги изглеждат нервни. Сигурно това има нещо общо със светкавичните приливи. Ала този тук между другото е човек, но не настоявай за обяснения.

— За какво говорите? — подозрително попита Марко.

Междувременно, докато Силвър ги водеше към наблюдателната зала на кораба, те успяха да постигнат компромис. Кин и Марко говореха на Силвър на общезик, който шандата разбираше, но заради бивните не можеше да говори; Силвър говореше на шандски, който можеше да говори, но пък Марко не разбираше, а Кин после превеждаше на Марко на общезик. Посредством внимателния превод постепенно се изясни, че Силвер е социолог, сравнителен историк, лингвист и пастир на месодайни животни.

— Всичко това ли? — попита Марко.

— Познавах една шанда, която беше пиколо, биохимик и ловец на тюлени едновременно — обади се Кин.

— Пристигнах тук вчера — осведоми ги Силвър. — Работех на Предикуак и тогава този човек...

— Познаваме го — вметна Кин. — Какво ти е предложил?

— Не разбирам — опули се невинно Силвър.

— Каква примамка — обясни Кин. — За да отидеш с него на плоския свят.

— О, разбрах. Нищо. Трябваше ли?

Кин преведе. Марко се втренчи слисан в шандата, после изсумтя и се запъти нейде към дебрите на кораба.

— Името ви като че ми е познато — обърна се Силвър към Кин.

— Написала съм една книга, „Безспирно сътворение“.

Силвър се усмихна учтиво.

— О, така ли?

Марко бе изчезнал. Двете жени се заразхождаха из корпуса. С всяка крачка на Кин й ставаше все по-притеснено. Странен си беше този кораб.

Беше преправен на товарен кораб. Имаше четири каюти. Останалото беше резервоар за гориво.

Корабът беше проектиран за играчка на някой фрашкан с пари малоумник. Само богатшите и шпионите използваша кораби, които можеха да се преборят с гравитацията със собствените си двигатели.

Я се замислете: всеки свят който ставаше за нещо, си имаше Линия, а след като се изкачиш нагоре по Линията, ти трябваше само херметизирана кутия с реактивни двигатели за набиране на височина и матрица за Другаде, която да те откара до Върха на всяка друга Линия. Няколко специализирани занаяти и туристическата индустрия използваша кораби, които можеха да излетят на орбита от Земята при спешен случай. Но никому не беше нужен кораб, който да може да излита на орбита, да лети през планетна система и да скача през Другадето.

Този обаче можеше. Линията и Матрицата бяха накълцали пространството на прости паузи между еднаквите чакални на Върха на всяка Линия. Този кораб беше нещо друго.

Имаше си сложи-масичка — от големите модели, програмирана да произвежда какво ли не, от термидор с омари до дървени трици. Дори можеше да възпроизвежда и шандски белтъчини.

Имаше си лазарет, който не би опозорил и доста големичък град. Освен това имаше и фризер, нещо толкова необичайно, че Кин вдигна капака.

— Тука вътре има нещо — измърмори тя. Силвър надникна вътре и започна да ровичка из заскрежените пакети.

— Нищо особено — отбеляза тя. — Месо, риба, пилета, листа, подути гулии — човешка храна.

Кин посочи масата, която си бръмчеше изкусително под носа.

— Да ти е известно някоя от тези някога да се е повредила?

— Те не се повреждат — отговори Силвър. — Ако се повреждаха, вие, човеците хич нямаше да ни пуснете да припарим до Космоса.

— Тогава защо пилеят пространство и тежест, за да мъкнат този боклук? Ако се е нервирал, щеше да вземе шандска храна... уф. Разбира се. Все забравям колко е стар.

— Стар ли?

— Достатъчно стар, че да придиря на храната, произвеждана от машини. Това тук трябва да му е струвало цяло състояние.

— Моля те, обясни ми защо е „стар“ — настоя шандата.

Кин разказа на шандата за сондите „Терминус“. Щом свърши, усети, че гигантката я гледаше странно.

— Вие, хората, явно сте луди на тема Космос — рече тя.

Обърнаха се — Марко бе влязъл безшумно в стаята, разтреперан от гняв.

— Що за кораб е това? — вресна той. — В тукашния арсенал има достатъчно оръжие, че да пробием дупка в някоя планета!

— Има и леки оръжия — измърмори Кин. Марко се втренчи в нея и тя усети как мислите ѝ запрепускаха бясно.

— Точно така. Но как позна?

— Няма какво да познавам, според мен видях достатъчно. Силвър, когато ти пристигна тук, имаше ли някаква вест от Джало?

— Кунгът, който докара с ферибота, ми рече, че трябвало да чакам. Защо?

Кин поклати трескаво глава.

— Марко, тук някъде трябва да има скафандри. Ако ги облечем, можеш ли да изпомпаш въздуха на кораба?

— Тук ли? Ще се спихне. Първо трябва да излети и тогава...

— Това тук е Клип-автомат калибър 0.0003. Ако сега всички ми скочите, има шанс да не ви улуча всичките, но кого ли да застрелям пръв?

Джало бе застанал на вратата, а автоматът безгрижно се полюшваше в едната му ръка. Кин се сети на какво е способен откос игли „Клип“ и реши ни да мърда, ни да шава. Погледна Силвър.

Шандата дори не поглеждаше Джало. Беше се втренчила в Марко.

Кунгът беше заел любопитна приклепнала позиция, изпружил ръце напред като дъвен стрелец с пистолет, и тихичко съскаше.

— Кажете му, че ако ме нападне, ще стрелям — извика Джало. — Кажете му го!

— Знаеш, че те разбира — студено отвърна Кин. Чу как Силвър каза на шандски:

— След минутка тук ще се разгори люта битка, Кин. Никой не може да заплаши кунг и да остане жив.

— Марко е натурализиран човек — отвърна Кин на общезик.

— Да, и аз се прецаках по същия начин — обади се Джало. — Де да бях знаел! Наредих на онзи детективски компютър на Истинска Земя да ми подбере трима души, които да отговарят на моите изисквания, и той ми посочи три имена. Това проклето желязо хич не си направи труда да ме уведоми, че двама от тях са ВЕМ.

Само Силвър, студентката по история, разбра термина. Тя изръмжа.

— Без съмнение той ти е споменал от кои планети произхождат тези лица — рече Кин.

— Жабището обаче е родено на Земята, а мечката — на кораб, летящ на орбита около Шанд — тросна се Джало. — В днешно време кой ли не си прави труда да споменава в данните си биологичен вид? Натурализиран човек! Леле боже! Не мърдай.

— Чудех се къде си — обади се Кин. — Трябваше да се оглеждам за петно размазан въздух... разбойнико.

Джало пусна крива усмивка.

— Тази дума е, хм, гадничка, но вярна. Също както и Компанията оплячкоса разбойнически машините за пластове и мономолекулярната техника за Линиите.

— Не е вярно. Компанията ги използва за общото благо.

— Чудесно, а пък облагите от това пътуване ще са за мое благо. Според мен те ми дължат нещичко. Познавах ЛеВин и останалите. Тренирах заедно с тях. Сега ще си взема възнаграждението. Ударих джакпота.

Нещо мъничко и черничко изскочи зад гърба му иззад ъгъла на коридора. Кин си спомни, че Марко, като човек по убеждения, се опитваше да направи гарвана свой домашен любимец. Така времето минаваше по-лесно.

— Ще имам нужда от помощ — рече Джало.

— Имаш си кесия, която се пълни сама — забеляза Кин. — Това на мен ми прилича на жив джакпот.

— Тцъ. С това, което имаме тук, ще можем да основем собствена Компания там, където отидем. — Той бръкна в един страничен джоб и извади навигационна ролка. — Всичко е тук.

— Биф пудрофела дза пвдълвим да гововим без тоя пифтоует да ни пауфи — произнесе с мъка Силвър. — Не е фубаво така.

Гарванът прехвъркна, кацна на рамото на Джало и кресна в ухото му...
...струя иглички звънна по тавана...

...Марко се стрелна толкова бързо, че преминаването му през пространството, отделящо го от Джало, си пролича само по това, че изведнъж се бе намерил до повалено тяло, стиснал „Клипа“ в ръка, а останалите три — издигнати във въздуха, за да смажат черепа на...

...той примига и се огледа, като че се събуждаше от сън.

Втренчи се в Джало и се наведе напред.

— Мъртъв е — рече той безпомощно. — А аз дори не съм ударил.

Кин коленичи до мъжа.

— Бил е мъртъв още преди да стигнеш до него.

Беше забелязала как, щом птицата изкряска, лицето на Джало побеля като сняг. Когато Марко го докопа, Джало вече се свличаше на пода.

Беше мъртъв достатъчно отскоро, че да си струва да пъхнат тялото му в медицинския саркофаг на кораба — по него моментално светнаха цяла редица червени лампички. Кин провери данните на таблото отдолу. Клетъчно разкъсване, разкъсване на орган, увреждане на мозъка — когато се върнеха отново в човешкия свят, на Джало щяха да му трябват цели шест месеца престой във ваната за възкръсване.

— Коронарна тромбоза? — предположи Силвър.

— Тежка — отвърна Кин. — Извадил е късмет.

Настана мълчание. Когато Кин се обърна, забеляза, че шандата я гледа смаяно.

— Коронарната тромбоза е лесна работа — обясни тя. — Тези неща ние ги поправяме. Нищо работа. Виж, ако Марко го беше докопал, надали щеше да остане нещо, което да сложим във ваната.

Силвър кимна.

— Кунгите са параноици. Но пък Марко се държи като човек.

— Само го виж как влиза в стая. Тая негова походка е бойна позиция. Кунгите не знаят що е страх.

— Прекрасно — рече любезно Силвър. — Полукунг, получовек. Е, аз пък знам що е страх и в момента го усещам.

— Да, разбирам, че...

(няколко секунди виене на свят и цяла вечност отчаяние).

Първото нещо, което Кин забеляза, след като зрението ѝ се възвърна, беше прозорец на каюта и гледката отвън. Корабът като че бе обкръжен от мъгла, пълна с айсберги.

Смътно дочуваше алармен сигнал, но той рязко секна.

Забеляза размазани звезди и се усети, че се носи в безтегловност из каютата. Вцепенена, Силвър се рееше край онова, което преди бе таван.

Я да видим сега. Преди корабът плаваше върху езеро. Сега плаваше в Космоса. Това навън бе замръзнал въздух и известна част от същото езеро — което значеше, че долу на Кунг явно бушуваха бури, защото няколко кубични хектара въздух и вода изведнъж се устремиха към Космоса, повлечени в Другаде-полето на кораба...

В състояние на свободно падане природният гений на Кин се чувстваше посмачкан. Тя заплава, като се оттласкваше от стените, към командната зала, където Марко се бе прегърбил като паяк над главното командно табло, и кресна в ухото му.

Той я сграбчи във въздуха и я обърна с лице към големия екран в дъното на кабината.

Кин се облеци и зяпна.

След малко доведе и Силвър, която си промиваше леката рана на главата в болничната каюта, сипейки клетви на няколко езика, и също я застави да гледа.

Когато филмът свърши, те го превъртяха отначало.

— Сложих ролката на Джало в навигатора — каза най-накрая Марко. — Вътре беше и това.

— Пусни го пак — нареди Ким. — Искам да поогледам пак едно-две неща.

— Качеството на картината е изключително добро — отбеляза Марко.

— Нямало е как иначе. Записите са били предназначени за предаване през десетки парсеки...

— Мое ли да ви пфекъхна да фекунда — обади се Силвър. Тя посегна към бивните си и се захвана да ги върти. Кин наблюдава с ням ужас как ги отвинти и ги прибра в малко кожено калъфче. Беше виждала шанди без бивни на самия Шанд, но те бяха деца или осъждани престъпници.

— За да бъдеш добър лингвист, трябва да си готов на жертви — произнесе Силвър на безупречен общезик. — Да не си мислите, че съм се подложила на тази операция, без да изпитвам таен срам и душевни мъки? Както и да е — имам да ви казвам нещо. Марко Фарфарер, правя ли ви впечатление на мрачна и избухлива?

— Не. Защо?

— Защото, ако опитате само още веднъж да ми извъртите същия номер като преди време, ще ви убия.

— Аз пък си мислех, че е невъзможно — побърза да се намеси дипломатично Кин.

Марко погледна едната, после другата.

— Не е невъзможно, просто е много сложно и изключително незаконно — каза той внимателно. — Сбъркаш ли, свършваш в центъра на най-близкото слънце. Що се отнася до твоето изявление, Силвър... хм, взех си бележка.

И двамата кимнаха сериозно.

— Така — рече бодро Кин. — Чудесно. А сега пусни пак филма.

Или филмът си беше истински, или Джало беше невъзпят гений на специалните ефекти.

Можеше да са полярните области на Нова Земя или където и да е из Нещотърсачия. Не бяха Нджал или Милкгаард, защото в тези светове нямаше птици, а на един от кадрите се виждаше ято птици в далечината... докато Силвър не увеличи мащаба. Каквито и да бяха тези същества, птици не бяха. Не и с тия конски глави, черни люспи и черни крила като на прилепи. Но в човешката история съществуваше дума за тези същества и в ума на Кин се разгърна думата Дракон.

Последва морски пейзаж... и освен ако в размера на вълните нямаше нещо крайно нередно, змиглавият звяр, който се виеше насреща им, трябваше да е цял километър дълъг.

Имаше далечни изгледи на неща, които можеше да са и градове. Имаше и няколко залеза, като поне един бе заснет от въздуха, и известен брой нощни снимки на звездажи.

— Я върни онзи залез, дето е заснет от въздуха — нареди Кин. — А сега ми кажете какво не е наред?

— Нещо му има на хоризонта — рече Марко.

Така си и беше. Извивката му беше странно сплескана. Имаше и още нещо, което не беше в ред, нещо, което Кин не забеляза веднага.

— Като не се брои това, този свят би могъл да бъде всеки човешки свят — отбеляза Силвър.

— Смешна работа — обади се Кин. — Джало ми говореше за плоска Земя, а не просто за плосък свят.

— Не се учудвам. Човеците са единствената раса, която се е замисляла над примитивната идея за плосък свят — рече Марко и пак превъртя филма на кадрите със звезди. — Ако не ми вярвате, я погледнете. Кунгите винаги са смятали, че живеят на вътрешната повърхност на сфера, а шандите винаги са

разполагали с Големия Близък, който да виси над тях и да ги учи на елементарна космология.

Кин изсумтя. По-късно намери време да провери това в корабната библиотека. Излезе вярно, но пък какво ли доказваше? Че хората са малко тъпички и много егоцентрични? Съществата от другите раси и без това си го знаеха.

— Ще установим каква точно е природата на плоския свят — рече Марко, — когато пристигнем там.

— Задръж — обади се Кин. — Я чакай. Какво искаш да кажеш с това „когато пристигнем там“?

Кунгът я изпепели с поглед.

— Вече съм нагласил програмата. Хленченето, което чуваш, е от акумулатора на матрицата — сега се зарежда.

— Къде сме в момента?

— На половин милион километра от Кунг.

— Значи можеш да кацнеш там и да ме оставиш. Аз няма да идвам!

— Че какви тогава са ти били плановете?

Кин се поколеба.

— О, ами например можехме да откараме Джало в клиниката за възкресения — каза тя най-накрая. — Можехме да почакаме и, тъ, такава...

Млъкна. Съвсем неубедително й прозвуча — дори и на нея.

— Разбира се, корабът и времето са на наше разположение — рече Марко. — Нищо няма да му стане в саркофага.

— Ако се разколебаем, ще ни се наложи да даваме обяснения, а Компанията на първо място ще иска да разбере защо не си била откровена с нея.

Кин погледна Силвър — търсеше подкрепа, но шандата просто кимна тежко.

— Не ми се ще да пропускам тази възможност — рече тя.

— Виж — каза Кин. — Да пътуваме дотам заедно с Джало, ни се струваше добра идея, нали? Но сега понятие си нямаме с какво сме се захванали. Просто малко разумна предпазливост, това е.

— Толкоз с прословутото маймунско любопитство — рече Марко на Силвър. — Дотук с всичките тия приказки за манифеста на динамичната съдба, дето ги слушаме...

— Вие сте луди — и двамата!

Марко сви рамене — жестът беше особено ефектен с тия негови два чифта рамене — и надигна кокалестото си тяло от пилотското кресло.

— Добре — каза той. — Ти ни карай обратно.

Кин се плъсна на креслото и придърпа обвиващия екран към себе си. Погледна командното табло. Някои от скалите ѝ изглеждаха смътно познати. Черното табло сигурно контролираше въздуха и температурата; останалото ѝ беше пълна мъгла. Кин беше свикнала на кораби с големи мозъци.

— Не мога да го управлявам! — възкликна тя. — И ти го знаеш!

— Много се радвам, че си с нас в такъв случай — Марко погледна часовника си. — Вие двечките защо не дремнете?

Кин лежеше на койката си и мислеше. Мислеше си как възниква стереотипното отношение към другите раси. Кунгите бяха параноици, кръвожадни и суеверни. Шандите бяха спокойни, кръвожадни и понякога ядяха хора. Шандите и кунгите си мислеха, че хората са кръвожадни, твърдоглави и надутни. Всеки възприемаше ехфтите като смешници и никой не знаеше какво мислят те по адрес на когото и да било.

Вярно беше наистина, че веднъж четирима кунги бяха нахлули на един кацнал земен кораб, в гадното минало, и бяха избили трийсет и пет души екипаж, преди и последният кунг да рухне под тежестта на игличките „Клип“. Беше вярно, че в известни, дипломатично забравени случаи шандите церемониално бяха похапвали хора. Е, и какво? Как би могъл да оцениш това, освен ако не мислиш като същество от друга раса?

Всички сме възприели някакви клишета, помисли си тя.

Това е единственият начин за съвместно съществуване. Трябва да считаме другите за човеци в друга кожа, макар че всичките сме изковани от различна гравитация върху различните наковални на непознати светове...

Надигна се в мрака и се послуша. Корабът си тананикаше.

Тръгна гола по екваторния коридор. Нещо, което я гризеше отдавна, изведнъж се беше изяснило и тя трябваше да разбере...

Десет минути по-късно Кин влезе в командната зала, където Марко продължаваше да стои под екрана.

— Марко?

Той се наведе, бутна екрана нагоре и се ухили.

— Всичко върви чудесно. Какво е това, дето го държиш? Прилича на разтопена пластмасова статуетка.

— Това е кутията, в която беше гарванът. Биопластмаса. Топи се на температура над хиляда градуса. Намерих я в шлюза — изстреля Кин и шляпна нещото в скута му.

Марко заобръща безформената маса, после сви рамене.

— Е? Тези птици притежават ли разум?

— Без съмнение.

И двамата се втренчиха в стопената кутия.

— Може и да е дело на Джало — рече несигурно Марко. — Обаче едва ли — той се изненада, като видя птицата.

— Меко казано, да. Тази мистерия не ми харесва, Марко. Виждал ли си гарвана?

— Не съм го виждал, откакто Джало го видя. Хмммм. — Той протегна ръка и натисна копчето на алармената система.

Звънци и сирени огласиха кораба. След четирийсет секунди Силвър нахлу с гръм и трясък, цялата в сняг — снегът от ямата ѝ за сън бе полепнал по козината ѝ. Щом забеляза, че са вперили погледи в нея, тя би спирачки и изръмжа.

— Това някаква човешка шега ли е? — попита ги.

Те ѝ обясниха какво се е случило.

— Странна работа — съгласи се тя. — Ще претърсим ли кораба?

Марко се разприказва надълго и нашироко за всякаквите малки дупчици из кораба. Добави подробности за това какво би могло да се случи, ако нещо дребно и пернато се намуши в някой жизненоважен канал или се натресе не на този кабел, на който трябва.

— Добре — рече Кин. — И сега какво смяташ да правиш?

— Вие двете се върнете в стаите си — рече Марко. — Херметизирайте ги и търсете птицата. Аз ще изпомпам въздуха от останалата част на кораба. Това си е стандартна процедура против вредни гризачи.

— Но така ще го убиеш — рече Кин.

— Нямам нищо против.

По-късно Марко, седнал, наблюдаваше как се натрупва енергия в ядрения двигател на кораба там, в центъра на тороидалното поле, и се чудеше какво ли е станало с тази птица. После прогони тази мисъл от главата си и вместо това се зачуди дали някоя от онези двете го е забелязала как скатава вълшебната кесийка след смъртта на Джало. Въпрос на благоразумие...

Силвър се въртеше в снежната дупка на замразената си кабина и се чудеше дали някой от другите двама я е видял как вади вълшебната кесия от укритието на Марко и я пъхва в свое собствено укритие. За да оцени стойността ѝ по-късно...

Кин лежеше и гледаше мигащата червена лампичка, която означаваше вакуум в коридора пред каютата ѝ. Изпитваше някакво смътно съчувствие към гарвана. После се зачуди дали някой от другите двама я е видял как измъква вълшебната кесия от мястото, където я скри Силвър, и я пуска в шахтата за боклук, докато прескачаха през Другадето. В момента кесията се търкаляше към края на Вселената, а от зейналото ѝ гърло бълваха банкноти с Дни.

На четири противоположни точки в кораба се намираха камерите с въздух за спешни случаи, инсталирани в съответствие с разпоредбите на Търговския съвет. Това означаваше, че в случай на внезапна декомпресия човек може да се бутне в някоя камера, вместо да му се налага да си навлича скафандър. Идеята беше добра.

Голямата червена лампа над всяка от тях трябваше да блести толкова силно, че по-късно спасителите да се ориентират по нея. Сега нямаше кой да ги гледа, но една от тях светеше.

Вътре, вкопчил се с нокти в лоста за регулиране на налягането, гарванът бе притиснал човка към въздушния клапан и се чудеше дали ще оцелее.

Веднъж в миг на скука — а всяко дълго пътешествие е пълно с такива — Силвър помоли библиотеката на кораба да ѝ осигури копие на „Безспирно сътворение“. Тя не можа, но пък намери следния откъс в „Литературен дайджест на трите свята“ след 167 реда на тема „Приносът на книгата за преоткриването на производството на хартия“:

„Най-важното постижение на книгата е, че събра в едно няколко дузини нишки на изследвания на археологичния, палеонтологичния и астрономическия фронт и от тях изтъка Теорията. Сега е лесно да се каже, че Теорията е била съвсем ясна. Да, била е ясна, но в същото време толкова ясна, че чак прозрачна и невидима — освен за един дизайнер на планети, свикнал да мисли в духа на вторичното сътворение, и освен това — ненаситен читател.“ Теорията беше следната:

Някога са съществували Вретената: телепати, ама такива телепати, че не повече от хиляда от тях са можели да живеят по едно и също време на една и съща планета заради мисловното статично електричество. А ние, хората,

сме си мислели, че имаме проблем с пренаселеността! Те оставили след себе си библиотеки и научна апаратура, а вече било известно, че могат да променят планетите според вкуса си. Имали са нужда от пространство, за да мислят. Били са горди. Когато на Бери открили под половин миля гранит части от машина за пластове, останала от Колесарите, гордостта им се разклатила. Вретената не били — както сами си вярвали — първите господари на Сътворението. Колесарите ги били изпреварили с половин милиард години. И Вретената били толкова шокирани, че престанали да се възпроизвеждат.

Един кораб, натоварен тъкмо с каквото трябвало — с библиотечни записи, случайно се забил в земната Слънчева система, но толкова бавно, че могли да го спрат. Вътре в разпраната му от метеори черупка имало три мумии — екипажът. Екипаж от трима души.

Корабът бил широк над стотина мили. Повечето от които — празно пространство. Пространство за мислене...

Колесарите били силициеви полукълба, които са се движели на три естествени колела. Нищо не било оцеляло от тях освен черупките и колелата, но там под гранита намерили компресираните останки от техни градове. Започнали да откриват и други останки от тях.

Колесарите се били натъкнали на следи от по-стара раса — Палеотехите. За Палеотехите се твърдяло, че били създали звездите Тип II и техните планети. Един от специалистите им бил да взривяват новооткрити звезди, превръщайки ги в тигели за тежки метали. Защо? Че защо не? Не било лесно да разбереш Палеотехите. (Но Кин Арад поне бе отговорила за свое собствено удовлетворение — на въпроса защо Палеотехите са създали звездите. „Защото са можели“ — гласеше нейният отговор.)

В една междузвездна бездна някакъв кораб, изскочил от Другадето и дошъл на поправка, бе открил Палеотех — мъртъв, поне в човешки смисъл (макар че Кин Арад бе изтъкнала, че Палеотехите вероятно са измервали времето по друг начин и че тази привидно безжизнена черупка би могла да кипи от живот, погледнато от ъгъла на бавното, мстагалактическо Време.) Представляваше тръба с тънки стени, дълга половин милион мили.

Легендите на Колесарите разказваха за излъскан, гладък свят, върху който Палеотехите били изписали историята си, която включваше и легендата за предците на Палеотехите, ХхТоните, които предяли гигантски звезди от галактическо вещество, и Римите, които произвеждали кислород в рамките на биологичните си процеси...

Ето каква беше теорията: расите възникват, променят се и умират. А после от останките им възникват други раси, променят Вселената така, че да им е удобна на тях, и умират. А от техните останки възникват други раси и

възникват, и възникват, и възникват чак до пред-Тоталното нищо. И постоянно сътворяват. Такова нещо като естествена вселена никога не е съществувало.

(Кин веднъж бе чула един оратор да говори пренебрежително за Вретената, защото били манипулирали планетите. Тя се изправи и каза: „Е, и какво? Ако не бяха го правили, Земята все още щеше да си е вълмо от нажежени камъни и тежки облаци. Те са променили всичко това и са докарали голяма луна, но знаете ли кое е най-хубавото? Че са ни дали минало. Юркали са машините си за пластове, за да ни дадат вкаменелости на неща, които никога не са съществували: ихтиозаври, лилиеподобни, тебешир, древни морета. Може би не са се чувствали у дома си, ако нямат поне няколко стотици метра пластове с вкаменелости под краката си, както не са могли да се чувстват щастливи, ако в радиус от петдесет мили около тях има и друго Врето. Но според мен са го направили, защото това е било тяхното изкуство. Не са знаели дали някой някога ще види тези неща, но са ги направили и туй то.“)

Кин намери миг на спокойствие, за да огледа склада за оръжия. Ако Марко кацнеше на някоя планета с нестабилно правителство, разполагаха с достатъчно въоръжение за цяла армия бунтовници. Имаше нещо, което приличаше на цяла ракетна установка, и няколко купчини по-дребни оръжия, които Джало явно бе изготвил според древни образци. Една лека картечница стреляше с остри дървени куршуми. Защо ли?

Корабът — така и не можаха да му измислят име — се втурна в реалното пространство. Ръцете на Марко увиснаха над контролното табло — чакаше преградния огън за „добре дошъл“.

Нищо не последва. В околностите на кораба нямаше кърава звезда.

— Все още сме на ръба на изследвания Космос — обади се Марко. — Онзи син гигант там е Дагда Секундус. Намира се на около половин светлинна година оттук.

— Е, ето ни тук — ама къде сме? — попита Кин. Такава звезда не би могла да има планети, особено приятни и слънчеви планети.

— Компютърът търси — мрачно рече Марко. — Игла. Купа сено. Сигурно ще намерим някоя ледена топка, която се върти с орбитална скорост двайсетина възела.

— Междувременно можем и да хапнем нещо — предложи Силвър.

Всеки набра някакво ястие на сложи-масичката и тримата се отправиха обратно към командната зала.

— Ще ни трябва около час — обади се Кин. — Тази част от Космоса е проучена. Какво такова нещо можем да намерим, по дяволите, дето екипите за оглед са го пропуснали?

— Съмнявам се, че дори са и поглеждали тук — обади се Силвър. И в този миг им се догади — компютърът бе метнал кораба през няколко милиона мили, за да измери паралакса.

— Следвахме записа на курса на Джало — рече Марко. — Много ще ми е неприятно да ми се наложи да...

Компютърът звънна. Марко се метна в креслото за управление и занатиска копчетата под екраните.

На границата на увеличеното поле се мотаеше малко рунтаво полукълбенце. Зяпнаха го.

— Планетка някаква си — рече Кин.

— Ама доста ярко осветена за такова разстояние — съгласи се Марко. — Силно излъскан лед?

Силвър се прокашля извинително.

— Не съм астроном — рече тя, — но вие без съмнение грешите...

— Не е ли лед? — зачуди се Марко. — Може да е хелий IV, предполагам.

— Не ме разбра правилно — обясни шандата. — Без съмнение осветеното полукълбо трябва да е обърнато към звездите, нали?

Втренчиха се в полукълбото. Най-накрая Марко възкликна:

— Хиляди дяволи, тя е права!

Погледна екраните.

— На половин милиард мили оттук е — рече той. — Би трябвало да мога да подкарам по права линия. Уф...

Известно време ръцете му пърхаха над таблото като соколи.

После се отпуснаха.

>

Небето се стоварваше върху им. После Марко, направо като хипнотизиран, обърна кораба и там, долу, ширнала се като блюдо със скъпоценни камъни, се появи плоската Земя.

Приличаше на чиния, пълна с континенти. Монета, подхвърлена на ези-тура от някой нерешителен бог.

Корабът бе излязъл на около двайсет мили над нея, извън вертикала. Кин гледаше размазаната карта от черна суша и сребърни морета, размъхавена от осветени от Луната облаци. А едната страна на Диска бе обгърната от... (по липса на по-подходящ термин, защото колцина са виждали плоска планета?) от полярна ледена шапка, тъй да се каже.

Осветени от Луната ли? Луна имаше, очевидно на няколко хиляди мили над Диска — и тя _светеше_. Светлината й нямаше как да е отразена — нямаше какво да отразява. Имаше и звезди — между кораба и Диска проблясваха звезди.

Сенчестият овал се намираще сред мътно кълбо. Марко преведе онова, което безстрастно му съобщаваха машините. Дискът се намираще вътре в прозрачна сфера с диаметър шестнайсет мили, а звездите бяха — „Нали ти казах, Кин“ — прикрепени към нея.

Единият край на Диска сияеше по-силно. Светеше със зелен пламък, който опасваше ръба, докато най-накрая видяха дупка в пространството, поръбена със зелени и сребърни пламъци. После на пръстена му порасна скъпоценен камък и изчезна също тъй внезапно, колкото се беше и появил. Слънцето изгря. Мънинко слънчице.

Това ще запомня аз — помисли си Кин. — Зеления огън по изгрев — защото целият Диск е опасан от море, което прелива през ръба като 35 хиляди мили дълъг водопад, а Слънцето сияе през падащата вода — нищо чудно, че Джало беше пощурял.

Зората се стрелна през Диска. Силвър реагира първа. Тя се изкикоти.

— Той наистина го наричаше плоска Земя, нали? — попита тя. — И излезе самата истина, нали?

Кин се загледа. Континентите се бяха размърдали, истина си беше, и това нещо там долу явно изобщо не беше Нов Свят. Ами си беше Земя като Земя — тя различи Европа. Земята. Плоска.

Марко ги нагласи на бърза орбита и цели три часа никой не излезе от командната зала. Дори и Силвър си пропусна поредното ядене и вместо това нахрани любопитството си.

Гледаха как водопадът се излива под силно увеличение. Имаше каменисти острови, някои — покрити с дървета, надвиснали над падащата вода. Висок водопад си беше — петстотин мили кипяща мъгла. Но самият Диск беше дебел само пет мили. Когато корабът му мина отдолу, там нямаше нищо друго освен черна като Космоса равнина.

— Някои човеци са вярвали, че Земята е плоска и се крепи на гърбовете на четири слона — обади се Силвър.

— Така ли? — учуди се Кин. — А на какво са стояли слоновете?

— Върху гигантска костенурка, която плава в безкрая.

Кин пробва идеята на вкус.

— Тъпотия — отсъди тя. — Какво е дишала тая костенурка?

— Знам ли. Това си е мит на вашата раса.

— Какво ли не бих дала, за да разбера как така морето не престава да се излива през ръба.

— Вероятно там долу в цялата тая пара има молекулярно сито — обади се Марко, без да вдига поглед от екрана. — Както и да е, водопроводът няма кой знае какво значение. Къде ли са обитателите? Това нещо очевидно е артефакт, правено е.

— Никой ли не се опитва да се свърже с нас?

— Само ме чуй колко съм въодушевен.

— Предполагам, че с това искаш да кажеш „не“. Ама знае ли човек. Всичките ония оръжия в склада не ми излизат от ума.

— И на мен не ми излизат от ума. Може би Джало е искал да трепе морски змейове с тях, ама май не е тъй. Подозирам, че онзи, който е способен да сътвори това, надали ще се притесни от което и да било оръжие на този кораб.

— Може би обитателите са измрели — предположи Силвър. Кин и Марко се спогледаха безизразно.

— Надали — усъмни се Марко. — По-скоро са прехвърлили стадия на грубото физическо съществуване. Може би дори и в този миг прочесват неразгадаемото.

— Значи тия дни им се готви голям шок — рече Кин. — За да я кара така, това нещо би трябвало да има огромна нужда от енергия. Орбитата на Слънцето е съвсем крива. Как така моретата не се изливат до дъно? Защо си имат собствени звезди, когато ей-там има истинска звезда?

— На това мога да ти отговоря — отвърна Марко. — Май голямата сфера е прозрачна само ако се гледа отвън. Ние виждаме какво има вътре, те обаче не виждат какво има навън. Не ме питай защо.

— Ще кацаме ли? — попита Силвър.

— А как ще влезем вътре? — на свой ред попита Кин.

Марко направи гримаса.

— Лесна работа — рече той. — В черупката има осемдесетметрова дупка. Последния път минахме покрай нея.

— _Какво_?!

— Ами вие се бяхте захласнали по водопада, пък и на мен тогава тая дупка не ми се видя особено важна. Без съмнение обитателите на Диска пътуват в Космоса.

Двайсет минути по-късно те увиснаха над дупката. Тя беше леко елипсовидна, а ръбовете ѝ като че бяха разтопени. Може да е направена чрез внимателно боравене с ядрения двигател на космически кораб, помисли си Кин. Или с геоложки лазер. Дали на сондите „Терминус“ е имало лазери? Вероятно.

— Все още сме доста високо над атмосферата — обади се Марко. — Надявам се обитателите на Диска да не са се разсърдили на хората, че са им пробиили небето.

— Можем да им предложим да платим ремонта — обади се Силвър.

— Кин се зачуди дали това не е шега. Защо ли някой ще се затваря по този начин от Вселената? Нямахше смисъл — освен ако не ги тресеше здрава параноя. Но ако не ги беше тресла преди, сега вече сигурно ги беше затресла.

— Не — каза тя на глас. — Не може да са построили подобно нещо, ако са били луди.

— Прилича на Земята, а пък Земяните са луди — изтъкна Силвър. — Предполагам, че хората не са си строили тайничко разни малки светове?

— Не... — подзе Кин и забеляза, че и двамата я поглеждат лукаво. — Не знам — немощно завърши тя. — Признавам, на нещо такова прилича...

— Без всякакво съмнение — потвърди Марко.

— Дума да няма — съгласи се Силвър.

— Не дишайте — изкомандва Марко. — Дупката е широка колкото да се процедим едва-едва през нея. Влизаме.

Коралът се смъкна няколко метра надолу. Детекторите пищяха пронизително. И продължаваха да вдигат пара, когато Кин забеляза кораба, засилил се насреща им.

Той се заби в един от складовете, разтресе корпуса и небето се завъртя като пощуряло. Аварийните люкове се захлопнаха с трясък, а после командната зала пак се разтресе и се откъсна от кораба. Имаше си собствен двигател — беше проектирана така за спешни случаи.

Повредата на кораба обаче изобщо не можеше да се мери с онова, което се случи на нападателя. Онзи се разпадна.

Из небето се понесоха синьо-зелени чирепи. Когато Кин успя да се надигне от пода, екраните блещукаха като звезден прах.

Вътрешната врата на аварийния люк се отвори и в залата се търкулна Марко, притиснал с чифт ръце шлема към главата си. В третата държеше лазерна пушка, която беше успял да докопа от другата половина на кораба. В четвъртата внимателно крепеше продълговата стъклена отломка.

— Като че някой ни е замерил с бутилка — установи Кин.

— Забележителен прицел — отбеляза студено Марко. — Мога да ви върна при останалата част от кораба, но надали си струва. Не можем да пътуваме през Другадето. Не мога да построя изтъняващо поле. По-голямата част от арсенала се изсипа в пространството и си плава някъде там, а това беше въоръжението ни. Всички спомагателни системи работят. Вероятно мога да ви откарам у дома само с пръстеновия мотор.

— Значи не всичко е загубено — избоботи Силвър.

— Не, само дето това ще ни отнеме към две хиляди години. Дори и тая тъпа пушка никаква работа не ни върши. Някой е решил, че идеята главната намотка да се натовари в отделна кутия не би навредила с нищо.

— Та значи ще кацаме на Диска — рече безизразно Кин.

— Чудех се кога ли някой най-после ще го каже — обади се Марко. — Пътуването е еднопосочно. Тая пущина втори път няма да излети.

— Какво ни удари? — попита Силвър. — На мен ми се видя като някаква топка десет метра в диаметър...

— Имам гадното чувство, че знам какво е било — измърмори Кин.

— Да. Оръжие — обади се Марко. — Признавам, трудно ми е да проумея защо се саморазруши напълно, но си остава фактът, че преди си имаме междузвезден кораб. А сега си нямаме. Имам намерение да направим една обиколка на орбита, преди да се приземим.

Силвър се прокашля лекичко.

— А какво... какво ще ядем? — попита тя.

Отне им няколко часа да прекарат сложи-масичката от лениво въртящия се кораб. По настояване на Кин докараха също и саркофага с Джало и го подключиха към аварийната система. Масата си имаше собствен вграден източник на енергия — както предписваха разпоредбите. Никой не би искал да прекара последните си часове на потънал в мрак кораб, когато имаше вероятност на борда да има и гладни шанди.

Новата орбита ги прекара покрай Луната на Диска, която вече не светеше и очевидно не се виждаше на дневното небе. Забелязаха, че едното ѝ полукълбо е черно.

— Фази — обади се Кин. — Разклащаш Луната по оста ѝ — и ето ти фази.

— А кой я клати? — попита Марко.

— Не знам. Онзи, който е искал това нещо тук да прилича на Земята, на повърхността. И не ме гледайте така — кълна се, че не е дело на човеци.

Тя се разприказва за изкуствените светове — пръстени, дискове, сфери на Дайсън и слънчеви тунели.

— Не ги бива — заяви тя. — Което ще рече, че са уязвими. Твърде зависими от цивилизацията. И страшно много неща могат да се прецакат. Защо според вас Компанията тераформира планети, когато съществуват и поевтини алтернативи? А съм сигурна и в това, че този свят не е построен от Вретената. За тях планетите са били нещо много важно. Нужно им е било да чувстват пластове под себе си и неограниченото пространство над тях. Някакси са го усещали. Да живеят върху нещо подобно — това би ги накарало да перкулясат. Както и да е, те са измрели преди поне четири милиона години, а ви уверявам, че това нещо не е толкова старо. За поддръжката му явно са необходими куп машини, а машините се износват.

— Там долу има градове — посочи Марко. — И то точно където трябва да си бъдат, ако това беше Земята. — Той вдигна поглед. — Добре, Кин, нали умираше де ни го кажеш. Какво ни удари там?

— Дупката на еклиптиката ли се намираше?

Марко се наведе и се заигра с компютърния терминал.

— Да — отвърна той. — Това важно ли е? Слънцето беше доста под нас.

— Лош късмет извадихме. Ударила ни е планета.

— И аз така си помислих — обади се мрачно Силвър. — Но не исках да казвам нищо, та да не би да ме сметнете за глупачка.

— Планета? — попита Марко. — Върху кораба се е приземила планета?

— Знам, че обикновено става обратното, но като че започвам дахващам как действа тая система — отвърна Кин. — Щом има фалшиво небе, значи трябва да има и фалшиви планети. Орбитите им сигурно си струва да се видят. Ако това небе наистина трябва да изглежда като земното небе, понякога се налага тези орбити да са ретроградни.

— Сбърках — обади се Марко. — Да си бяхме тръгнали към къщи. Можехме да се напъхаме в саркофага и да се редуваме на вахта. Две хиляди години не са чак пък толкоз много време. Не знам коя агенция му с казала на Джало, че мога да му свърша работа, но ще трябва да му върнат парите.

— Е, поне изгледът е хубав — обади се Кин.

Корабът пак мина под Диска. И отново проблесна зеленият огън, когато за няколко секунди Слънцето засия през обграждащия го водопад.

И нещо ги удари — пак.

Не беше планета. Беше кораб и по-голямата част от него продължаваше да виси от задните антени, докато Марко се мъчеше да преодолее въртенето, възникнало в резултат на удара.

Този път навън излезе Кин — закрепил се на един остатък от антената и огледа заскрежените отломки.

— Марко?

— Чувам те.

— Антените са станали на кайма.

— За това вече се досетих. Освен това губим въздух. Виждаш ли откъде изтича?

— Всичко е обвито в някаква гадна мъгла, да му се не види. Отивам да погледна.

Чуха тежките ѝ стъпки по обшивката, а после се възцари тишина, толкова дълга, че накрая Марко се развряска в радиопредавателя. Когато Кин се обади, тя заговори много бавно.

— Кораб е, Марко. Не, не улучих думата. Лодка е. Платноходка. Нали се сещаш, дето плават по моретата.

Тя погледна към обрамчения с огън Диск.

Водопад, който се лее през ръба на света.

Мачтата беше скършена, повечето дъски бяха отхвърчали от силата на удара, но там се беше удържало достатъчно намотано въже, за да се види, че в лодката е имало пътник.

— Марко?

— Кин?

— Имало е и пътник.

— Хуманоид ли?

Кин изръмжа.

— Виж какво, прекатурила се е през ръба на водопада, гмурнала се е във вакуума и е треснала кораба? Що за описание искаш да ти дам? Тука все едно бомба е избухнала в моргата!

Ким беше свикнала с насилствената смърт. Дъртаците точно така умираха — свободно падане без парашут, умишлено скитане близо до местата,

където пускаха клонираните слонове в някой нов свят, пренебрегване на всякакви правила за безопасност и набутване в хопера на машина за пластове — но тогава пък се домъкваша линейките. Обикновено не оставаше много нещо за гледане, освен в случая с машината за пластове. А и тогава онова, което оставаше, беше странна рисунка в пресен-пресен пласт въглища.

Тя коленичи като робот. Мокрите парцали бяха замръзнали във вакуума, но платът беше качествен, добре изтъкан. А вътре...

По-късно Силвър анализира пробите от тъканите и заяви, че пътникът бил достатъчно хуманоиден, че да може да вика на Кин „брат’чедке“. Щяла била да се изненада от всеки друг резултат, макар че не можела да обясни като хората защо.

Тази лодка се беше прекатурила през ръба на света. От тази мисъл я полазиха студени тръпки. Всеки знаеше, че Земята е плоска, всеки открай време си знаеше, че Земята е плоска: то си се виждаше. Но все се намираще по някой, който да се присмее на старците и да се впусне в бурното море, за да докаже някоя по-различна теория. И обикновено допускаше ужасна грешка.

Кин се радваше на това как разрешиха спора за скафандрите. Имаше пет, два от тях — шандски размер. Един от другите три като че беше нефелен, а те и тримата бяха достатъчно предпазливи по отношение на Космоса, че да нямам вяра на съмнителен скафандър.

— Трябва да вземем и масата — обади се Силвър. — Вие с Кин може и да можете да ядете каквото намерим там долу, но аз ще се отрова.

— Тогава накарай машината да ти спретне една торба сух концентрат — нареди Марко. — Този, четвъртият скафандър, ни трябва.

Силвър изсумтя.

— Не толкова, колкото машината. Тя може да анализира храната. Може да произвежда дрехи. При нужда има начин да се отървем от нея.

— Склонна съм да се съглася — обади се Кин.

— Това ще отнеме летателната енергия на цял скафандър!

— А ти какво искаш да вземеш, лазерната пушка, дето не гърми? — обади се Силвър. Двамата се изгледаха на кръв.

— Нека вземем масата заради Силвър — припряно се обади Кин. — За шандите гладът може да бъде сериозен проблем.

Марко сви рамене на квадрат.

— Вземете я тогава — рече той и измъкна сандъчето с инструменти от едно чекмедже в стената. Докато изтикваха големичкия уред в скафандъра, увит с термоодеяла, той разглоби командното кресло. Накрая разполагаше с

парче метал, островърхо като сабя, с пластмасова дръжка в единия край. Кин го гледаше как замислено го претегля на ръка. Готов да превземе свят, петнайсет хиляди мили широк, с меч „направи си сам“. Дали това беше достоен за похвала човешки дух или тъпо кунгско перчене?

Той се обърна и срещна погледа на Кин.

— Не го вземам, за да ги плаша — рече той, — а за да си избивам сам страха с него. Готови ли сме?

Той програмира автопилота да увисне за десет минути на няколко стотици мили от водопада. Закопчаха летателните колани на скафандрите — Силвър влачеше допълнителния скафандър на Линия-мононишка.

Корабът се стрелна върху копие от пламък и се заиздига към висока орбита. Кин го сподира с поглед през рамо. После се обърна към огромната водна стена и малките островчета по самия ѝ ръб. Далеч отвъд ръба на Диска залязваше кръжащото около него Слънце.

Никъде не се виждаха светлините на град.

В разпокъсана редица те литнаха към тътнещата вода и гърма, и трясъка там, на края на света.

Никой не видя как точно преди корабът да се издигне нагоре, един съвсем годин пети скафандър се изтърколи навън от люка. И моментално се спихна като спукан балон.

Вътре в големия шлем гарванът внимателно огледа аварийния пулт за управление. Скафандрите ставаха за какво ли не — можеха да прелетят през звездна система и да се приземят на някоя планета. Командваха се с език.

Гарванът се протегна и внимателно клъвна тук-там. Скафандърът се люшна напред. Гарванът се втренчи напрегнато и опита с друго копче...

Зората беше мокра. Кин се събуди, подгизнала от роса. Термоодеяла, няма що.

Нощта беше дълга. Островчето на самия ръб на водопада едва ли би могло да изхрани опасен хищник, освен ако въпросният опасен хищник не беше амфибия. Но Марко бе изтъкнал, че Дискът може и да гъмжи от хищници-амфибии, и бе настоял да остане на пост. Кунгите издържаха без сън цели седмици.

Кин се зачуди дали да не му каже за личния си парализатор, който бе скътала грижливо в един от джобовете на скафандъра. Чувстваше се пълна

мерзавка, но реши да не му казва. После дълго се бори със съвестта си, но накрая Кин победи, да, Кин победи.

Марко очевидно бе заспал по изгрев. Лежеше, свит като гумен на кълбо под един храст. От храста капеше. През мъглата Кин забеляза Силвър, приседнала на една гола скала от онази страна на острова, от която се падаше долу.

Кин се промъкна към нея. Шандата ѝ се усмихна и ѝ направи място на стопления от Слънцето камък.

Изгледът беше все едно от ръба на урва. Скалистият рид се издигаше над нещо, което подозрително приличаше на горичка от ясен и клен. Отвъд нея Слънцето проблясваше по сребристозелените морски води. И от двете страни на водопада през облаците мъглица смътно се виждаше черта от бяла пяна. А оттатък...

Силвър успя да я сграбчи навреме.

Когато Кин възстанови равновесие, тя внимателно се спусна надолу по склона, приседна на един камък, който не стърчеше толкова зрелищно над урвата, и попита:

— Наистина ли можеш да седиш там, без въобще да се притесняваш?

— Че от какво да се притеснявам? Тебе нали не те беше страх в кораба, когато само една черупка те отделяше от вечността — отвърна шандата.

— Това сега е друго. Това зад тебе си е истинска урва.

Силвър вдигна муцуна и подуши въздуха.

— Лед! — възкликна тя. — Подушвам лед. Кин, може ли да ти прочета една лекция за слънчевата светлина?

Кин механично присви очи срещу Слънцето. Паметта ѝ ѝ напомни, че то беше с размер на астероид. Но оттук си изглеждаше съвсем истинско, като на Земята. Усещаше лъчите му като истински по кожата си.

— Давай. Каж ми нещо, което не знам.

— Забелязах как през ръба падат буци лед. Защо? Знаем, че Дискът има полярни острови. Ала в съседство виждаме ливади. Замисли се какво е разстоянието между екватора и полярните острови. Защо северният и южният край не са замръзнали, а екваториалните райони не горят?

Кин облегна брадичка на дланите си. Шандата говореше за закона на обърнатия квадрат. Ако Слънцето по пладне се намираше на 8000 мили от екватора, то тогава се намираше на 11 000 мили от онова, което би трябвало да се нарича полюси.

Е, пътеката, която Слънцето следваше, не можеше да се нарече точно орбита. То се движеше като насочван космически кораб. Но това не обясняваше топлия въздух наоколо. Я се замислете: при повечето планети полюсите са само на няколко хиляди мили от екватора, но температурните разлики са направо шеметни. На Диска човек би си помислил, че е редно да цари равномерен умерен климат, тъй като цялата територия е на еднакво разстояние от Слънцето, но полюсите си бяха достойни за Вотан, а екваторът вреше и кипеше като Венера.

— Някаква форсираща леща? — опита се да отгатне тя. — На всичко бих повярвала. Без съмнение траекторията на Слънцето трябва да се променя редовно.

— Не разбирам.

— За да се получат годишни времена.

— Аха... сезони. Да, на хората им трябва годишни времена.

— Силвър...

Шандата пак подуши.

— Въздухът е хубав — рече тя.

— Силвър, престани да увърташ. Ти си мислиш, че ние сме построили това чудо.

— А... ние с кунга се поразговорихме по темата, вярно.

— Говорили сте, дръжки! Най-добре е да се изясним. Ние хората, може и да сме луди, ама тъпи не сме. Като произведение на небесната механика, този Диск върши толкова работа, колкото и гумен гаечен ключ. За да работи, той трябва да се налива с енергия. Мътните да го вземат, никой не иска животът на потомците му да зависи от това дали разни спретнати, впрегнати в орбита слънчица и фалшиви звезди могат да греят или не! Защо онези, които са построили Диска, не са го пуснали на орбита около истинско слънце? Сигурно са имали възможност. Вместо това — домъкват се тука кой ги знае откъде и построяват свят според идеите на някой средновековен монах. Това не е човешко.

— Онзи на лодката беше човек.

Кин беше мислила за този човек дълго и усилено. Понякога той цъфваше неканен в мислите ѝ в дългите часове за сън. Не отговори веднага.

— Ами... знам ли. Може би строителите на Диска са отвлекли една тайфа хора в праисторическо време. Или пък може би някъде е имало случай на паралелна еволюция...

Ядоса се на себе си заради собственото си невежество, а още повече се ядоса на шандата, задето дипломатично не тръгна да бърника из големите пробойни в аргументите ѝ. Ако някой бе предложил на Кин мигом да я върне сред уютата на Земята в този миг, тя щеше да се изплюе на това. Първо трябваше да се намерят отговори на твърде много въпроси.

— Джало ми приказваше нещо за телепортация — рече тя на глас. — Чудя се как ли вдигат водата от края на водопада обратно в океана?

Марко се влачеше към тях през скалите. Откакто се бяха приземили на Диска, той се беше променил. На кораба Кин го беше запомнила мрачен и циничен — сега направо трепереше от ентузиазъм, който не знае в какво да се излее.

— Трябва да съставим някакъв план — започна той.

— Измислил си някакъв план — поправи го Кин.

— Наложително е да се срещнем с господарите на Диска — кимна Марко. Като че не забеляза жлъчния ѝ тон.

— Значи си променил мнението си — прокънтя гласът на Силвър от висините. Тя се беше изправила и пак душеше въздуха.

— Посрещам фактите лице в лице, колкото и противни да са те. Не можем да поправим кораба. Те биха могли да го поправят или пък можем да наемем космически кораб от тях. Джало е успял да се върне. Или искате да прекарате тук и сетните си дни?

— Според мен обитателите на Диска надали ще могат да ни помогнат — каза Силвър. — Не сме открили нито източници, нито средства за пренасяне на енергия. Приземихме се, без никой да ни забележи. Това са по-маловажните причини да подозирам, че сме попаднали във варварски свят.

— По-маловажни ли? — попита Кин.

Силвър изсумтя.

— Един кораб приближава насам — съобщи тя. — Като го гледам, едва ли става дума за спорт или регата.

Те се втренчиха в нея, после се втурнаха нагоре по зъбера. Марко успя да надбяга Кин и стигна пръв до върха след серия дълги скокове. Втренчи поглед над водите.

— Къде? Къде?

Кин напрегна очи докрай и забеляза едно петънце.

— Корабът е с гребла, по дванайсет от всяка страна — съобщи Силвър, леко присвила очи. — Има мачта и навито платно. Воня. Екипажът смърди. По курса, който сега следват, би трябвало да минат на миля северно от нас.

— Над водопада ли? — учуди се Кин.

— Без съмнение народът на Диска се е усъвършенствал в изкуството да се справя с водопадите — каза Марко. — Течението като че не е силно. Ефект на преливника.

Кин се сети за човека в падналата лодка.

— Те знаят, че са се запътили към водопада, но не знаят какво представлява той — каза тя. Силвър кимна.

— Смърдят, защото ги е страх — рече тя. — Променят курса и се насочват към този остров. На носа стои човек и гледа към водопада.

Марко изведнъж се превърна в трескаво размазано петно.

— Трябва да се подготвим! — процеди той през зъби. — След мен! — Камъните се срутваха подире му, докато търчеше обратно към дърветата, сред които бяха пренощували.

Кин отмести поглед от шандата, застинала неподвижно като статуя, и го насочи към кораба. Сега дори и тя виждаше силуетите. Водата проблясваше, разпенена под греблата. Дори й се стори, че чува викове.

— Според мене няма да се справят — рече тихо тя.

— Така е — съгласи се Силвър. — Виж как ги увлича течението.

— Може да е някакво изпитание — предположи Кин. — Искам да кажа, че ние току-що сме пристигнали тук и...

Силвър подуши въздуха.

— Носът ми ми казва, че не е.

Спогледаха се. Кин без съмнение нямаше намерение да спори с 350 милиона обонятелни клетки. Виждаше ясно хората в кораба. Имаше един дребничък, с брада, който непрекъснато сновеше между огъналите гръб гребци и ги юркаше. В най-добрия случай би могло да се каже, че корабът стои на едно място.

— Кхъмм — предположи Силвър.

Кин присви очи и погледна Слънцето.

— Спомняш ли си Линията, която използвахме, за да довлечем допълнителния скафандър? — попита тя. — Колко е дълга?

— Стандартна мононишка, хиляда и петстотин метра — отвърна Силвър и додаде: — И цяла планета може да влачи.

— Разбира се, може и да правим голяма грешка — Кин хукна надолу по хълма. Силвър се заклатушка подире й.

— Стомахът ми подсказва, че не грешим — обади се тя. Кин се усмихна. Шандите имаха по-различна представа за това къде точно в тялото се крият чувствата.

Тя се стрелна във въздуха по летателен колан, без скафандъра, като влачеше кабела подире си. В единия му край беше вързала голяма примка.

— Според мен това е върховно тъпоумие — обади се гласът на Марко в слушалките.

— Може би — отвърна Кин. — Не забравяй, че точно аз изскочих да огледам катастрофиралата лодка.

Последва пауза — чуваше само свистенето на вятъра в едното й ухо и грохотът на вълните в другото. Най-накрая Марко рече:

— Насочи камерата на колана към кораба.

Гребците я бяха забелязали. Повечето се бяха вкопчили във веслата си като омагьосани.

Корабът беше някъде дващест и пет метра дълъг и приличаше на шушулка. Силвър се бе отнесла твърде критично към него. Който и да го беше строил, все беше поназнайвал нещо за хидродинамиката. Мачтата беше една — в средата на кораба, с навито платно. Тясното пространство, отделящо гребците един от друг, цялото беше претъпкано с делви и вързопи.

Кин се насочи към рижавия човек на носа, пикира, плъзна се по вълните и изскочи точно пред смаяното му лице. Надяна примката на живописния корабен нос и подвикна на Силвър. Кабелът изскочи от водата и я окъпа в пръски.

— Стегни ги да гребат! — заръкомаха отчаяно Кин. — Към острова! — настоя тя, като сочеше нататък с драматичен жест.

Рижият се облещи срещу нея, после срещу острова, срещу изтегнатия кабел и криволичещата диря, която оставяше корабът подире си, откакто Силвър се бе напънала да тегли. После се метна на палубата и се разкряска на смутените гребци. Един от тях се изправи и почна да се кара с него. Рижият награби един прът от палубата и го тресна здравата, после се метна на мястото му и захвана да гребе.

Кин се юрна нагоре в небето и погледна кораба — вече оставяше зад себе си диря като същински вапор. После изравни курса си и се насочи обратно към острова.

Гористите брегове преминаха далеч под нея и тя се заозърта в мъгливото синьо небе отвъд водопада.

Намери каквото търсеше. Малко бяло петънце се рееше там и се отдалечаваше все повече. Тя пикира и чу леко „Пуфф!“, щом полето на колана прие нова защитна форма около нея.

Моторът на колана на Силвър виеше. Коланите на скафандрите можеха да вдигат нагоре онзи, който ги управляваше, преодолявайки притегляне, десет пъти по-силно от земното, но Силвър тежеше близо двеста и трийсет кила. И в края на кабела се натрупваше доста теглителна сила.

Кин погледна надолу. Ивица от повалени дървета преминаваше през острова като превръзка. Дървото, което бяха използвали за котва, в крайна сметка не беше издаянило. Сега кабелът бе увит около самия зъбер.

— Всичко с наред — рече тя. — Забърсахме крайчеца на течението. Кабелът е посякъл някое и друго дърво, това е.

Корабът бе запречил водопада и подскачаше по вече побелялата вода.

— Прекрасно, Силвър — рече тя. — Прекрасно. Марко искаше да се срещне с туземците — е, след минутка ще му докараме цял леген от тях. Дръж. Дръж. Спри. _Спри!_

Корабът се плъзна по брега със скърцане и се нахака в дърветата, пляскайки с весла. Неколцина се прекатуриха през борда.

— Изтеглихме го! — Кин се спусна към гората.

— Ако имаха достатъчно въображение, щяха да се юрнат да целуват земята — обади се Силвър.

— Точно така. Да се надяваме, че Марко ще има достатъчно разум да не им се показва пред очите.

Слушалката ѝ изпращя.

— Чувам, чувам. Желая да се разгранича от цялото това начинание...

Кин се спусна. Беше си спомнила какво ѝ бяха казвали — че в крайна сметка, каквото и да разправят ония тъпанари фантастите, език не се учи с подслушване на комуникациите на дадена култура.

Винаги се опираше до сблъсъка лице в лице. До сочене с пръст. До чертаене на кръгове в пясъка.

Кръгове в пясъка?

Е... такава де, до сочене с пръст.

Много по-късно тя намери Силвър и Марко на полянката, малко по-нагоре по склона. Силвър бе седнала до масата и нагъваше цели шепи сиво-червена пихтия от една купа. Марко се беше опънал на земята и надничаше през листака към мъжете на брега.

Бяха си запалили огън и си готвеха нещо.

Силвър ѝ кимна и взе да пипа по контролното табло на масичката.

— Вече ядох — въздъхна Кин. — Нещо като варено жито със сушена риба. Не ме ли видя?

— Всъщност аз ти програмирах средство за повръщане.

Марко се извърна.

— Яла си храна, без да я подложиш дори на елементарен анализ! Толкова бързо ли искаш да умреш?

— Трябва да спечелим доверието им — обади се Кин и подхвърли една сушена рибка на Силвър. — Ще изпия гадната ти отвара, но ти тикни това под носа на сложи-масичката. Нали знаеш, онова, дето го поднася сложи-масичката, винаги има вкус на нещо, дето някой вече го е ял преди тебе. А докато сме тук, не е лошо стомасите ни да са пълни.

Тя пое купата с розова течност от лапата на Силвър, оттегли се на далечната страна на ливадката и се изповръща шумно и припряно. Силвър се пресегна към сложи-масичката и си поръча кафе.

След малко машината изплезе език от зелена пластмаса. Шандата го откъсна и го прочете.

— Пълна е с полезни белтъчини и витамини — отбеляза тя. — Има известно съдържание на въглеродороди поради процеса на сушене, което, погледнато в перспектива, може да бъде канцерогенно, но рискът май не е особено голям.

— Страхотно! — Кин си наля кафе. — На мене изведнъж ми се стори, че никога вече няма да мога да погледна сушена риба в очите. А сега, готови ли сте за големите отговори? Доколкото разбрах, онзи, дребният рижко, се казвал Лейв Ейриксон.

Силвър прилежно пъхна зелената разпечатка в боклуко-мелачката на машината.

— Това е или забележително съвпадение, или кой го знае — отбеляза тя със спокоен глас.

— Без майтап.

Марко пак се извърна към тях от наблюдателния си пост.

— За какви съвпадения става дума? — попита той. — Видяхте ли им въоръжението?

— Имат мечове от, хм, чугун, ковани на ръка. Лесно се изтъпяват — отбеляза замислено Кин. — Най-страхотното им оръжие е техният кораб. Познат ли ти е терминът „облицован със застъпващи се дъски“?

Той кимна.

— Добре, щото на мене нищо не ми говори. Бързи са. Тези хора владеят голяма част от морето с тези кораби и тези мечове. Понякога са пирати, но имат сложна система от закони. Храбри са. Пътувания като това — да изминават хиляди мили с такъв кораб, са си в реда на нещата.

Марко се оцъкли насреща ѝ.

— И ти успя да научиш всичкото това?!

— Не, всичко, което успях да науча, беше името на онзи, и то само защото съм го чувала и преди. Останалото възстанових по памет. — Тя погледна Силвър. за да провери дали и тя ще го потвърди. Шандата кимна.

— През триста и двайсет и втора година — издекламира тя — Ейриксон преплува моретата сини!

— Много поетично казано — отбеляза Марко с безразличие. — А сега би ли ми _обяснила_, ако обичаш?

— Щом си отраснал в Мексико, надали си чувал за това — рече Кин. — Там по онези краища са големи сноби, що се отнася до историята им. Та, Лейв Ейриксон — започна тя кратката си лекция по история на Земята — ...е открил Винланд, повече от триста години след като битката при Хаелкор слага край на третата и последна Ремска империя. Автоматично последвало великото преселение. Турците пак натиснали на запад и на север. Бащата на Лейв, Ейрик, бил хитър търговец. Неговата Гренландия, сиреч Зелената земя, излязла зелена само във въображението му, но от Винланд Лейв се сетил да донесе изобилен плод и диви жита. И северните хора пак поели на запад.

Нацвъкали колония до колония по източния бряг, чак до скалистите земи около морето на Тайкър и покрай Дългия фиорд навътре в Средните морета. Това била земята на техните мечти. Нарекли я Валхала.

Имало и туземци. Но новодошлите не били чак толкова усърдни земеделци — под земеделското лустро таели кръвожадни мисли. Онези племена, които не могли да надвият със сила, надвивали с хитрост. Когато се срещнали с Конфедерацията на Обджибуа, те сключили договори. И се заселили сред тях, и се омешали помежду си.

Според всички възможни теории това би трябвало да спре дотук. Нито туземците, нито нашествениците не притежавали онази учебникарска социална динамика, която построила Рем. Северняците е трябвало да се превърнат в поредното племе по тези земи, само че русокосо и синеоко.

Теориите обаче бъркали. Нещо задрямало и в двете раси изведнъж пламнало и се разгоряло. Континентът бил голям и богат.

Казано накратко, триста години след Лейв на устието на Средиземно море довтасала флотилия. Повечето кораби били платноходи, макар че имало и едно-две дребни, маневрени и склонни да избухнат корабчета, които можели да се движат и срещу вятъра. На платната на големите кораби бил изрисуван Големият орел на Валхала на раиран фон, в който се редували цветовете на небето, снега и кръвта.

Битката при Гибралтар била кратка. За Европа последвали двеста години стагнация.

Нямали с какво да излязат насреща на оръдията.

— Схванах — рече най-накрая Марко. — Този Лейв е важна фигура в земната история. Обаче това тук не е Земята.

— Изглежда като Земята — отбеляза Кин. — Въображаема Земя, но Земя.

— Ти сериозно ли предполагаш, че...

— Ще ти кажа какво предполагам. Като че вие със Силвър излязохте прави. Според мен това място е построено от човешка ръка. Не се сецам защо.

Силвър изсумтя.

— Все ще има някакви записи...

— _Не и ако Компанията ги е изтрила!_

Това беше логичният отговор. Компанията бе построила тайно този артефакт. „Джало“ е бил подставено лице, изпратен, за да ги докара тук. Защо Компанията ще строи този Диск? Според Кин тя знаеше отговора. И той никак не й харесваше. Но не се сецаше защо им е трябвало да устройват такова представление, за да ги доведат тук.

Но пък всичко се връзваше съвсем логично. Какъв ли друг отговор можеше да има? Тайнствени пришълци? Е, много тайнствени ще трябва да са били. Ако е била Компанията, то на Кин това й беше особено противно.

— Отвсякъде ни дебне опасност — въодушевено възкликна Марко. — Не трябва изобщо да сваляме летателните колани. Предлагам да се придвижим към някой център на цивилизацията. Можем да намерим някакъв ключ към произхода на Диска.

— Тогава трябва да намерим транспорт — посочи Кин. — Не знам колко може да издаяни енергията на скафандрите на тази гравитация, но ако ще трябва да прекосяваме морета, ще ми се да е с кораб.

— Може да се окажат враждебно настроени — обади се Марко, без да откъсва поглед от мъжете.

— След като видят тебе и Силвър ли?

Всъщност това, че трябваше да представи нечовеците, беше доста сериозен проблем за Кин. Тя го реши, като слезе в лагера гола. След като вече се беше явила пред тези мъже като богиня на милостта, тя беше убедена, че те биха изнасилили по-скоро някой алигатор.

Лейв обърна поглед към нея и падна на колене. Тя го изгледа, както се надяваше, благосклонно.

Той беше по-дребен от останалите членове на екипажа. Зачуди се как ли налага властта си — докато не забеляза лукавия блясък в очите му, дори и в този миг, който подсказваше, че пред нея стои майсторът на нечестните ритници и ударите под кръста. Зарадва се, че си е взела парализатора — криеше го в дланта си.

— Имаш невероятната възможност да спечелиш нови приятели — рече тя с благ глас. — Това е такава сага, че направо няма да ти повярват. Хайде, Силвър, излез.

Шандата се появи на прилично разстояние от тях — измъкна се от храстите, които растяха малко по-нататък на брега. Щом се понесе към тях с тежка стъпка, неколцина побягнаха в обратна посока. А когато и други неколцина забелязаха бивните ѝ, набързо ги последваха.

Усмихнатата толкова широко, че бузите ѝ аха-аха да се разцепят до ушите, Кин пресрещна Шандата и положи дланта си в огромната корава лапа.

— Стига си се усмихвала — процеди тя през зъби.

— Мифлеф фе таха фте ги пуедвафповоуа?

— По-скоро изглеждаш прегладняла.

Лейв продължаваше да стои като вкопан в пясъка, когато Кин поведе Шандата към него. Тя го хвана за ръката.

— Клекни и почвай да се умилкваш — измърмори тя на Шандата.

Силвър послушно се сгъна. Лейв погледна нея, после Кин. Най-накрая се протегна и ръчна лекичко Силвър в лакътя.

— Браво на момчето — ухили се Кин. Той отскочи назад.

Преминаването във втора фаза Кин отбеляза, като взе да си подсвирква старата песничка, на която танцуваха роботите — „Квартирантът на госпожа Уиджъри“.

Силвър затанцува жално върху пясъка, обърнала поглед към небето с израз на остро отвращение. Но спазваше ритъма. Освен това се движеше крайно непохватно. Кин, която я беше виждала да се движи като водна струя, намазана с олио, направо се възхити от този последен щрих. Всяко достатъчно троваво нещо е смешно. А смешното не е опасно.

Мъжете започнаха един по един да се дотърят обратно. Силвър продължаваше да танцува — когато пристъпяше от крак на крак, изпод лапите ѝ се надигаха мънички пясъчни бури. Кин спря да свири.

— Номерът ти мина — рече тя. — Вече направо са готови да ти подхвърлят захарчета. Я си почини и гледай да не се прозаяваш. Марко?

Марко изфуча и се измъкна из храстите.

В сивия си скафандър и с мантия, набързо стъкмена от едно термодяло, той, кажи-речи, можеше да мине за човек, макар и ужасно недохранен. Очите му бяха твърде големи, носът — твърде дълъг. Лицето му беше сиво като скафандъра.

Но имаше цяла бала червена като огън коса. Не че всъщност беше коса, ама беше червена. Сигурно успяваше да компенсира очите.

Мъжете го гледаха с опасение, но този път никой не побягна.

Един пристъпи до Лейв и изръмжа нещо, а после извади къс меч. Настана мигновено объркване, което свърши с това, че Марко приклезна, готов за скок, а мъжът се просна на пясъка и мечът му отхвърча на десет стъпки. Лейв престана да му извива ръката и го срита със замах. Мъжът се разциври.

— А сега да спускаме кораба на вода — изкомандва Кин.

Силвър защъпука към кораба и подпря носа с рамо. В първия миг не се случи нищо, после корабът се плъзна по брега и спря едва когато и кърмата цопна нетърпеливо във водата.

Кин хвана Лейв за ръка и го поведе непоколебимо към кораба. Рижият загреваше бързо. След пет минути хората му бяха вече на борда, сложи-масичката си тананикаше нещо под мачтата, а всички погледи бяха вперени в Силвър, която се носеше над морето, закачена за кабела.

Там, където морето се разделяше на две и обгръщаше острова, преди да пропадне в нищото, имаше област със застояла вода. Когато течението го подръпна немощно, корабът вече летеше по вълните.

Две случки пооживиха пътуването.

Лейв, явно нервен, подаде на Марко рог, пълен с някаква сладникава течност.

Марко я подуши подозрително и ливна малко в сложи-масичката.

— Излиза, че е някакво питие, което съдържа глюкоза — обади се той.
— Ти какво ще кажеш, Кин?

— Пробва ли го на сложи-масичката?

— Светна зелено. Да не би да е някаква отвара за подсилване?

Той гаврътна половин рог и примлясна с онова, което при него минаваше за устни. Позахили се и изпи и останалото.

После програмира масата да го възпроизведе и щом мъжете най-после престанаха да се чудят и дивят на пластмасовите чашки за еднократна употреба, те започнаха да му ги подават един през друг да им ги напълни пак. По-нататък избухна нестройно пеене, а от време на време и тракане на весла — когато някой гребец пропуснеше да загребе. Най-накрая Кин забеляза негласната молба в погледа на Лейв и изключи машината. По-късно и Силвър се пробва да гребче. Настани се насред кораба, награби две весла и влезе в ритъм с абсолютна лекота. Един по един гребците пускаха веслата и вперваха погледи в нея. Корабът забави ход чак когато нейните весла се скършиха.

Марко намери Кин под навеса от кожи зад мачтата — люскаше мартини след мартини и беше потънала в мисли.

— Искам да си поприказваме на четири очи — рече той.

— Хубаво. — Кин потупа по чергата до себе си. — Как ти е главата?

— По-добре е. Това питие очевидно съдържа опасни примеси. Според мен няма да го погледна цял час. — Той бръкна в кесията на пояса си и измъкна руло пластмаса. Разгърна го и то се превърна в снимка на Диска от въздуха.

— Накарах компютъра да я направи, преди да напуснем кораба — поясни той.

— Защо досега не си ми я показал?

— Не ми се щеше да насърчавам някакви глупашки напъни за експедиции — отвърна той. — Както и да е, вече сме тръгнали да навлизаме навътре в Диска... Я погледни снимката. Какво липсва?

Кин пое листа.

— Много неща липсват — рече тя най-накрая — и ти го знаеш. Валхала я няма никаква. Ето защо Лейв се натресе на водопада. И Бразилия я няма. Кротки океан е съвсем мъничък, ей ти го тука на гърба на Азия...

— А нещо да е в повече?

Кин се загледа в картата.

— Де да знам — рече тя.

Марко ѝ посочи с двоен палец центъра на Диска.

— Облачната покривка малко замъглява образа, но _това тук_ няма място _там_. Тоя остров посред Арабско море. Забеляза ли, че формата му е идеално кръгла? Това е географската джанта на Диска.

— Е, та какво?

— Не виждаш ли? Това е аномалия! Ако на Диска изобщо има цивилизация, ще я намерим точно там! Тези хора тук са варвари. Интелигентни — това добре, но да летят в Космоса?!

Той се вгледа в нея.

— Страх те е, че това може да се окаже производ на Компанията ли? — попита той предпазливо. Тя кимна.

— Има една стара кунгска легенда — заразказва тихо Марко с глас, ромонящ като течението на плаващи пясъци. — За един господар, който накарал да му издигнат висока кула. После свикал най-различни кунгски мъдреци и рекъл: „Ще дам най-разкошните си ферми за стриди и прочутите навред водораслени лехи на Тчп-пч на онзи кунг, който може да ми каже колко е висока тази кула, без да използва нищо друго освен барометър. Онези, които се провалят, ще бъдат заточени на сушата, защото така се полага на недостатъчно мъдрите.“ И тъй, замъчили се кунгските мъдреци и въпреки че отговорите им се разминавали с точната височина само с няколко четди, това било сметнато за недостатъчно точно и всичките ги заточили на сухо.

— Много обичам народни приказки — прекъсна го Кин — но според теб дали точно сега...

— И после един ден — повиши глас Марко — най-мъдрият кунг, който още не бил дръзнал да даде отговор, отнесъл барометъра си в дома на главния майстор-строител на господаря и му рекъл: „Ще ти дам този прекрасен барометър, ако бъдеш така любезен да ми кажеш колко точно е висока кулата.“

Над тях падна сянка и Силвър се озъби над навеса.

— Иффиняфайфе тше фи пвекъфвам — рече тя, — но тофа моус да фи ваинтеуефуа...

Надникнаха зад нея. Повечето мъже бяха спрели да гребат и се блещеха срещу небето.

И Кин се втренчи нататък. През мъглата като летящи нависоко реактивни самолети се носеха три точки.

— Дири от изпарения — забеляза Марко. — Очевидно Онези са дошли да ни търсят. Няма да ни се налага да им предлагаме барометъра.

— Ти какво виждаш, Силвър? — попита Кин. Шандата зачопли острия си зъб.

— Летящи гущери, както излиза — рече тя. — Методът на придвижване не мога да разгадая, но може и да разберем нещичко, тъй като те бързо губят височина.

Лейв дърпаше Кин за лакътя. Мъжете около тях методично мятаха весла и вързопи във водата и скачаха след тях. Дребосъкът като че отчаяно търсеше думи. Най-накрая си спомни една.

— Огън? — изтърси той и катурна Кин. Тя шляпна по гръб във водата. Студът я вцепени, но тя конвулсивно се заизвива и зарита с крака. Тръгна по водата, подбра едно весло, което ѝ се случи подръка, и впери поглед в небето. Точиците бяха описали широк завой и далечно двойно гръмовно „Пуффф!“ отекна над морето. Марко и Силвър бяха останали на кораба, вперили поглед нататък.

Скоро трите силуета на гущери с ефектни прилепоподобни крила се плъзнаха над вълните и закръжиха около кораба в идеален синхрон, като разчепкваха въздуха с двойния си набор страховити нокти. От спаружените им ноздри бълваха облачета дим.

После те се понесоха на север и отново се превърнаха в точици, а след това отново завиха обратно. Освен това набраха височина. Ако бяха самолети — помисли си Кин, — щях да реша, че се гласят да ни бомбардират.

Щом първият дракон се стрелна към кораба, Лейв натисна главата ѝ и я набута във водата.

Вбесена, тя изскочи на повърхността. В ушите ѝ звънтеше. Водата вдигаше пара. Над кораба се виеше дим.

Водата до нея изведнъж се надигна и Марко изскочи на повърхността, като се задъхваше и ругаше. Малко по-нататък плисна още по-голяма вълна — Силвър се завръщаше от дълбините.

— Какво стана? Какво стана? — изпухтя Кин,

— Увисна над кораба и блъвна огън — обясни Силвър.

— Няма да позволя на никакви тъпи гущери да постъпват така с мен! — запени се Марко. Той се метна към овъглената черупка и я разклати бясно, като се опитваше да се изкатери горе.

Още едно чудовище се сниши. Разнесе се приглушен плясък — Силвър бе направила салтомортале и отново бе на път към зелените дълбини.

Освен това над водата се разнесе пъшкане, когато мъжете съзряха Марко за пръв път без мантия, стиснал едно весло с всичките си четири ръце. Драконът се приближи, но излезе достатъчно умничък, че да не нагази в обсега на импровизираното Марково оръжие. Маховете на крилата му вдигаха пръски над морето, докато чудовището се мъчеше да успокои дишането си.

Нещо бяло се стрелна през водата като коркова тапа и сграбчи чифт увиснали във въздуха ноктести лапи. За секунда Силвър и стреснатият звяр увиснаха така. После крилете се свиха с плуцене и звярът се изстреля надолу като куршум. Кин дочу отчетливо съскане.

На третия дракон явно най му сече пипето, помисли си Кин. Най-умният _винаги_ влизаше последен в боя. Твърде късно беше да прекрати полета си. Вместо това той прелетя над кораба, разперил криле като парашут, и щом премина с грохот над Марко, кунгът нададе крясък и скочи.

Беше си сложил летателния колан. Драконът се опита да завие рязко във въздуха, препъна се, възвърна си равновесието и се опита да избяга на някое по-високо и по-безопасно място. Да, ама не стана.

Вълните от другата страна на кораба се разпениха и върхът на едно крило немощно изпляска току над водата. После корпусът на кораба се килна рязко. Силвър се качваше на кораба.

Мъжете около Кин се разкрещяха, юрнаха се нататък и със смях започнаха да се прехвърлят през борда.

Високо горе въздушният бой приключи с това, че оцелелият дракон с крясък се понесе на пълна скорост в посока изток и раздразни Кин, като за миг й позволи да мерне как точно успява да развие такива високи скорости. Тия извадени от филм на ужасите крила бяха твърде непохватни, че да стават за нещо друго освен за тежкотоварно летене. За да пътува по-бързо, драконът ги сгъваше, навеждаше се така, че главата му да мине под тялото, и почваше да издишва. Когато беше вече толкова далече, че тя не можеше да различава подробности, дъхът му вече беше загрял до жълто.

В небето се появи още нещо и се запуска лениво надолу. Кин го проследи с поглед. Драконова глава. Съвсем скоро след това — макар че на изгубилата ума и дума тълпа на кораба й се стори къде-къде по-дълго — последва и тялото. Крилата си бяха все така широко разперени. То се спускаше бавно надолу по спирала, а на гърба му седеше Марко и продължаваше да го кълца с ножа. Щом цопнаха във водата, над кораба се понесоха ликуващи викове.

Които преминаха в гневни, щом забелязаха, че драконът, който Силвър изтегли на борда, беше все още жив. Мъжете припряно се задърпаха встрани и отвориха на Кин добра видимост.

Звярът пляскаше печално върху палубата, а от крилата му се лееше вода. Той вдигна подгизналата си глава към Кин и зверски изпръхтя.

Две струи гореща вода обляха краката й.

Марко се изкатери на борда с помощта на всичките си четири ръце. Гребенът му сияеше, кървавочервен. Той се изпъчи сред притихналата във

възхита тълпа, вдигна окървавения нож над главата си и се провикна по тиролски:

— _Рефтег! Ймал рефтег ПЕЛК!_

Ким погледна Силвър, която си отвинтваше бивните. Шандата направи гримаса.

— Разправяй ми ги ти, че тоя официално бил човек! — каза тя. — Нещо все забравям.

— Какво точно възнамеряваш да правиш с това? — попита Кин. Един от мъжете до нея беше извадил меча си и гордо предлагаше на Шандата, с дръжката напред. Силвър не му обърна никакво внимание.

— Драконът е мъртъв — рече тя, — но тялото е на наше разположение. Много ми се ще да разбере как точно едно органично същество може да бълва огън. — Тя награби трупа за шията и за опашката и го помъкна към кърмата.

Марко се приближи наперено към Кин.

— Аз възтържествувах! — кресна той.

— Да, Марко, да.

— Те ни обявяват война! Дракони ще ни пращат! Да, ама са си направили сметката без мен!

— Да, Марко, да.

— Те заговорничат против мене, ала аз победих! — изкрещя той с изцъклен поглед. После изведнъж лицето му се спаружи.

— Ти си мислиш, че аз съм просто кунг, който го тресе параноята — рече той кисело.

— Ами щом казваш...

— Гордея се с това, че съм човек. Недей да бъркаш! Що се отнася до другото — той се извърна, — това, че просто те тресе параноята, не значи, че Ония няма да те спипат.

Тя го проследи с поглед как се приближи към мъжете и те се скупчиха наоколо му. Беше го страх от всичко, освен от непосредствената физическа опасност. И беше толкова човек, колкото и тигрите са хора.

Силвър гледаше жално сложи-масата. Не че беше повредена, но пластмасовата обшивка никога вече нямаше да бъде същата.

Щом мъжете се заловиха отново за греблата, Кин извади комплекта инструменти от скафандъра и нагласи доколкото можа трупа на дракона на тясната предна палуба. Комплектът беше малък по размери, но доста съдържателен. Малоумен космонавт би могъл години наред да го ползва и да

оцелее на някоя чужда планета. На някои им се беше и случвало. Кин си избра един хирургически скалпел.

По-късно се разрови из комплекта и изрови един мулти-секач.

След минутка пак бръкна вътре и сглоби вибротриона. Бжжжжжжжжтът, който той издаваше, докато буксуваше и се тресеше върху люспите, направо накара зъбите ѝ да настръхнат, но не изключи сечивото, докато острието му не се строши.

Тръгна да търси Марко и Силвър, които бяха застъпили смяна на греблата, и се намести помежду им.

— Тия дракони са реактивни — заяви тя. — Успях да отворя шията — отвътре е тапицирана с нещо като дунапрен. И се режеше като пача. Когато пробвах лазера за заварки върху него, хич не се и затопли даже.

— Ами тялото? — попита Марко.

— Люспите са корави, ама корави, ти казвам! Може би забелязвате, че държа в ръцете си останки от вибротрион. А разправят, че тия триони можели да разрежат обшивката на космически кораб.

Силвър се ухили.

— Накрая почваш да си мислиш за същества, които пият керосин. Не се и съмнявам, че си пропуснала да го минеш с гайгера — изсумтя кунгът.

— Не, пробвах го, естествено. Нищо.

— Много съм изненадан.

— Искате ли да чуete какво стана, когато му прерязах врата и пъхнах гайгера в телесната кухня?

— Направо изгарям от нетърпение да го чуя.

— Вътре с по-горещо и от ада. Това нещо си е жива атомна пещ. И хич не ми разправяйте, че е плод на еволюцията — не и в един земеподобен свят. Конструирано е! Ето къде ще намерите ония, които са построили Диска — там, откъдето е дошло това чудо!

— Центърът на Диска — замислено рече Силвър. Кин зяпна, а Шандата кимна нехайно и налегна веслата.

— Нали знаете, че езиците ми вървят — отбеляза тя. — Поприказвах си с този-онзи. Стигнахме до етапа „посочи и кажи“. Понякога им се случвало да видят такива зверове. По тия краища те идват от изток, но когато корабите плават на юг, драконите се появяват от североизток. Ето защо заключих, че идват от централната област. Какво ме зяпате така?

— Марко вече каза, че искал да отиде до центъра. Май... май барометър се канеше да им предлага.

Следващата зора ги завари да плават сред все по-разбунено море и най-накрая навлязоха в един фиорд, който се виеше сред бели планини. Видяха колония от каменни къщи с покриви от торф и мижави пасища. Хората се стекоха на чакълестия бряг, а после се дръпнаха с писъци, когато Силвър скочи през борда, нарами кораба и го изнесе на брега сам-самичка, докато гребците си седяха по местата и се подсмиваха като зли демони.

На носа беше завързана драконска глава с изцъклени очи.

Лейв ги въведе в колиба с висок покрив, която накара Кин да се зачуди каква точно беше историята за Грендел. Но, разбира се, Грендел се прокрадваше покрай нея, размахваше многобройните си ръце и търсеше с поглед потенциални убийци из тълпата.

Когато очите ѝ свикнаха със сумрака вътре, тя забеляза огъня, който гореше в една яма, и мъжа, седнал до него на грубо сковано столче, изпънал напред единия си крак. Беше рижав и брадат.

Той се надигна с клатушкане от столчето и прегърна Лейв. И двамата се държаха така, сякаш възможността единият да се опита да намущка другия почти не съществува. После по-младият заговори.

Сагата излезе доста протяжна. След малко изведоха стареца навън, за да му покажат останките от мъртвия дракон. Представиха го на Силвър, а после той закуцука около Марко, който го гледаше под око.

Дядката се ухили на Кин по начин, който недвусмислено изразяваше едни такива хоризонтални мераци.

Насърчени от тази проява, наизлязоха и други местни жители. Вниманието на Кин бе привлечено от двама мъже в черни одежди. Единият гледаше Марко с боязън и нареждаше нещо на глас.

Силвър извъртя глава.

И изтресе едно изречение на същия език.

>

Оттам нататък превеждаше Силвър.

— Езикът е латински, езикът на древния Рем. Само дето тези хора говорят не за Рем, а за Рим.

Кин се замисли.

— Ромул и Рем — рече тя най-накрая. — Основателите на Ремската империя. Чували ли сте легендата?

— Спомням си, че май се натъкнах на нея в някаква фолклорна антология.

— Значи на Диска Ромул е спечелил привилегията градът да бъде кръстен на него. А какво друго казаха?

— О, надрънкаха един куп дивотии за демони — обичайните за примитивните общества истории. Някога да сте чували думата _трол_? Погледнат ли Марко, все това повтарят. Май и за богове доста нещо изприказваха.

Кин се огледа. Тези хора бяха или първобитни, или превъзходни актьори. Може би боговете бяха онези, които бяха построили Диска.

— Я ги разпитай за боговете — подкани тя Силвър. Последва дълъг-предълъг разговор, а най-старият от мъжете сегиз-тогиз сочеше небето. Лейв и баща му ги наблюдаваха внимателно.

Най-накрая Силвър кимна и се обърна към Кин.

— Чакай сега да видя правилно ли съм схванала — рече тя. — Боговете са цяла камара, обаче шефът им се казва Христус. Висшият жрец живее в Рим. Има и някакъв по-друг бог, дето създал света за шест дни. Усещам за какво ще ме попиташ — вдигна тя лапа, щом Кин понечи да й каже нещо. — Помолих ги за подробности. Тоя бог-създател има цял куп помощник-богове с крилца, а има и едно друго по-низше същество, което се нарича Шайтана и като че си пада размирник. Освен това имаше много от обичайните религиозни приказки.

— Шест дни? Прекалено бързо е — отбеляза Кин. — На Компанията ще й трябват цели шест години да ти стъкми свят дори от полуготови продукти. Честно казано, аз направо бих отписала тая история като чист мит.

— Необикновено пряк мит — изтъкна Силвър. — В повечето митологии светът е създаден от панкреаса на пастрока на върховното същество или пък от кръвта на свещения бръмбар, такива ми ти работи.

Кин се намръщи. На Земята съществуваха цял куп религии. Земята колкото изнасяше култове, толкова и внасяше. На всяка човешка секта, която практикуваше заплетените ехфтски ритуали на времето, се падаше групичка боядисани в яркожълто шанди, които думката тарамбуки и нареждаха по мразовитите шандски улици. Общо взето, служителите на Компанията, тъй като бяха в бизнеса със сътворенията, много-много не се занимаваха с религия или пък се хващаха с нещо просто и бедно откъм противоречия като например вещерство или будизъм.

През живота си Кин беше пробвала на вкус какви ли не култове — ей така, от любопитство. Изправи се, падни на колене, изкачи се на планина, пей, разкарвай се гол, върти се, танцувай, пости, отвращавай се, тъпчи се, моли се — понякога беше много приятно дори, но винаги беше насочено навътре, нереално.

Бащата на Лейв тегли пространна реч на единия от свещениците, а после свещеникът попита нещо Силвър. Тя се разсмя и му отговори.

— Искат да купи Валхалската пещ — преведе тя.

— Кое?!

— Сложи-масичката. Разправя, че знаел, че във Валхала всички ядат и пият безкрай и сега бил разбрал, че е така, защото имат подръка пещи, които бълват ядене и пиене.

— Кажим им, че не се продава. — Тя погледна Ейрик Червения. Рижия Ерик. На Земята в сърцето на Валхала се намираща обветрена могила, където водите на петте вътрешни морета се изливаха в Дългия фиорд. Наричаха го Брадата на Ейрик. В могилата беше погребан Рижия Ерик и тя беше голяма туристическа атракция.

Силвър си пое дълбоко дъх.

— Освен това иска да поправим Слънцето — каза той.

Щом видя физиономията на Кин, човекът заговори бавно на латински.

— Тази година посред зима пукнала пролет, така разправя той. На няколко пъти Слънцето помръкнало. Няколко нощи звездите мигали. И, такава, нещо й станало на една от планетите.

Кин се облещи насреща му. После отиде в коридора, където Силвър бе стоварила масата, и поиска голяма чаша от сладката бира. Донесе я и я пъкна в покритите с белези ръце на Ейрик.

— Кажим му, че е било по наша вина. Кажим му, че ако успеем да разгадаем тайните на техния свят, ще сменим планетата и ще видим какво можем да направим за Слънцето. Звездите мигали, така ли рече?

— Очевидно те това са и очаквали. Гореспоменатият Христус се бил родил преди близо хиляда години и тук е много разпространено убеждението, че пак щял да намине тъкмо по това време. Я хвърли едно око на морето.

Кин се обърна. Вълните обливаха брега, дори и тук. Дочуваше как нейде далече, в открито море, гърми буря. Но небето беше синьо, безветрено...

— Казах аз, че Дискът не е никак надежден — рече тя. — Май системите му за управление са се повредили. Ейрик хич не ми изглежда притеснен, Силвър.

— Разправя, че той бил виждал и чувал много богове. Боговете направо за нищичко ги нямал. Ако сме успеели да оправим времето, щял да ни дари с много дървен материал.

— Дървен материал ли?

Силвър огледа селото.

— Тук дървеният материал като че е дефицитен — отбеляза тя. — Забележи, няма дървета.

Такъв би трябвало да бъде Климатичният Оптимум, рече си Кин. На Земята беше точно така. Експанзията на север бе станала по време на продължителен топъл период и тогава дори една ивица от брега на Гренландия що-годе ставала за живеене...

Тук през някои нощи звездите мигаха.

Марко и Кин нощуваха в голямата стая; Силвър обаче предпочете хладината на кораба. Никой не се опита да натири Кин при женорята. Това богините бяха съвсем друга работа.

Тя лежеше и гледаше горящия огън. Прибойт продължаваше да ехти. Приливи, помисли си тя. Тая половинлитрова Луна надали можеше да е причината за тях. Трябваше да има някакви регулирани приливи и отливи, обаче нещо беше тръгнало накриво.

Копнееше за сънотворка. След това в устата ти оставаше вкус на маймунски писоар, но пък те приспиваше за нула време. Имаш ли си „сънчо“, ни безсъние те тормозеше, ни пък камъни ти убиваха на гърбината. Кратък и дълбок сън без сънища.

Най-накрая тя се предаде, стана и премина през тъмната стая. Мъжът на вратата припряно се дръпна и я пусна да мине.

Небето сияеше, цялото в звезди менте. Кин потръпна, но не можеше да сдържи възхищението си от ерзац-вселената, която сияеше над тъмния, огласян от прибой фиорд.

Това не беше Земята. Беше диск с диаметър около двеста и петдесет километра с маса към 5,67 x 10 на двацет и първа степен тона. Това означаваше, че той или беше генерирал гравитация, или лустро от неутроний, докато е бил още скала. Въртеше се много бавно, като монета, подхвърлена в петмез, и мъкнеше подире си фалшиво слънце, фалшива луна и цяло семейство фалшиви планети. Знаеше всичко това, но тук, на това място, и й беше трудно да го повярва.

Студът започна да я хапе и тя потръпна. Замразена звездна светлина.

Свят — механична играчка. Свят без астрономия. Астрономията като такава може би съществуваше, но някой се беше избъзикал много гадно с тукашните астрономи. Свят, където смелите и дръзките пропадаха в бездна. Дракони. Троли. Миш-маш.

Откри една планета близо до... ами, все пак се налагаше да каже „хоризонта на Диска“ поради липса на по-добра дума. Не, твърде бързо се движеше за планета.

А после изведнъж в небето блесна огнен вимпел.

Той удари Диска някъде на изток. На Кин ѝ се стори, че усети удара.

Тя притича до редицата закотвени кораби, към покрития с блещукащ скреж силует.

— Силвър? Ти ли си?

Ама че тъпо. Че колко ли шанди имаше на тоя Диск?

— А, Кин. Не се и съмнявам, че си го видяла.

— Какво беше?

— По-голямата част от нашия кораб. Беше само въпрос на време. По-добре щеше да е Марко да го беше взривил, а да е го зарязва така — да се надяваме, че е паднал в някое море или пустиня. Аз се надявах да падне върху долната страна на Диска.

— Без съмнение това е добър начин да кажем „тука сме“ на тукашните господари. Първо им вадим планетата, после им стоварваме кораб на главите.

— Преди да го видя, забелязах нещо — рече Силвър. — Видя ли оная планета ей-там? Коя ли ще да е тя?

— Ако това беше Земята, то там трябваше да се намира Вене... не, не, тя е...

— Точно така. Тази няма луна.

Кин усети тръпка на възбуда. Онези, които бяха построили Диска, бяха пропуснали нещо. Как ли са могли? Венера и Адонис, спътник почти колкото Луната, открай време господстваха над изгревното и над залезното небе на Земята. Защо във вселената на Диска бяха пропуснали спътника? Мистерия и това си е.

— Направо да напишеш филмче за астрономията и социологията — рече Силвър. — Например, винаги съм смятала, че хората първи са полетели в Космоса, защото нещо постоянно им напомня, че в нашата Вселена всяко нещо се върти около друго.

— Вие винаги сте имали в небето си онази двойна планетна система, за да ви намеква, че не всичко се върти около Земята. Докато ние си имаме Близнак, а кунгите изобщо не могат да виждат небето. Ако сестрата на вашата планета си нямаше луна, историята ви едва ли щеше да е чак толкова опростена.

Те седяха заедно и гледаха как безлунната планета самотно залязва в леко зазорилото се небе. Кин се сгуши в козината на Силвър и се зачуди дали сложи-масичката е в безопасност. Вероятно. Тукашното население питаеше здравословно уважение към Марко.

Силвър явно си мислеше за същото, защото попита:

— Кин? Спиш ли?

— Ммм.

— Ако сложи-масичката се повреди, искам да ми обещаеш, че ще ме парализираш и ще позволиш на Марко да ме убие.

Кин се надигна в мрака и се намръщи.

— Много ясно, че няма! Пък и как ще те парализираме?

— В момента имаш у себе си ръчен парализатор. На няколко пъти го забелязах. Учили са ме на наблюдателност. Вие ще ме убиеете от страх в какво ще се превърна тогава. Заради собствения ми страх.

Кин изсумтя в знак на несъгласие, отпусна се по гръб и се замисли за шандите.

Те не можеха да поемат нито кунгски, нито човешки белтъчини. Преди сложи-масичките да станат нещо обичайно, това означаваше, че шандите могат да напускат планетата си само с личен фризер.

Веднъж се беше случило един човешки кораб да кара четирима шандски посланици към По-велика Земя и фризерът се беше повредил. Посланиците бяха хора цивилизовани. Обикновено лишени от храна шанди за два дни се превръщаха в побеснели зверове. Милион години еволюция се давеше в слюнка.

Посланиците бяха издаянили петдесет и шест часа.

Нямаше нито един оцелял. Последната шанда се беше самоубила, след като се беше събудила след тежкия сън с претъпкан търбух и бе видяла какво я обкръжава. Средностатистическата шанда не би го направила, но средностатистическата шанда не беше посланичка, обучена да мисли като космополит.

Простата истина бе, че шандите обичат шандско. Може ли ритуалният канибализъм да намери място в едно цивилизовано общество? Е, те му бяха намерили.

Съществуваше Играта. Правилата ѝ бяха древни, свято тачени и прости. От две срещуположни страни влизаха две шанди — за тази цел ограждаха малко тундра или гора. Имаше си и определени правила за оръжието. Победителят добре си похапваше.

Кин я загриза любопитство.

— Ти някога играла ли си Играта, Силвър? — попита тихичко тя.

— Ами че да, защо. Три пъти, когато вече не можех да изтрая — отвърна Шандата. — Два пъти у дома и веднъж на друго място, нелегално. В този случай противничката ми беше професор региус по лингвистика от университета в Гелт. Доста ми е останало във фризера от нея, нищо че мина толкова време. Скърбя, защото май си умря залудо.

— Но нали вече имате сложни-масички. Играта вече е ненужна.

Силвър сви рамене.

— Традиция — рече тя. — Онова, което сме вършили от нужда, сега го вършим заради... ами мисля, че можеш да го наречеш спорт, макар че има елементи на перчене, идентификация с древното ни минало и утвърждаване на нашата шандност. Според тебе това е варварство.

Беше твърдение, а не въпрос. Но Кин все пак поклати глава.

— И човеци са участвали в Играта — продължи Силвър. — Скъпо си платиха те за шанса да докажат своето... ха сега де? Мъжкарство? Ако победят, единственото, което получават, е главата на жертвата, за да си я окачат на стената. _Ей това_ вече е варварство.

— Ъъ... ами какво става, ако победи Шандата?

— Получава двама престъпници с присъди.

Кин се замисли: това си го правят шандите на тяхната си планета и то изобщо не ти влиза в работата. Човекът не може да натрапва ценностите си на другите раси. Но постоянно се опитва.

Влакът на нейната мисъл дерайлира заради писъка, който се разнесе от голямата стая. Навън под звездите се втурна човек и се просна на тревата, вкопчен в хълбока си.

Кин скочи и се затича нататък, извадила парализатора от колана си. Чу как нещо се стовари тежко върху чакъла — и Силвър беше скочила от кораба.

Стаята беше пълна с тъмни силуети, които се млатеха. Кин отскочи встрани — облечен в кожи мъж се втурна навън, последван от един дългуч, който размахваше секира. Прицели парализатора и стреля.

Ефектът не беше мигновен. Двамата продължиха да тичат. После краката им бавно се огънаха и те се стовариха заспали на земята.

Кин влезе в стаята с парализатор, включен на минимална мощност и максимално силен лъч. Размахваше го като коса. Един от побойниците залитна към нея с вдигнат меч и засънува прав, а тя се просна на земята, притисната под сто кила викинг. За миг вонята на застояла пот и зле ощавени кожи я задуши, после успя някакси да се измъкне. Парализаторът беше изчезнал — беше го изтървала при сблъсъка. Сколаса да се измъкне тъкмо навреме, за да види как един кандилкащ се великан го вдигна, заоглежда го любопитно и надникна в дулото. Посред цялата гюрултия по лицето му се разля блажен покой. Стовари се на пода като дърво.

Друг мъж се втурна към Кин. Тя го срита с високо изнесен крак и за награда видя как погледът му се кръстоса, преди да се търколи с вик по пода, притиснал чатала си.

Не беше битка — беше си жива патаклама. Повечето мъже просто налагаха сляпо де когото и каквото сварят.

Тя успя да се изправи и едва не се подхлъзна на странно разкаляния под. През една дупка между телата видя как Марко подскача като дявол в светлината на факлите, наградил по един меч във всяка от четирите си ръце. Зад него жужеше сложима масичката, а въздухът бе напоен със сладникава, лепкава миризма.

От вратата се разнесе рев и вътре изкуцука Ейрик с разкривено от гняв лице. Размахваше патерица.

После покривът се срути. Един от биещите се се блъсна гърбом в Кин и тя го повали със саблен удар. Бледната зора озари стаята. Част от най-близката стена се огъна навътре и рухна. Космата бяла лапа се мярна горе. Силвър се подаде над дупката — черен силует на златното небе. Падна тишина, нарушавана единствено от хленченето на ранените и приглушено шуртене.

Силвър отново изрева. Последва кратък пандемониум — който свари, се беше юрнал към вратата.

Кин погледна надолу. Беше затънала до колене в лепкава, разпенена локва.

Погледна масичката. От улея за подаване на храна се лееше жълтокафеникав водопад, а локвата ставаше все по-дълбока. Марко я

погледна и се опита да докара погледа си на фокус. После въздъхна блажено и тупна по гръб като зряла круша.

Неохотно — знаеше какво да очаква — Кин подложи шепа под струята и отпи глътка. Беше сладка и силна — направо бира-мечта. Тук-там из локвата покрай ранените и умиращите се разливаха по-тъмни петна.

Кин спря изтичането и нагласи машината да произведе противоотрова. Щом от нея се подаде купа мръсносиня течност, тя награби кунга за перчема, изправи го, изля със замах купата в гърлото му и го пусна обратно в калта.

Силвър скочи вътре през продънения покрив и двете тръгнаха да обикалят стаята. Наредиха на сложи-масичката да произведе целия си репертоар от мехлеми за заздравяване на рани, а след като се позамисли, Кин ѝ поръча и малко стимуланти за поникване на крайници. Обикновено на това префърцунено лекарство му се мръщеха заради културния шок, който предизвикваше, но, да го вземат мътните, Дискът сам по себе си си беше един голям културен шок. Намаца няколко ранени с това чудо като с кал и зачака с надежда.

След малко Марко изстена и се надигна. Втренчи премрежени очи в Кин и Силвър. Кин не го и погледна.

— Хората на Лейв им разказаха, че сложи-масичката може да произвежда алкохол — изпелтечи той. — И когато им казах как точно става, те почнаха да се държат крайно неразумно и да искат още и още. И накрая се сбиха.

— Маmicата ѝ мръсна на Валхалската машина — измърмори Кин и се захвана пак за работа.

В мрака под покрива се разнесе дрезгав кикот и едно черно перо се заспуска във въздуха.

Потеглиха по пладне. Селото се събра да ги изпрати.

Мнозина от мъжете си имаха нови-новенички бели белези. Мънички ръчички и краченца вече бяха поникнали върху зарасналите чуканчета. Но неколцина бяха умрели все пак — Валхалската машина се беше оказала прекалено производителна.

Ейрик тегли една дълга реч на латински и им предложи на изпроводяк като дарове редки кожи и две бели ловни птици.

— Кажи му, че не можем да приемем — рече Кин на Силвър. — Кажи му каквото там ти хрумне. Не можем да помъкнем с нас всичко това. Кажи му, че

не можем да се вдигнем да поправим Слънцето, ако мъкнем толкова тежък багаж. То си е почти вярно, де.

Ейрик изслуша внимателния отговор на Силвър и кимна любезно.

— Но аз бих искала да му подаря нещо — рече Кин.

— Защо? — тросна се Марко.

— Защото все още се страхува, че зад този Диск може да стои Компанията, и иска да се извини. Нали така? — обади се Силвър.

Кин си премълча.

— Помоли го за малко дърва — рече тя. — Всякакъв боклук. Трева, сено... стари кокали. Каквото си ще. Имам предвид, че масичката трябва да се захрани с нещо.

И обърнаха сложи-масичката на дъскорезница. След като първият метър ароматна и гладка талпа се показа под капака, цялото село се хвана да бачка — същински роботчета. Огромни туфи водорасли, изхвърлени на брега от бурното море, се приобщиха към камарата суров материал. Днес вълните бяха като течни планини.

Докато народонаселението мъкнеше греди насам-натам, Кин дръпна другите двама встрани.

— Ще летим — рече тя. — Доколкото е възможно, над суша, но ще летим, и точка. Ако ни се стори, че енергията на коланите вземе да се свършва, преди да сме стигнали главината, ще заредим един колан с енергията на останалите и аз или Марко ще продължим нататък сами. Искам да кажа, за да може Силвър да остане при сложи-масичката.

— Склонна съм да се съглася — рече Силвър. — Нямам какво да губя. Разбира се, Марко трябва да продължи. Аз съм достатъчно едра, че да плаша хищниците, а ти можеш да оцелееш, като си общуваш полово с мъжки човеци при нужда. Марко е най-добре екипираният от нас.

Това си беше слонски опит за дипломация, но Марко извърна глава.

— За нищо не съм екипиран — рече той с глух глас. — Позволих си човеци да ме провокират. Срамувам се.

— Е, не си виновен само ти — великодушно рече Силвър.

— Но, Силвър, аз ги превъзхождах числено с един на трийсет_!

Пръски обсипаха селото като слана. Около масата бе израсла достойна за уважение камара трупи. Кин изключи уреда и го опаса с летателния колан.

Двамата служители на култа на Христус стояха встрани от тълпата и нареждаха на латински.

— Какво казват? — попита Кин.

Силвър се заслуша.

— Приканват Христус да ни позволи да поправим планетите му и Слънцето му или пък да ни попилее, ако, както подозират те, сме служители на Шайтаната.

— Много мило от тяхна страна. Ще им кажеш ли „довиждане“ и от наше име, ако обичаш?

Издигнаха се бързо. Колибите, а после и брегът се стопиха на фона на снега и разпененото море.

Морето беше пощуряло. Вълните се трупаха една връз друга, разпръскваха се с рев, а пръските почти достигаха тримата във въздуха.

На Диска изток не можеше да бъде посока, а само точка на окръжността. На Диска имаше четири посоки: десен полукръг, ляв полукръг, навътре, навън. Поеха _навътре_.

Тримата обкръжиха предпазливо нещото във водата: дали е живо, запита се Кин, или просто изглеждаше така заради вълните? Веднъж над водата се надигна перка и пак шляпна в нея.

Кин реши да се спусне. Очакваше Марко да започне да сипе предупреждения, но той цял ден си трайкаше. Силвър не каза нищо, но се възползва от спирката сред въздуха да придърпа масичката с въжетото.

Щом се гмурна надолу, на Кин й се стори, че усеща студ през двайсет и пет пластовия скафандър. Небето беше ясносиньо и чисто като лед.

Съществото се поклащаше във водата с обърнат нагоре корем. По-голямата част от него представляваше опашка, която се виеше и се губеше сред вълните. Когато една особено мощна вълна изтика тялото нагоре, Кин мярна издължена конска глава и празна очна орбита.

Старо ще да беше. Никой не би израснал бързо толкова голям. А белият корем бе целият прогризан от морски червеи и набоден с миди.

Тя полетя обратно. Щеше да е хубаво да имат подръка крик, та да могат да проснат това чудо на дисекционната маса.

— Умряло е — съобщи тя. — Вътре в него има такава дупка, че кораб да прокараш през нея. Освен това е прясно. Същото е като онова, което видяхме сутринта, според мен.

Чудовището се клатушкаше далече вдясно и се виеше във водата като синусоидална вълна с гребен, покрит с люспи.

— Съвсем определено е умряло — увери ги тя, щом забеляза изражението на Силвър.

— Онова, за което се чудя в момента, е какво ли го е убило — рече Шандата. — Много ще се радвам да стъпя най-после на твърда почва.

И колкото по-твърда е почвата, толкова по-малко вероятно ще е да се почне нещо наистина ужасно, помисли си Кин. Усети се, че лично тя предпочита небето. В тези летателни колани имаше нещо, което ѝ вдъхваше много повече увереност, отколкото Диска. Поне знаеше, че коланът няма как да я издъни. Дискът можеше във всеки момент да се повреди, но там, във въздуха, нищо не можеше да ѝ навреди.

— Виждам остров на няколко мили оттук — съобщи Силвър. — Просто обла скала. Виждам и остатъци от огън. Ще кацнем ли?

Кин се взря напред. Далеч нататък се забелязваше някакво тъмно петно. Летателните скафандри бяха разработени, без да е била предвидена продължителната им употреба при наличие на гравитация. Откакто напуснаха селото, краката ѝ се кандилкаха под нея, непотребни, и бяха все едно налети с олово. Щеше да е хубаво да ги поразтърпче и понапомпа с прясна кръв.

— Марко? — подвикна тя. Той се носеше малко по-нататък, все още потънал в самообвинения.

Чу в ухото си въздишка.

— Мнението ми надали би ви било от полза — рече тя, — но не виждам непосредствена опасност.

Кин се приземи първа. Краката ѝ се огънаха под нея и тя се катурна. Току пред лицето ѝ из водораслите изпълзя рак. Силвър се приземи леко като перце и задърпа въжето, за да изтегли при себе си и масата. Докато Кин седеше и се мъчеше поне донякъде да върне краката си към живот, шандата се щуреше наоколо и избутваше водорасли в улея за хранване на машината. При нормални условия сложни-масичките извличаха всички необходими молекули от въздуха наоколо, но апетитът на Силвър си го биваше.

След малко тя потупа Кин по рамото и ѝ подаде чаша кафе, а после извади за себе си голяма купа с нещо червено — можеше да е и синтетично шандско. Е, и какво от това?

— Марко къде е? — огледа се Кин. Силвър преглътна и посочи нагоре.

— Изключил е трансмитера — обясни тя. — Тоя вярно си има проблеми.

— Шегата настрана, има си ги — рече Кин. — Мисли се за човек, а пък знае, че е кунг. И всеки път, когато се държи като кунг, се срамува от това.

— Всички кунги и всички човеци са чалнати — заяви с небрежен тон Силвър. — А той е по-луд и от най-лудите. Ако се позамисли, ще осъзнае, че всичко това е логически невъзможно.

— О, да — рече Кин с досада. — Знам, че физически той не е човек, но кунгите вярват, че личността се определя от мястото... — Тя млъкна. Силвър се усмихваше насърчително и кимаше.

— Давай нататък — рече тя. — Още малко и ще се досетиш. Кунгите смятат, че при раждането в детето влиза най-наблизо навъртащата се свободна душа. Но се предполага, че Марко е човек. Само че човеците не вярват в подобни суеверия, нали? Ерго, той трябва да е кунг тялом и духом.

В ухото на Кин се чу пъшкане. Марко можеше и да е изключил трансмитера, но тъй като кунгите бяха параноици, никога не би изключил слушалките си. Кин погледна далечната точка във въздуха. Силвър изговори беззвучно: „Не му обръщай внимание.“

— Предполагам, че тези огньове са ги палили хората на Лейв — обади се несигурно Кин. — Вероятно сме хванали някой търговски път.

— Да. Забеляза ли, че морето е бурно, но има разлики?

Кин го беше забелязала.

На Диска имаше милиарди тонове вода и те постоянно се изливаха през ръба. Тази вода трябваше да се върне някакси на Диска. Като приемем, че онези, които са го строили, не бяха прибегнали до магия, там долу явно имаше молекулярно сито, свързано с... — Кин потръпна — ... устройство за телепортиране. От просто по-просто. Защипваш предавателите за морското дъно и помпаш водата обратно — само че нещо не беше наред.

През последните ден и половина бяха прелетели над кръгли участъци разбунено море. Прекалено много вода се качваше нагоре или пък само няколко от приемателите все още работеха и можеха да поемат този обем.

— Непрекъснато забравям, че това е просто една голяма машина — рече тя.

— Според мен си твърде строга към създателите на Диска — отбеляза Силвър. — Ако, разбира се, не вземаме под внимание възможността Дискът да се повреди, животът в подобен космос няма кой знае какви недостатъци, нали? Тук все пак може да се развива наука.

— И още как. Наука, ама обърната наопаки. Предполага се, че науката е средството, чрез което разгадаваш вселената, но науката на Диска ще върши работа само на Диска. Тя ще е затворена, инертна. Опитай се да си представиш някой много кадърен астроном от Диска, който се мъчи да проумее нашата Вселена! Дискът става само за религия.

Силвър си поръча нова купа пихтия. Когато отново погледна Кин, тя се измъкваше от скафандъра.

— Разумно ли е това според тебе?

— Почти съм убедена, че не е — отвърна Кин и залитна леко, щом островът се разтрепера. — Но проклета да съм, ако продължа да се потя там вътре часове наред. Цяла бала Дни давам за една гореща баня.

Тя тръгна гола към водата, но рязко спря, когато нов трус насмалко не я покоси.

На остров?

Марко пикира от небето, крещейки на кунгски. Една вълна обля краката на Кин, тя се извърна... тогава я връхлетя следващата, до кръста, и я събори. През шибациите я пръски тя видя как Силвър и масичката изхвърчаха нагоре.

Студената вода я обливаше. Кин заопипва слепешком в зелената замайваща светлина и успя да напипа скафандъра. Скафандърът я повлече подире си — ужасно тежкият колан го теглеше надолу.

Водата до нея закипя в мехурчета. Марко се забъхта в съседство. Последва ужасен миг, а скафандърът отново я повлече — нагоре.

Силвър чакаше. Щом скафандърът в отчаяно вкопчилата се за него Кин изплува, Шандата се приближи. Марко изскочи от водата сред облак пяна.

— Не! — изпищя той. — Нависоко! Набери височина! Прекалено близо сме до водата!

Мрачната пантомима се почна наново двеста метра по-нагоре. Силвър прихвана Кин под мишниците, Марко нагласи скафандъра и двамата успяха да я напъхат в долната част, а после набутаха в ръкавите замръзналите й ръце. Закопчалката на вътрешния термокостюм щракна. Когато Кин отново доби дар слово, вътре в скафандъра беше като в турска баня.

— Благодаря ти, Марко — рече тя. — Знаеш ли, на мен не би ми и минало през ума да изключа...

— Погледнете надолу — прекъсна я кунгът.

Всички забиха погледи надолу.

Сред окъпаните в слънце вълни мърдаше сянка — огромна костенурка колкото остров, с четири лапи-лопати и глава колкото къщурка. Докато я гледаха, тя лениво цамбурна в дълбините.

— Видях я как се събуди — рече Марко. — Размишлявах над това колко симетрично са разположени краката й и тъкмо се чудех дали не са някакви плитчини и единият се размърда. Без съмнение това си й е навик — да се храни с нещастниците, дето си палят огньовете по черупката й.

— Стометрова костенурка — отбеляза Силвър. — Забележително. Има ли такива на Земята, Кин?

— Не — отвърна Кин през тракащи зъби.

— Стига сте си бърбили по научному — сръза ги Марко. — Трябва да се отправим бързо към най-близкия земен масив. Силвър, ще погледнеш ли какво има ей-там? Ето там надясно посред небето. Аз виждам само точица.

Силвър извъртя скафандъра си.

— Птица — установи тя. — Черна. Вероятно гарван.

— Значи не може да сме далече от суша — рече Марко. — Страх ме беше да не е дракон.

Включиха коланите на максимална хоризонтална мощност и продължиха нататък. Незабелязано Марко дръпна напред, така че летяха в делта-формация. Кин помогна, като леко забави скафандъра си, и забеляза, че Силвър прави същото. Кунгът Марко командваше.

След малко той започна да се издига и другите го последваха послушно. Долу под тях...

...се разгръщаше Дискът. На по-малка височина Кин би могла да повярва, че се намират на кълбо, но сега Дискът се бе разперил под тях точно какъвто си беше — налудничавата карта, проекция на Големия Кръг, сътворена от някой ненормален.

Облаците и мътният въздух бяха единствените пречки пред погледа. Кин виждаше далечния ръб на Диска — по-тъмна линия на фона на небето; над това далечно преплитане на земя и небе се издигаха и стърчаха в пространството два бели рога. Водопадът. Океанопадът, обвил Диска като змия.

Надигаше се ураган — по брега на Африка. Докато Кин се издигаше нагоре, не можеше да откъсне очи от замръзналата облачна спирала.

Беше гледала от Космоса какви ли не светове, но Дискът беше *друго*. Освен това беше голям. Беше свикнала да мисли в милионен мащаб и Дискът, който се въртеше в Космоса вътре в своята частна вселена, й се беше сторил малък. Но когато го гледаше от височина няколко стотици мили, той беше огромен и истински. Светлинните години празнота — те бяха дребни и безсмислени. Достатъчно беше само да го погледаш...

— Забележете неспокойните кръгли участъци в океана — посочи Марко.

— Кин предполага, че нещо е станало с механизма за регулиране на морската вода — обясни Силвър. — Логично е. Естествено, възхищението ми

към хората, които се изправят лице в лице с всичко това в някакви си лодчици без въздушни възглавници, нараства.

— Когато гледаме Диска оттук — додаде тя, — ми става нервно, че пак ще ми се наложи да стъпя на него. Той е предно тънък, прекалено изкуствен. Нашата раса по принцип не страда от виене на свят, но като гледам Диска така, започвам да проумявам какво е това.

Марко кимна.

— Така си е. Започват да те стягат глезените, все едно се намиращ на перваз на стотния етаж — широчък перваз, може би ама висок.

— Започвам да разбирам какво е искала да каже Кин, когато е писала за това, че Вретената са настоявали под краката им да има няколко хиляди мили земя — рече Силвър. — Това е умствена котва. Подсъзнателното се бои от безкрайното падане към дъното на Вселената. Дали нашето смътно чувство не е сянка на императива на Вретената?

— Твърди се, че те са ни помогнали да еволюираме, така че това всякак си е възможно. Ти какво ще кажеш, а, „Кин?“

— Кин!

— Ъъъ? Кво?

— Ти чу ли ме?

— Извинявай, бях се загледала в пейзажа. Силвър, какво с това петно там долу? Там, където се пада Централна Европа.

— Видях го. Подозирам, че там се е разбил корабът ни.

Всички погледнаха нататък. На тази височина димът се виждаше като малко пушече.

— Районът ми изглежда доста пустинен — отбеляза Силвър с успокоителен тон.

— Вече да — рече тъжно Кин.

Невидим, на няколко мили под тях, с криле, които махаха толкова бързо, че се бяха превърнали в размазани петна, гарванът втренчи поглед в дима. Зад очите му нещо изщрака.

Луната изгря — пълна, ала червеникава, немощна. Тя освети бързо изнизващия се под тях пейзаж, състоящ се предимно от гора. Тук-там разорани ниви и по някоя и друга оранжева светлинка свидетелстваха за наличието на селище.

След дълъг отрязък тъмна гора Марко спря.

— Марко, хайде да кацаме — подкани го уморено Кин.

— Не и докато не сме направили подробен оглед!

— По-добро място от това под нас няма да намериш, уверявам те!

Силвър се приземи първа — разумно бяха предположили, че дивите зверове надали ще се юрнат да я нападнат. Тя изключи скафандъра, разкопча ципа на шлема, а после замръзна на място с трептящи ноздри. След минута се обърна и продължи да души.

— Става — заключи тя. — Надушвам вълци, но следата е стара. На около миля по посока на главината има глигани; струва ми се, че по реката на около две мили по посока на ръба има бобри. Хора няма. — Тя отново подуши и се разколеба. — Обаче има нещо друго. Само че не мога да определя какво е. Старо. Насекомоподобно май.

Както и да е — кацнаха. Кин вече дремеше в скафандъра, но успя да се съсредоточи достатъчно дълго, че коланът да не я тресне о ливадата в подножието на хълма. Тя изключи колана и се остави да потъне леко в ароматната трева.

Събуди се, когато Марко внимателно постави в дланите ѝ купа с чорба.

Двамата със Силвър бяха запалили огън. Оранжевите пламъци се стрелкаха и осветяваха горските листа на трийсетина метра от тях. Кръг от успокоителна светлина опасваше лагера. Пламъците хвърляха отблясъци по масичката.

— Кой по-добре от мене ще знае, че тука не е безопасно — рече кунгът, щом забеляза въпросителния ѝ поглед, — но съм достатъчно човек, че да кажа „чудо голямо“. Силвър пое първата смяна на пост. После идва твоят ред. По-добре поспи.

— Благодаря. Ъъ, Марко, такава — онзи плаващ остров...

— Да не говорим за това. Останалата част от пътя ще летим предимно над суша.

— Може и нищо да не намерим.

— Разбира се. Но какво ли всъщност е животът, ако не пътуване към Центъра?

— Мен повече ме притесняват източниците на енергия на коланите. Дали можем да сме сигурни, че ще издържат?

— Не, но те имат вграден хистерезисен ефект. Ако енергията спадне под определено ниво, те те свалят леко на земята.

— Или във водата — рече Кин.

— Или във водата. Но аз знам какво всъщност те тревожи. Страхът, че твоята Компания е построила всичко това. Но защо ли?

— Защото можем.

— Не те разбирам.

— Знам. Но ние можем да правим дракони и да отглеждаме хора във вани също толкова лесно, колкото развъждаме изчезналите китове. Теоретичната основа я има, но не го правим заради Кодекса. Но е възможно. Ние може да сме построили тоя Диск, но никой не би посмял да го построи в наша космическа територия. Тук, в тия затънтени краища — това е друго нещо.

Марко я погледна тъжно.

— Силвър ме убеди — призна й той. — Щом проявявам разум, значи съм кунг. Радвам се, че не съм човек.

Кин дояде чорбата и пак легна. Беше сита и й беше топло. Марко се беше свил на кравайче и беше струпал до себе си четири викингски меча, но Силвър различаваше съвсем смътно — неподвижна, малко по-нагоре на склона. Тази гледка винаги действа успокояващо, рече си тя. Поне докато работи сложимасичката.

Не сънува нищо.

Силвър я събуди малко преди полунощ. Кин се прозя и с мъка се изправи на крака.

— Нещо да е станало? — измърмори тя.

Силвър се замисли.

— Преди час май някакъв бухал се разбуха, прехвъркнаха и няколко прилепа. Иначе всичко е спокойно.

Силвър се опъна на земята. След малко силното хъркане подсказа на Кин, че вече е самичка.

Луната бе високо в небето, ала все още твърде червена. Звездите светеха с онази дълбинна светлина, както винаги около полунощ. Тревата, натезала от роса, скърцаше под нозете на Кин, докато се отдалечаваше от угасващия огън.

Дори и сега ръбът, зад който залязваше Слънцето, бе огрян от светлина — зелено сияние, което едва очертаваше границата между Диска и небето. Покрай лицето й жужаха буболечки, ухаеше на смачкана мащерка.

По-късно се зачуди дали не е задрямала на крак. Но Луната пак си беше там горе, а на... да го наречем запад, все още се виждаше тъничка светеща черта. И въпреки всичко музиката се лееше уверено над склона, като че си свиреше открай време.

Звукът трепна, после се издигна в няколко акорда — мелодията напомняше нещо на Кин. Не можеше да реши какво точно — вероятно онова, които е трябвало да се сбъдне, но така и никога не се е сбъднало. Дестилирана музика.

Огънят се бе превърнал в начумерено око между двамата спящи. Кин се заизкачва по голия склон, като оставяше подире си тъмни стъпки във влажната трева.

В ума ѝ се изрисува картина — музиката като нещо живо, увило се около хълма и губещо се в смълчаната гора. Каза си, че винаги може да се върне, ако поиска, и продължи напред.

Видя елфа, приседнал върху покрития с мъх камък на върха на хълма — силуетът му се очертаваше на фона на сиянието. Беше кръстосал крака и прегърбен над флейтата си, свиреше съсредоточено.

Вътре в жената, която стоеше и не помръдваше, като омагьосана, една друга Кин Арад, заключена в най-затънтеното кътче на личността ѝ, задумка по нейното съзнание: (Това е насекомо! Недей да слушаш! Прилича на кръстоска между човек и бръмбазък! Виж му антените! Това не са уши, да знаеш!)

Музиката рязко секна.

— Не... — заекна Кин.

Триъгълната глава се извърна. За миг Кин надникна в двете тесни блещукащи очи, по-зелени от светлината отзад на хоризонта. После се разнесе съскане и тупуркане на крака по тревата. Малко по-късно откъм гората се дочу прашене на клони. А после нощта отново се затвори, като кадифе.

Призори те се издигнаха над гората и поеха към главината, като оставяха подире си дълги виещи се дири сред надигащата се мъгла.

На хоризонта като укорително размахан пръст се извисяваше стълб от дим, толкова плътен, че хвърляше сянка.

— Не знам какво въздействие оказва това нещо върху туземците, но мене ме хвърля в ужас! — възкликна Кин. — Трябваше да взривим кораба във въздуха, Марко.

— Тяхната планета ни удари — отвърна кунгът троснато. — Те са си виновни.

Гората отстъпи място на тучни нивя. В далечината някакъв човек, вървящ подир плуг, теглен от чифт волове колкото мравки, падна на колене, щом сянката им мина над него. Черен път водеше от нивите през няколко скупчени една до друга колиби от кал, прекосяваше брода на река и се губеше сред дърветата.

— Тоя хич, ама хич не приличаше на междупланетен техник — отбеляза Кин.

— Не — отвърна Марко. — Приличаше на посран от страх. Но все някой е построил този Диск.

Закусиха на върха на една скала, надвиснала над морето. Марко я огледа внимателно. След малко попита:

— Кин, ако ти беше господарка на Диска, как би се разпоредила с приливите?

— Много лесно. Щях да туря един резервоар под Диска и от време на време да изливам в океана допълнително вода. Защо?

— Тоя прилив е твърде висок, да го вземат мътните. Там долу виждам дървета, затънали до короните във вода. Какво става? Нещо да не те прихвана?

— Да, и колкото по-скоро се докопам до една хубава гореща баня, толкова по-добре. Със сапун. Сапун! Още от Гренландия си возя и пътници.

Марко се блещеше нсразбиращо насреща й. Кин въздъхна.

— Бълхи, Марко. Гадни, досадни паразити. Точно в този момент бих забравила Закона за опазване на изчезналите видове и бих ги изстребила до крак.

— А и в скафандър-мехур и да се почешеш не можеш както си трябва — прокашля се Силвър. — И аз бих приветствала възможността за някои хигиенни процедури.

Най-накрая, по-късно през деня, Марко склони да спрат за по-дълго, след като Кин заяви, че ако той не склони, тя щяла да кацне пред първата сграда, която й заприлича на кръчма.

Щом литнаха над морето, Силвър додаде:

— Летим към Германия. Не е хубаво това място.

— Защо? — попита Марко.

— Бойно поле. Датчаните напират на юг и там се засичат с маджарите, които напират на запад, и с турците, които напират накъдето заварят, а пък местните се бият с всичките наред. Според както твърди историята, де.

— Някой от тях притежава ли въздушни сили?

— Техниката е била пър...

— Майтап, бе!

Кин се почеса и се втренчи мрачно в морето. Стори й се, че вижда сред вълните преобърната лодка. Преди да успее да огледа по-внимателно, вече бяха отминали. Но тя беше тази, която първа забеляза розетката.

От високото изглеждаше така, сякаш сред морето е разцъфнал цвят — със зелени, поръбени с бяло венчелистчета. Те се снишиха и видяха водните могили, които изскачаха над повърхността на всеки няколко мига и се разливаха в последователност от ревящи концентрични вълни.

— Приливна помпа — установи Марко и литна нататък.

Прелетяха над широк плаж, шахматна дъска от ниви и гора. А после над градче — мъничко и идилично, но градче.

— Крепостта я разпознавам — Марко посочи към една тантуреста каменна сграда сред полегатите покриви, — но онова голямото, дървеното, какво е?

— Да не би да е голям плувен басейн с топла вода? — измърмори Кин. — Я не ме гледай така. И ремляните са имали горещи бани.

— Римляните — поправи я Силвър. Марко изсумтя, плъзна се напред и ги остави да го догонват.

— Какво си се разтърчал?

Той посочи стълба дим. Кин трябваше да признае, че дори и от толкова голямо разстояние си беше доста внушителен.

— Ето за какво — рече той. — Според Силвър хората от Диска са на ръба на масова истерия. Какво ли си мислиш, че правят сега, докато виждат това нещо в небето?

Приземиха се в една смесена гора, далеч от хорски къщи, край поток, струящ между ниски пясъчливи брегове.

Кин съблече скафандъра веднага щом кацна, и докато Силвър ровеше в пясъка, включи масичката на една от най-простичките й програми. Скоро от улея блъвна гореща вода и напълни дупката. Тя се потопи в нея.

Марко нервно защъка по брега и изчезна нагоре по един стръмен, обрасъл с дървета склон. Миг по-късно изхвърча надолу.

— Да се махаме! Там горе видях пътека!

Силвър погледна Кин, сви рамене и се запъти нагоре. Върна се — изглеждаше замислена.

— Долових далечен човешки мирис — рече тя, — но това е горска пътечка, нищо повече, при това цялата обрасла най-необезпокоявано с растителност.

Двете изгледаха Марко кръвнишки.

— Там минават хора — обясни той. — Може да са и въоръжени.

— Според мен, ако са въоръжени, то ще разполагат само с брадви — рече Кин. — Както и да е — суеверията им ще ни опазят. На Кунг има приливни гори, нали?

— Доколкото знам, да.

— Е, според тебе как ще реагира един прост кунгски лесничей, ако изведнъж се натъкне в гората си на странни и ужасни чудовища?

— Ще им се нахвърли и ще ги изстреби до крак!

Кин прехапа устна.

— Е, да, сигурно. Но човеците са други. Не се притеснявай.

По-късно тя си поръча и сапун и изпра дрехите си. Силвър бе слязла надолу по потока, бе намерила дълбок вир, приятно леден, и сега се бе отпуснала доволно в него. Марко се бе отпуснал дотолкова, че понамокри големите си ходила.

Изведнъж нещо шавна във водата, той изсъска пронизително, скочи и зае бойна поза. Кин се облещи, после бръкна във водата и сграбчи едно мъничко жълтичко жабче.

Показа му го, без да каже и дума. Марко я изгледа накриво. После прехвърли погледа си върху невъзмутимата жабка, изсъска заплашително, фръцна се и се отдалечи с тежка стъпка нагоре по брега.

Не постъпих хубаво, помисли си Кин. Кунгите нямат чувство за хумор — дори и тези, които са отраснали на Земята. Тя пусна жабчето във водата и заплува надолу по потока.

Потокът беше прозрачен и струеше достатъчно бавно, че жълтите водни лилии да успеят да пуснат корени в него. Колчем се гмурнеше, водните буболечки започваха да пляскаят като бесни под водата.

Тя се носеше по златистокафявата вода, сред стеблата на лилиите, като едва помръдваше китки и глезени. Там имаше охлюви, извити като овнешки рога, с червена кожа, малки рибки се стрелкаха като лястовички из сенчестите катедрали от водорасли...

Издигна се, влачейки подире си мантия от мехурчета, изскочи на повърхността сред туфа от цветя и тръсна коси.

Стрелците бяха много дисциплинирани. Кин погледна редицата остриета на стрели, поколеба се само за миг и реши да не се гмурка наново под водата. Водата можеше и да изкривява слънчевите лъчи, но и там щяха да я уцелят.

Стрелците бяха осем — в грубо облекло и събрани явно от кол и въже ризници и брони. На главите си носеха прилепнали метални шлемове, а под тях сините им очи бяха втренчени безстрастно в Кин.

В слушалката ѝ заскрибуца глас:

— ...и гледай да не изръсиш някоя глупост — казваше той. — Рискът да те улучат е прекалено голям. Ние трябва да действваме много внимателно.

Кин бавно се огледа. Надолу по потока не се виждаше нищо освен папур и гъсти шубраци.

— Това „ние“ ми хареса — каза тя на глас.

— Само недей да гледаш твърде втренчено големия храст с лилавите цветове — посъветва я Марко.

Преди да успее да му отговори, някакъв мъж разбута стрелците, излезе напред и ѝ се ухили.

Беше нисък и имаше телосложение на тухлен зид. Дори и кожата му имаше цвят на тухла. Жълта сплъстена грива и дебели мустаци обрамчваха очи с достатъчно блясък в тях, че да напомнят на Кин, че разумът не задължително е възникнал още в началото на индустриалната революция.

Беше облечен с клин, препасана с колан риза, която му стигаше до коленете, и червена мантия. Всичките до един изглеждаха така, сякаш са се успали, ако не и по-зле. Една мазолеста ръка замислено потупваше дръжката на полуприкрития под дрехите меч.

Кин се усмихна в отговор.

Най-накрая той прекрати състезанието „кой по-дълго ще издържи ухилен“, коленичи и протегна ръка. По просмуканите с мръсотия пръсти блестяха скъпоценни камъни — с намека, че някога са принадлежали на други хора.

Кин пое ръката колкото се може по-грациозно и се изкачи на брега. Откъм мъжете се дочу лека въздишка. Тя ги черпи с още една усмивка и те неловко се дръпнаха назад, а после измъкна от косите си водна лилия.

Тухлата развали магията, като я огледа с критично око и пусна някаква кратка забележка, която предизвика дружен кикот.

— Включи обратната връзка — нареди гласът в ухото й. — Ако говори на латински, Силвър ще може да превежда.

— Това няма защо да ми го превежда — отвърна Кин. Отново пусна на публиката усмивка като от реклама на паста за зъби и пристъпи напред. Тухлата кимна, а един от мъжете отскочи припряно встрани.

Групичка от трима души бе наобиколила сложи-масичка. Двама от тях бяха облечени с тежки сиви раса, а дрехите на третия — голобрад младок, бяха лъскави и очевадно непрактични. Щом тя се приближи, и тримата виновно се дръпнаха назад.

После младежът каза нещо, бръкна в ризата си, измъкна някакъв амулет, протегна го пред себе си и запристъпя към нея с вдървена походка. Държеше амулета, като да беше оръжие. Кин забеляза, че погледът му е изцъклен. По челото му блестеше пот.

Спря точно пред нея, вперил очи право напред. Тя усети, че май всички очакват нещо от нея.

Кин протегна боязливо ръка и пое амулета.

Двойката в расо ахна. Тухлата внезапно избухна толкова силен смях, че се прегъна одве. Младежът продължаваше да я гледа втренчено, а устните му безмълвно изговаряха някакви думи. Кин учтиво огледа нещото, което държеше. Беше дървен кръст, със закачена на него, както тя отначало си помисли, фигурка на гимнастик. Подаде му го грациозно — доколкото можа.

Младежът сграбчи кръста, огледа полянката с трескав поглед и хукна нагоре по хълма към пътеката.

Когато и онези с расата понечиха да го последват, Кин разбра с какво всъщност се бяха занимавали досега. Бяха натикали меч в улея за готова продукция на масичката.

— Искат да счупят сложи-масичката! — пошушна Кин.

— Добре, Кин. Сега, като ти кажа „долу“, клякаш долу. ДОЛУ!

Нещо избръмча покрай главата й и фрасна единия между очите. Той въздъхна и се килна назад.

— *Cape illiud, fractutor* — изрече доволен глас в ухото й. Тухлата я стисна здраво за китката и тръгна наперено към хълма, а стрелците го следваха плътно. Поглеждаха страхливо през рамо към гората.

— Това пък какво беше? — попита Кин, докато я мъкнеха нагоре по склона. Боровите иглички се лепяха по стъпалата й и я боцкаха.

— Силвър го замери с камък — обясни Марко. Благоговението в гласа му бе различимо дори и в слушалката. Кин се огледа назад и видя масичката, нейния скафандър и поваления мъж, проснати самотно до брега.

— В момента надали можем да направим нещо — подметна небрежно кунгът. — Въръжението им е достойно за присмех, но положението не е достатъчно отчайващо, че да изисква пряко стълкновение.

— Ъ?

— Не бих искал да си мислиш, че съм мотивиран от нещо друго освен от интелигентната предпазливост.

— Не, Марко.

— Чакай, Силвър иска да ти каже нещо. — Последва шумолене.

— Мислят те за някакъв вид воден дух — обясни Силвър. — Тук очевидно водните духове не са нещо необичайно. Редно беше да изпищиш, когато ти показаха фигурата на онзи Христус. Бих те посъветвала незабавно да се покриеш с нещо. При тях като че действат някакви строги забрани във връзка с голотата.

На пътя чакаха още въръжени мъже, а сред тях имаше и такива с раса. Тухлата се метна на седлото на очакващия го кон и качи Кин отзад — стовари я върху конската задница, без зъб да обели, и после съвсем я заряза. Той изкомандва отсечено и цялата войска потегли.

— Пак е Силвър. Не се отчайвай.

— Не се отчайвам — обясни Кин. — Просто лека-полека ме хващат бесните.

— Върнахме се на полянката. Марко съживява шашардисания свещеник. — Последва немощен писък, който рязко секна. — Кин?

— Тук съм си — отвърна тя. Един от онези с расата се бе приближил до Тухлата и яздеше успоредно с него. Над расото си носеше поръбена с кожи мантия и като че беше важна птица. Освен това беше бесен, та бесен.

— Прекрасна възможност — обади се Силвър. — Надяваме се, че съвсем скоро ще научим повече за тези хора. Ако те сполетят трудности, ти, разбира се, можеш да влезеш в сексуална връзка с мъжа, който те плени. Тези мъже го наричат Лотар.

Мъжът с мантията викаше и сочеше нещо назад по пътя, като чат-пат мятеше на Кин отровни погледи. Лотар му отговаряше разсеяно и едносрично, докато най-накрая не се пресегна, сграбчи свещеника за расото и едва не го вдигна от коня. Изръмжа му цяло изречение и изплю точката накрая. Другият пребледня — от гняв ли, от страх ли...

— Това е изключително интересно — обади се Силвър. На Кин й се стори, че дочува и далечно пискливо дърдорене на латински.

— Масичката сериозно ли е повредена? — попита Кин.

— Не е сериозно. Може да се поправи. Още сантиметър само, и мечът е щял да пресече 500-киловатовата линия... _Марко!_ Той не бива да припадне пак! Много е важно!

Групата излезе от гората и се насочи по преценка на Кин към главината. Вървяха по път, който минаваше ту през орани-недоорани ниви, ту през мочурища.

Димният стълб бе надвиснал над хоризонта и изпълваше небето. Високите ветрове бяха разнищили върха му.

Не след дълго те пресрещнаха една разпасана тайфа. Щом съзряха бандата на Лотар, те побягнаха от пътя, но той ги погна и успяха да пленят един мъж. Заведоха го при Лотар. Той се съпротивляваше и отговаряше на въпросите, които му изсумтяваха, на пресекулки.

— Силвър — обади се Кин, — как е на техния език „Ще умра от студ“?

Силвър преведе. Кин потупа Лотар по рамото и повтори фразата възможно най-старателно.

Той се извърна на седлото и я зяпна смаяно, после разкопча тежката брошка, с която бе закопчана мантията му. Кин се уви в огромното миризливо наметало. Старшият свещеник измърмори нещо почти без глас.

— Каза „Скоро и двамата ще се грееете на огньовете на Ада“ — преведе услужливо Силвър.

— Страхотно. Само от няколко часа съм тук, а вече си намерих приятели.

— Слушай ме внимателно. Свещениците в твоята група изповядват вярата в Христус-създателя. Тръгнаха са към стълба от дим, тъй като са убедени, че това е знак за завръщането на Спасителя. Лотар обаче е дребен благородник с връзки в разбойническите среди, който в свободното си време граби и плячкосва. Според нашия информатор бил син на Шайтаната.

— Този Шайтан като че има бая роднини по тия краища — отбеляза Кин.

— Тази религия е много странна. Всеки е лош, докато не го обявят за светец. Нашият информатор ни съобщи, че свещениците срещнали Лотар по пътя си и се обединили, за да се защитават взаимно, но връзката им като че всеки момент ще приключи.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че богът на Лотар се е върнал и само за грабежи мисли?

— Вероятно и за изнасилвания и убийства — осведоми я Силвър. — Водят те да пренощуваш на някакво свято място. Тогава ще се помъчим да те освободим. А сега се налага да се оттегля, трябва да се грижа за ранения. Бих казала за тия Христари, че са големи храбреци. Този тук посегна да удари Марко! Представи си какво стана после.

— Мъртъв ли е?

— Убедих Марко, че ще ни е по-полезен жив. Само му счупи и двете ръце.

>

Привечер те пристигнаха в град от къщи със сламени покриви, струпани около нещо, което Силвър идентифицира като сграда с религиозно предназначение. Калните улици бяха претъпкани с народ и каруци. Групата успя да си пробие път едва след като Лотар прати напред няколко мъже да разчистят пътина с тъпото, а понякога и с острото на мечовете си.

Край свещените сгради се бе струпала шумна тълпа, облечена предимно в дрипи в богоугодни цветове. Висшият жрец бе поздравен възторжено, с луд възторг дори, и му помогна да слезе от коня. Лотар гледаше невъзмутимо. Кин се огледа и забеляза, че хората му са се пръснали из тълпата с опънати лъкове и сегиз-тогиз поглеждат към небето.

Старшият свещенослужител, за когото Силвър съобщи, че се наричал Ото, заговори рязко на един от светите отчета. Той побегна и се върна след няколко минути, като водеше на почетно разстояние от себе си някакъв друг, който, ако се съди по това как тълпата му правеше път, беше още по-свят и от първия.

Беше тантурест, а очите му бяха зачервени, сякаш от доста време не беше спал. Върху стандартното расо носеше червена мантия, извезана със златен конец, вече много мръсна. Той изслуша Ото със сериозна физиономия. После се приближи до коня на Лотар и се втренчи в Кин. Най-накрая се протегна и я оципа силно по бедрото.

При създалите се обстоятелства тя реши да не предприема нищо.

Лотар слезе от коня и падна на коляно пред жреца, притиснал длан до сърцето си. Заговори пламенно. На Кин й прозвуча като търговец, който хвали стоката си. Опита се да се свърже със Силвър.

— Почти не мога да ти помогна — докладва Шандата. — Латинският е церемониален език, един вид религиозен общезик. Този език, на който говори той, обаче е от ранните германски езици според мен. Дебелият вероятно е

местният епископ, а в момента се провежда съд. Спорният въпрос явно е дали Лотар да те задържи, или да те предаде на тях.

— Ами героичното спасение? Знаеш ли, много с уморително постоянно да си под напрежение и да чакаш твоите приятели да връхлетят от небето, размахали лазерни лъчове...

— Имах намерение да използвам парализатора ти, но не беше в твоя скафандър — рече Силвър. — Без съмнение си го загубила на плаващия остров. План Б също не върши работа. Марко възнамеряваше да връхлети изневиделица с два скафандъра и да те отнесе, но хората на Лотар наблюдават непрекъснато небето. Следят за дракони, не мислиш ли?

— Какъв тогава е план В?

Последва въздишка.

— Марко смята да кацне и да кълца и сече наред.

— Добър план — изкоментира Кин.

— Той е луд. Викингите си имат една дума, берсерк. Точно за Марко е измислена.

Лотар млъкна. Епископът погледна него, после и Кин. Кимна.

След няколко мига тя се плъзна от гърба на коня и щом се приземи, наметалото ѝ се изхлузи. Тълпата зашумоля.

Епископът кимна и се заклати обратно, като даде знак на Кин да го последва. Тълпата мълчаливо се трупаше подире ѝ.

Преминаха покрай свещените сгради и влязоха в утъпкан двор, изпълнен с дълги сенки в помръкващата светлина. Част от него беше покрита с навес. Под навеса имаше клетки.

— Ще ме затворят, Силвър! — прошепна тя. — Къде сте, по дяволите?

— На едно покрито с гора възвишение край града. Решетките не ми се виждат достатъчно дебели, че да се тревожим. Може би ще им се доверят, че ще те овардят.

— Силвър, ти как ги видя?

— Марко е зад тебе, в тълпата. Постоянно ми докладва какво вижда. _Не се опитвай да го търсиш._

Епископът спря до средната клетка и отвори вратата. Щом Кин също се спря, отзад лекичко я побутнаха с острието на меч. Тя влезе вътре.

Катинарът беше примитивен, но голям. Точно както каза Силвър, решетките не бяха достатъчно дебели, че да я разтревожат. Прътите бяха

дебели само около петнайсетина сантиметра. Какво ли държаха обикновено в тези клетки, че им трябваха петнайсетсантиметрови пръти?

Оставиха я да седи в калта и си тръгнаха. Не след дълго и последният от тълпата напусна двора и там остана само група стрелци с насочени към небето лъкове. След малко еди мъж ѝ донесе купа помия, остави я така, че да може да я досегне, и офейка.

На небето изгряха няколко звсздици. Зад зидовете на двора се разнесоха трополене на каруци и многобройни крясъци.

— Силвър? — обади се сприхаво тя.

Отговорът бе предшестван от пауза, която накара сърцето ѝ да замре.

— А, Кин. Вече съм по-добре информирана. Точният ти статус тепърва предстои да бъде определен. Твоят приятел Лотар поне успя да те спаси от своеволна екзекуция. Освен това научих повече и за положението на Диска в момента. Ще ти бъде ли интересно да го чуеш? Ще те вземем чак когато напълно се стъмни. Съмнявам се, че тия стрелци могат да излязат насреща на отличното нощно зрение на Марко.

— Давай, продължавай да ме забавляваш. — Кин набърчи нос над яденето. — Като нищо ще повърна — рече си тя. Но това тук май някой вече го беше повръщал преди нея.

— Всичко това ми е изключително интересно — рече Силвър. — Сред населението няма никакво съмнение, че това е или завръщането на Спасителя, или краят на Диска, или и двете. Бушуват пожари — нашият кораб, нали ме разбираш. В небето се явяват странни знамения. Градът е разделен — едни търчат към пришествието, други бягат от него.

Кин се вслуша във виковете навън.

— Защо ще бягат? — попита тя.

— Ами този техен бог бил много придирчив, та затова.

— Как пък го разбра?

Последва пауза.

Най-накрая Силвър заговори:

— Обещай ми, че като се върнем у дома, няма да ни издадеш каква система за събиране на информация, тъй... разработихме тук. Заради процедурите, които използвам в антропологичното си изследване, мога да бъда подложена на сурово дисциплинарно наказание от всепланетния комитет.

— Гроб съм — обеща ѝ Кин.

— Марко тресва по главата някой от местните, който би свършил работа, домъква го тук и го кара да изпее и майчиното си мляко, докато аз не реша, че съм чула достатъчно.

Кин се ухили.

— Не е като да рисуваш кръгове в пясъка, нали?

— Обаче върши много повече работа.

На входа на двора настана суматоха. В полумрака Кин забеляза как се приближава стегната групичка, скупчена около един по-висок силует, който се движеше на подскоци.

Когато високият се приближи до клетките, Кин забеляза, че формата му грубо наподобява човешката, но е поне три метра висок. По някое време той се дръпна назад и разпери чифт черни криле колкото чаршафи. Един от мъжете се стрелна напред. Онова високото изхленчи и се сви. На Кин, притисната до решетките, ѝ се стори, че мярна люспи и гръдни мускули като бъчви.

Щом отвориха вратата на съседната клетка и изтикаха нещото вътре, тя отскочи назад. Видя глава с къси, дебели рога и блестящи зелени очи, които, щом я забелязаха, се присвиха.

Вратата се затръшна и мъжете бързо-бързо се оттеглиха. Съществуващото изсумтя, разтнесе вратата пробно и се свлече в далечния ъгъл на клетката, обгърнало колене с ръце.

Мъжете се върнаха — този път носеха дребничко телце, което се мятеше в ръцете им. Кин различи силуета на същество, същото като онова, което беше видяла горе на хълма — отчасти човек, отчасти животно, отчасти насекомо. Докато го влачеха, то свистеше пронизително. Щом единият от мъжете понечи да отвори вратата на клетката, то нададе остър писък и одра гърдите му с нокът. Мъжът се дръпна назад, то се измъкна от хватката им, изрита друг мъж в корема с копитце и заби зъби в ръката на трети, преди те да успеят отново да го сграбчат.

Одраният се изправи мълчаливо и му натресе един със замах. Щом го удари, се разнесе хрущене, като че мачкаха бръмбари. То рухна на пода на клетката на купчинка и не помръдна.

Мъжете се оттеглиха, но останаха в двора. След малко огънят на постовия се разгоря. Кин повика Силвър.

— Остават — обади се тя. — Трябва да са към десетина. Марко никога няма да успее да се промъкне тук!

— Според мен стражата варди твоето приятелче от съседната клетка — отвърна Силвър. — Обаче Марко има план. Два плана всъщност. Ако първият не свърши работа, той предлага да взривим акумулатора на масичката.

Кин се замисли.

— Това би убило всички ни. И след това ще остане кратер, близо цяла миля в диаметър.

— Точно така. Обаче ще победим.

Хората и кунгите никога не бяха воювали помежду си — само няколко кратки схватки в началото, вече дипломатично забравени. Кунгите си нямаха представа от завоюване, милост, пленници или правила. Марко беше прихванал нещичко от човешките идеи, но...

— Той сериозно ли?

— Според мен е изплашен почти до смърт.

Грамадното крилато създание наблюдаваше Кин. Тя забеляза двете бледи светлини в мрака.

— И аз си имам план — съобщи Силвър.

— О, чудесно. Много обичам да слушам планове.

— Съставих една реч. Когато при тебе пак дойде някой жрец, ще му я издекламираш. Ти си етиопска принцеса, изоставена в тази страна в безпомощно състояние, след като свитата ти е била нападната от разбойници. Настояваш да те освободят. Между другото, ти си предана християнка. Както и баща ти, който е цар и не само ще се ядоса много, а и ще изрази гнева си непосредствено, ако разбере как се отнасят тук с теб.

— Звучи ми малко изсмукано от пръстите — рече Кин, без да изпуска от очи великана в съседната клетка. Три метра! Какво ли използваше за кости на глезените?

— КИН АРАД — рече крилатият демон.

Тя се облещи насреща му. Нищичко не бе и шавнало дори. Чудовището продължаваше да седи прегърбено, облегло на решетката и да я гледа. После пак проговори. Кин не можеше да бъде сигурна в тази мижава светлина, но мърдането на устните му като че не съвпадаше със звуците, които чуваше — също като при нескопосен дублаж.

— Аз съм Кин Арад — рече тя.

— КОЙ Е ТВОЯТ ДОМИНИОН? — запита демонът на чист общезик.

— Не разбирам какво искате да кажете.

— АЗ СЪМ СФАНДОР, ОТ ДОМИНИОНА АЛГИРАП. НЕ МОГА ДА ОПРЕДЕЛЯ КОЙ Е ТВОЯТ ДОМИНИОН И ОТКЪДЕ СИ.

— Това нещо май говори шандски — обади се Силвър.

— ГОВОРИ. ДРУГАРИ ЛИ СМЕ ПО БЕДА?

— Аз го чувам на общезик — побърза да обясни Кин. — Според мен използва някакъв вид пряка мозъчна стимулация. Мърдането на устните му не съвпада с онова, което говори.

— НЕДЕЙ ДА МЪНКАШ. ДА НЕ БИ ДА СИ МИСЛИШ, ЧЕ НЕ ЗНАМ ЗА СЪЩЕСТВАТА, С КОИТО СИ ГОВОРИШ ЧРЕЗ СИЛАТА НА СВЕТКАВИЦАТА? МИСЛЕЩАТА МЕЧКА И ЧЕТИРИРЪКИЯТ ЖАБОК, ДЕТО ХОДИ НА ДВА КРАКА? И МЕХАНИЗМЪТ, КОЙТО ПРИГОТВЯ ХРАНА, КОЯТО Е ОТВЪД ВЛАСТТА НА ХУИКТИИГРАПАС?

— Ти да не би да ми четеш мислите?

— МНОГО ЯСНО ЧЕ ДА, ТЪПА КУЧКО. ОБАЧЕ СИ Е МЪЧНО, ДА ЗНАЕШ. ТИ СИ ОТ ТОЗИ СВЯТ И ВСЕ ПАК НЕ СИ ОТ НЕГО, НИТО ПЪК СИ ОТ БРАТСТВОТО НА ПРОКЪЛНАТИТЕ — И ВСЕ ПАК ОНЕЗИ, КОИТО СЕ МОЛЯТ, СА ТЕ ПЛЕНИЛИ.

— Не го оставяй да млъкне — обади се Силвър.

— Христарите ме мислят за воден дух — обясни Кин.

— ДУХОВЕТЕ НЕ ГОВОРЯТ И СА С МНОГО ИНТЕЛЕКТ, КАКТО ВСЕКИ ЗНАЕ. СЪЩИТЕ СА ЕЙ-ОНОВА ТАМ.

Сфандор ритна и успя да ръчне хриптящия фавн с кривия си нокът. Той изпъшка.

— Ранен е — обади се Кин. — С нищо ли не можем да му помогнем?

— ЧЕ ЗАЩО? ТО ЕДВАМ ОСЪЗНАВА, ЧЕ ЖИВЕЕ. В ГОРИТЕ ЕЛФИТЕ СЕ ВЪДЯТ КАТО МУХИ. ЩЕ МИ КАЖЕШ, ЧЕ МУЗИКАТА ИМ Е ХУБАВА, НО ТО Е СЪЩОТО КАТО ЦВЪРЧЕНЕТО НА ЩУРЕЦА — НЕСЪЗНАТЕЛНО. СХВАЩАМ, ЧЕ ИМАШ НЕЩО ОБЩО С ОНЗИ ВЗРИВ, ДЕТО ПРЕДИ ТРИ ДНИ МЕ СЪБОРИ НА ЗЕМЯТА, КАКТО СИ ЛЕТЯХ?

— Тъ, мда. — Кин пришпори мисълта си. — Нали разбираш, имаше една летяща колесница...

— ТРИ ХИЛЯДИ ТОНЕН КОСМИЧЕСКИ КОРАБ — съгласи се Сфандор. — ВРЯЗАЛ СЕ СЪС СКОРОСТ ЧЕТИРИСТОТИН МИЛИ В ЧАС.

— Разбираш ли значението на тези думи?

— НЕ, НО БЯХА НАЙ-ОТПРЕД В МИСЛИТЕ ТИ. УДАРНАТА ВЪЛНА МЕ СЪБОРИ НА ЗЕМЯТА И НЯКАКВИ ХРИСТАРИ МЕ СПИПАХА И ВЪРЗАХА, ПРЕДИ ДА УСПЕЯ ДА СЕ НАДИГНА. ДЕ ДА БЯХ СВОБОДЕН, УШИТЕ ИМ ЩЯХ ДА ОТКЪСНА.

Сигурно във вана е расло, помисли си Кин. Нищо подобно на това същество не би могло да еволюира по естествен път. Ако тия крила вършеха работа, то би трябвало да е много леко, с кости като на птиците. Трябваше да го поразпита... по-късно.

— Искам да избягам оттук — рече тя. — Силвър? — От слушалката не дойде никакъв отговор.

— И АЗ ТАКА. НО ЗА ЛОШ КЪСМЕТ ТОВА Е НЕВЪЗМОЖНО. УТРЕ ЩЕ НИ ИЗПРАВЯТ ПРЕД СЪДА НА ЕПИСКОПА. МЕН ТВЪРДО ЩЕ МЕ ЕКЗЕКУТИРАТ.

— Ще си губят време със съдилища, когато според тях техният бог идва?

— ОЩЕ ПО-ОСНОВАТЕЛНА ПРИЧИНА ДА ГИ ВИДИ, ЧЕ СЕ ГРИЖАТ ЗА, КАКТО ТЕ МИСЛЯТ, НЕГОВИТЕ РАБОТИ, КИН АРАД.

— И защо ще те екзекутират?

— АЗ СЪМ СФАНДОР! АЗ РАЗНАСЯМ АРТРИТ, РЕВМАТИЗЪМ И ВРАТНА ТРЕСКА. АЗ ПОРАЗЯВАМ ПОСЕВИТЕ И КАРАМ КРАВИТЕ ДА ПОМЯТАТ. КАЗВАТ, ЧЕ МЪТЯ ПОТОЦИТЕ И ХВЪРЛЯМ КАМЪНИ ОТ НЕБЕТО.

— А ти правиш ли всичкото това?

— АМИ ПРЕДПОЛАГАМ. ПОНЕ ВЕЧНО ИМАМ ТАКИВА НАМЕРЕНИЯ, В ТОВА СЪМНЕНИЕ НЯМА.

Кин погледна към огъня. Мъжете се бяха пръснали и тя ги виждаше на фона на последните отблясъци от залеза — не откъсваха поглед от небето.

— МИСЛЯТ СИ, ЧЕ БРАТЯТА МИ ЩЕ СЕ ОПИТАТ ДА МЕ СПАСЯТ — обади се Сфандор. — ЕЙ-СЕГИЧКА ЩЕ СТАНЕ!

В двора влезе свещеник, който носеше поднос с храна. Кин го погледна разсеяно.

Един от стражите се приближи до него и взе една купа от подноса. Той беше с гръб към Кин, когато тя го видя как замря на място, изтърва купата и се свлече на земята. Изпод расото се бе стрелнала трета ръка, която стискаше меч...

Още неколцина се втурнаха нататък, след като чуха болезнения вик, изтръгнал се от жреца. Другарите на поваления се скупчиха около тях и ги скриха от погледа й.

Последва взрив от плът.

Двама залитнаха назад, а още двама — малко по-бързо — се врътнаха, понечиха да побегнат и се подхлъзнаха с ножове, забити в гърба.

С хиенски кикот Марко се нахвърли с голи ръце на другите. Няколкото мига на пълно ошашавяне сред противника му дойдоха добре и той ги насмете със смес от кунгско жиу-жицу и сляпо унищожение, докато стрелите

на онези мъже, чийто акъл им стигаше да се държат настрана, свистяха покрай него. Сфандор се изкиска.

Марко нададе остър кунгски боен писък и се втурна към най-близкия стрелец. Огънят хвърляше отблясъци по него. Мъжът пусна стрела, която го удари право в гърдите, и той се олюля на пети. После пак продължи напред. Стрелецът все още се пулеше насреща му, когато две ръце го стиснаха гърлото, а още две се стрелнаха в дъга и му смляха хрущялите.

Като един, оцелелите стражи хвърлиха оръжието и се юрнаха към изхода.

— Марко! — извика Кин. — Ключовете! Намери ключовете!

Марко се звереше тъпо насреща ѝ, после обърна очи нагоре. От мрака изпадна бял силует, който влачеше подире си нещо с познатите очертания на сложи-масичката.

Силвър се приземи леко. Зад гърба ѝ Марко измъкна стрелата от гърдите си и я огледа разсеяно.

— ЕКСТРА РАБОТА — изкоментира Сфандор с интерес.

Шандата огледа клетката внимателно.

— Не обичам да повреждам частна собственост — обади се тя, — но в момента бързината има съществено значение. — Дръпна се няколко крачки назад, юрна се като таран и се хакна на бегом в решетките. Щом Кин изскочи от отломките, Шандата кимна към Сфандор.

— Ами това нещо тук?

— УМОЛЯВАМ ВИ — обади се демонът.

— Пусни го на свобода — обади се Кин, докато намъкваше скафандъра и нагласяше летателния колан. — Точно в този миг ужасно много ми се иска да им друсне някоя бубонна чума или каквото там разнася.

— Той така ли прави? — заинтересува се Силвър. — Древните навсякъде твърдят, че демоните разнасяли болести.

— Този тук си е подвижен бедствен район — осведоми я Кин.

— Тогава дали ще е разумно от наша страна да го пуснем да се развява на воля?

— От него можем да научим много неща. Ако имаш някакви скрупули, спомни си, че Марко току-що изтрепа половин дузина народ, а ти си измъчвала обектите на научното си изследване.

Това накара Силвър да се позамисли.

— Вярно — съгласи се тя, замахна с опакото на лапата си и разнесе решетките на трески. — Щом ние ще сме лошите, то хайде да не се излагаме!

Марко пристъпи напред с два ножа, прицелени в чудовището, докато то се измъкваше през процепа. Покрай раната му се беше размазала розова кръв. Дали на мъртвия стрелец би му помогнало, ако знаеше, че кунгите, обзети от бойна ярост, направо бъкат от регенеративни ензими? На земляните им беше дошло достатъчно нанагорно да гледат как кунгите продължават да се бият, а раните по телата им заздравяват, все едно се пукат мехури във врящ восък.

— Нямам му аз вяра на това чудовище. Хванете го!

Лапата на Силвър се стрелна и сграбчи Сфандор за люспестата опашка. С другата си лапа тя разви известно количество кабел от кръста си и го намота няколко пъти около врата му. Сфандор извръщя.

— КЪДЕ СТЕ, КОНТОРЕ, НЕСРЪДОРЕ, РАЗНЕБИТОРЕ... — проточи той.

— Я млък — посъветва го Марко и пое другия край на кабела от Силвър. — Готови ли сме? Скоро хората ще надвият страха си и...

Издигнаха се бързо. Марко увисна на около петдесет метра над земята и погледна надолу към демона — извисяваща се сянка на лунната светлина. Сфандор сви рамене. Огромните крила се разгънаха.

— ЗА ДА ИЗЛЕТЯ, МИ ТРЯБВА ЗАСИЛВАНЕ.

Кин наблюдаваше как Марко се кандилка там горе, докато демонът подскача по земята, а грамадните му криле гърмят и трещят. Някъде по средата на двора той ги сви с едно „буфф!“ и вдигна облак прах, а после увисна във въздуха за няколко секунди, като млатеше въздуха с криле. После се заиздига тромаво като чапла-великан.

Когато стигна на едно ниво с тях, но на стотина метра по нататък, той сграби кабела в ноктите си.

— СБОГОМ, ГЛУПАЦИ! — ревна той и полетя. По лицето му се изписа объркване.

Марко си висеше неподвижно във въздуха, включил на мощност страничните стабилизатори на колана. Той започна да намотава кабела — никакво пляскане с криле не можеше да го помръдне от мястото му. Когато рогатата глава се приближи само на няколко метра от него, кунгът прошепна:

— Разправят ми, че си можел да четеш мисли...

— САМО ТЕЗИ НА ПОВЪРХНОСТТА, ГОСПОДАРЮ.

— Я прочети моите.

След секунда лицето на Сфандор се превърна в маска на ужаса.

Повлекли чудовището на буксир, те летяха бавно, защото разперените му криле действаша като въздушна спирачка. Демонът държеше в двете си ръце примка от кабел и се клатушкаше подире им, като ги обсипваше поред ту с горещи молби, ту с люти клетви.

Димът вече не господстваше в небето. Той беше самото небе. Ветровете, които духаха високо горе, го бяха разнесли като дрипава гъба.

Ако не се брой звуковият фон отзад, те летяха в тишина — Кин и Силвър следваха отблизо Марко, който летеше най-отпред. Най-накрая радиото на Кин се обади:

— Говори Силвър, предавам само на честотата на твоя скафандр, Кин. Като че имаше да кажеш нещо? Ако нагласиш ключа на „четири“, Марко няма да ни чуе — добави гласът.

— Силвър, той ги изби! Те нямаха никакъв шанс!

Силвър изсумтя уклончиво.

— Ами те го превъзхождаха числено — десет на един.

— Но не са очаквали като противник кунг, дявол да го вземе. — Кин усети как затворените в нея като в бутилка думи напират да излязат навън. — А на него това му харесваше! Нали го видя — той уби дори онези, които бягаха. Единственото им прегрешение беше, че му се случиха на пътя, това беше просто нечове... — Думата заседна в гърлото й.

След малко Силвър се обади:

— Точно така.

Кин се замисли за първия контакт на човечеството с кунгите. Хората вече познаваха шандите, които, като изключим техните единоборства, представа си нямаха от войни и се отнасяха към изтерзаната история на човечеството с едва прикрит ужас. Така че първият кораб, кацнал на Кунг, изобщо не бил въоръжен...

Петте смъртни случая убедили човечеството, че, погледнато в галактически мащаби, то е една кротка и миролюбива раса. Може би жертвите си бяха стрували.

— Всички ние си мислим, че разбираме другия — чуваше Кин думите на Силвър. — Хапваме заедно, търгуваме помежду си, мнозина от нас се гордеят, че си имат приятели от други раси, но това е възможно единствено — единствено, Кин, защото не разбираме другия напълно. Ти си учила история на Земята. Според теб би ли могла да проумееш мислите на един японски воин отпреди хиляда години? Но в сравнение с Марко или с мен вие с този воин си приличате като две капки вода. Когато използваме думата „космополит“, ние я използваме твърде лековато — тази дума е несериозна, тя означава, че ние

сме галактически туристи, които си общуват на съвсем повърхностно ниво. Ние не вникваме един в друг. Различни светове, Кин. Различни наковални, върху които ни изковават гравитацията, радиацията и еволюцията. Ако това крилато чудовище е свикнало да чете човешки мисли, нищо чудно, че Марковите го вкараха в див ужас.

Марковият глас, настръхнал от подозрение, се намеси:

— За какво си говорите вие двечките така на ушенце?

— За женска хигиена — тросна му се Силвър. — Марко, дали да не кацнем? Трябва да разпитаме това същество.

— Съгласен съм. Ще се огледам за подходяща площадка. Извинявайте, че прекъснах разговора ви. — Чу се изщракване и той се изключи.

Шумът, който последва, вероятно беше шандско кикотене. После Силвър се обади:

— Има още една дреболия, Кин. Гарваните често ли се срещат тук?

— Мммм? Според мен едва ли. Защо ме питаш?

— Откакто напуснахме Ейрик, един постоянно лети в небето. Понякога просто се мъкне подире ни, а понякога лети успоредно с нас.

— Може да е обикновено съвпадение — неуверено рече Кин.

— Понякога летим със скорост доста над сто мили в час, Кин.

— Леле мале! Да не искаш да кажеш, че ни догонва?

— Да. Не, не, не се опитвай да го търсиш. Лети доста извън човешкия обсег на зрение — явно нарочно. Съвсем случайно го забелязах веднъж-дваж, а после започнах да се озъртам за него. В момента съм склонна да мисля за малък летящ робот.

— Онзи гарван в кораба — обади се Кин. — Измъкна се от клетката, сецаш ли се? А преди това по тайнствен начин бе пристигнал на Кунгския Връх. Но ние го убихме във вакуума, нали така?

— Чудя се дали наистина сме го убили?

Прелетяха над село, в което единственото нещо, което се движеше, бяха пламъците на една горяща къща, и Марко се намеси за кратко, за да каже на Кин да поеме юздите на Сфандор, докато той се сниши да огледа какво става.

Демонът увисна на няколко метра от тях, като пляскаше тежко с крила. На светлината на първите утринни лъчи Кин за пръв път го разгледа по-подробно. После го огледа още веднъж. Нямахше никакво съмнение. Очертанията му бяха Размити.

— И аз го забелязах — обади се Силвър. — Като че леко не е на фокус. Странна работа.

Сфандор ги изгледа нацупено.

— ИСКАТЕ ДА МЕ УБИЕТЕ — изхленчи той.

— Не, освен ако не се опиташ да ни навредиш — увери го Кин.

— ОНЗИ КЛЪОЩАВИЯТ, МНОГОРЪКИЯТ — ТОЙ ИСКА ДА МЕ УБИЕ.

— Това е просто общото му отношение към цялата Вселена, не е нищо лично — успокой го Кин. — Няма да му позволя да ти причини зло.

— ЩЕ ПОМОЛЯ БЕРИТ ДА ТЕ ДАРИ СЪС ЗЛАТО! ЩЕ ПРИЗОВА ТРИСОЛЕЙ, ЗА ДА СТОРИ КРАСОТАТА ТИ ОЩЕ ПО...

Марко се виждаше като точица на фона на онова, което, ако не представляваше просто разкаляно незастроено място, щяха да му викат селски мегдан.

— В селото няма пукнат човек — обади се той, — освен ако не броим трупове.

Завързаха Сфандор на един стълб в бившата селска ковачница. Кин докосна плахо кожата му и пръстите й усетиха, че демонът трепери като винена чаша в концертна зала. На пипане онова, което на вид беше кожа, наподобяваше козина и лепнеше от статично електричество.

Ама че загадка. Тя задряма в сянката, докато гледаше как Силвър разглобява масичката и вади техническата инструкция от чекмеджето.

Когато се събуди, слънцето се беше издигнало високо в небето, а модулите на сложима масичката бяха подредени спретнато в прахта. Зад купчината от блокове стърчеше Силвър.

През полуотворените си клепачи Кин обърна поглед към Сфандор. Демонът подскачаше нервно около стълба, на които беше завързан. Сегизтогиз се стрелкаше напред и подаваше на Шандата някой инструмент. Когато лапата на Силвър се подаде и заопипва във въздуха над самоделния мангал за поялника — скалъпила го беше от някакъв меден отпадък, — Сфандор бръкна във въглените, измъкна пръта за нажежения му край и внимателно положи другия му край в черната длан.

— Този току-що хвана нажежено желязо — обади се Кин — За нажежения край.

Силвър я изгледа неразбиращо; погледна Сфандор, после пръта, който държеше в лапа, сви рамене и отново се обърна към вътрешностите на масичката с угрижен вид.

— На демоните им е присъщо да издържат на горещина — чу се сподавеният ѝ глас.

— Какво става с масичката?

— Съвсем повърхностна повреда, но нали знаеш как е — трябва да разкараш половината машинарии, докато се докопаш до някаква си жица. Почти привърших.

Кин се изправи, протегна се и излезе на площада. Спомни си нещо и вдигна поглед към небето.

— Ей на онази голямата каменна сграда е кацнал гарван — обади се Силвър зад гърба ѝ.

— Според тебе той би ли могъл да бъде нещо като шпионин?

— А ти как мислиш?

— Според мен е нещо като шпионин.

— Тъкмо така си мисля и аз.

Кин се обърна.

— Къде е Марко? — попита тя. — Време е вече да поразпитаме тоя сбръчкан тулуп тук.

— МОЛЯ, МОЛЯ...

Силвър нагласи и последния модул на сложи-масичката, започна да скачва панелите и чак тогава отговори.

— Каза, че щял да се разходи да поогледа. Казах му за гарвана.

Кин поклати глава.

— Никак не е било умно от твоя страна. Сега ще му се прииска да го хване. Сфандор можеше да ни каже повече неща. Ако щеш, да ни обясни как става телепортацията.

Силвър вдигна рязко поглед нагоре, после се взря в демона. Той се сви. Шандата се приближи и впери очи в него. Той се опита да се скрие зад стълба. Най-накрая тя извади един увеличител от комплекта с инструменти на сложи-масичката и го насочи към кожата му.

— Похвална схватливост — обади се тя най-накрая. — Кое те наведе на подобна мисъл, Кин?

— Той не би трябвало да може да лети дори и с подобни гръдни мускули. С това негово тегло би трябвало краката му да са като на слон. Разбира се, и размитите очертания, и лекото вибриране.

Силвър изключи увеличителя.

— Мисля, че размитите очертания се дължат на повреда в трансмитера — обясни тя. — Гледай ти, гледай ти. Хитро решение на проблема с транспортирането, не мога да не им го призная. Много хитро. Честно казано, Кин, махни го тоя Диск. Той е просто играчка, гадна тъпа играчка. Но това нещо тук си струва.

— Точно така. Да вървим да намерим Марко.

Намериха го вътре в каменната сграда, която се извисяваше над цялото село. В единия ѝ край имаше квадратна кула, но кунгът стоеше като паметник сред мрака на главната зала. Щом влязоха, той се обърна. В две от ръцете си държеше чифт високи свещници.

— Какво представлява тази сграда? — попита Кин, докато оглеждаше тъмния таван.

— Според мен е религиозна сграда — отвърна кунгът. — Мислех си да огледам кулата. Вътре като че има стълбище. — Беше неестествено бодър и я гледеше много странно. — От върха сигурно се вижда надалече. Можем да планираме маршрута на полета ни за останалата част от деня, без да хабим батериите на коланите.

— Но коланите са си съвсем... — понечи да възрази Кин и млъкна. Марко бе започнал бурно да ръкомаха със свободния си чифт ръце.

— Трябва да пестим енергията! — Ехото прокъртя в дълбините на сградата. Той погледна Кин и ѝ направи знак с пръст да си мълчи.

— Стой тук, Силвър — нареди Марко. — Искам да покажа на Кин тази дърворезба.

Но щом тя понечи да направи крачка напред, кунгът я натисна надолу и продължи нататък сам. Боравеше извънредно сръчно със свещниците. Звучеше така, сякаш вървят души.

Този път наистина е откачил, помисли си Кин. Силвър се усмихваше под мустак. Марко се върна.

— А сега хайде всички да се изкачим на кулата — каза той. — Оттук, приятели. — Той подаде свещниците на Кин и посочи към дъното на залата, после се прокрадна с тиха стъпка до отворената врата. Видяха го как се прилепи до стената.

— Е, да вървим — обади се немошно Кин и заразмахва свещниците. За Силвър се оказа мъчничко да се промъква по витото стълбище, а Кин се чувстваше като пълна глупачка, докато помагаше на чифта свещници да се изкачва по стъпалата.

— Марко, научихме нещо много интересно за демона — обади се Силвър, а после започна да разговаря със себе си, като забележително имитираше гласа на кунг:

— Какво, Силвър? Е, нали знаеш, че са правили опити за телепортация и не се е получило? На Диска обаче се получава. Как така? Кин го забеляза. Я му обясни, Кин.

По-добре ще е да се включа — реши Кин, — иначе тези двамата ще си помислят, че съм превъртяла... Ама как така „тези двамата“?

— Компанията много усилено проучваше пряката телепортация — заобяснява тя. — На теория трябваше да се получи — това е логично продължение на машината за пластове и на начина на действие на сложимасичката. Бедата е там, че е нужна енергия. Ужасно много енергия. Най-доброто, което някой е успял да постигне, беше преместване на две милисекунди и после обектът просто се стрелна обратно в положение „пак тук“.

— Да, да, чувал съм — обади се Силвър с гласа на Марко. — Това континуумът е голям инат, що се отнася до телепортацията. За прескачането от звезда на звезда му се наложи да кандиса, защото минаваме през Другадето, но пряката телепортация е като да се опитваш да хвърлиш топка, която е вързана за ръката ти на ластик.

— Да, явно съществуват някакви правила, които те ограничават да се придържаш към предопределената ти точка във времето и пространството.

— И какво общо има демонът с всичко това?

— Той се телепортира. Нещо го телспортира със скорост може би сто пъти в секунда — със същата скорост, с която континуумът го изстрелва обратно. Ето защо той може да лети. Просто променят фокуса на трансмитерите. Той е тук, може да вижда, да чува, да пипа, и все пак не е тук. Не знам как така остава вързан — й хрумна впоследствие. — Можеше да го изведат извън примката.

— Тогава колкото по-бързо се върнем...

Разнесе се писък.

Когато най-после стигнаха вратата, останали съвсем без дъх, Марко бе застанал до нея и с всичките си четири ръце стискаше шепа черни пера. Две мънички лъскави очички ги гледаха втренчено.

— Току-що се намъкна тук през вратата — съобщи им кунгът.

— Каква беше цялата тая работа със свещниците? — попита Кин. Силвър изсумтя.

— Марко стигна до извода, че това същество би трябвало да притежава феноменален апарат за различаване за звуци — обясни тя. — Логично изглеждаше, че ако ни чуе и тримата да изкачваме кулата...

— Твърде тежък е за птица — обади се Марко. — Машина ще трябва да е. Сега можем да разговаряме с онези, които контролират Диска, и да им обясним...

Гарванът извърна глава на сто и осемдесет градуса. Челюстта на Марко се захлопна като мида.

И рече гарванът:

— Ти си оня гадняр, дето ме заряза във вакуума. Сега ще разбереш какво става с ония, които не се отнасят с подобаващото уважение към Божието око.

Челюстта на Марко увисна и пак се захлопна.

— Ако след пет секунди все още съм в ръцете ти, господ да им е на помощ — добави птицата с нехаен тон. — Четири, три две... — Над перата се издигна тънка струйка дим.

— Марко!

Ръцете на Марко се стрелнаха назад. Гарванът увисна във въздуха на върха на тънък актинов пламък, който изпълни залата със сенки, а плочата под него започна да се пука като пролетен лед.

И после изчезна. На Кин ѝ стигна разумът да се метне назад в мига, в който върху им се посипаха парчета от покрива. Погледнаха назъбената дупка там във висините и чуха крясъка:

— Ще виииидите виееее!

— Говори — предложи Марко.

— ЗАПОВЯДАЙТЕ.

— Кои управляват Диска? Къде се намират те? Как можем да се свържем с тях? Нужни са ни точни насоки и подробна оценка на вероятните рискове.

Кин пристъпи напред и пусна окуражителна усмивка на вързания великан.

— Откъде идваш, Сфандор? — попита тя.

— ОТКРАЙ ВРЕМЕ СИ ЗНАМ, ЧЕ НЯКАКВО КУЧЕ, КОЕТО ГО ПРИСВИВАЛ СТОМАХЪТ, СЕ СПРЯЛО ДО ЕДИН ПЪН И ПОСЛЕ СЛЪНЦЕТО МЕ ИЗЛЮПИЛО, ГОСПОЖО. НЕ МУ ПОЗВОЛЯВАЙТЕ ДА СЕ ПРИБЛИЖАВА ДО МЕН! ЧЕТА МИСЛИТЕ МУ И...

— Няма да му позволя да ти стори зло...

— О, така ли? Само засега ли? — обади се ядосано Марко. Две от ръцете му бяха здраво бинтовани.

— В центъра на Диска има остров — рече с благ глас Кин, като подмина забележката му. — Разкажи ми за него.

— ВЕЛИКА ГОСПОДАРКЕ, ТАМ СКИТАТ ОГРОМНИ ЗЕРОВЕ ИЛИ ПОНЕ ТАКА ПРИКАЗВАТ. НИКОЙ ОТ НАС НЕ МОЖЕ И ДА ПРИПАРИ ТАМ, ИНАК БОЛКАТА НА... НА...

— На кое?

— НА АГОНИЯТА, ГОСПОДАРКЕ. БОЛКА. СВЕТЪТ ИЗЧЕЗВА, А ПОСЛЕ СЕ ОКАЗВАШ НА ДРУГО МЯСТО И ЗАПОЧВА АГОНИЯТА.

— Но ти опитвал ли си се да попаднеш там?

— ТАМ НЯМА НИЩО ДРУГО ОСВЕН ЧЕРЕН ПЯСЪК, ГОСПОДАРКЕ, И СКЕЛЕТИТЕ НА КОРАБИ, А В СРЕДАТА — МЕДЕН КУПОЛ С УЖАСНИ МАШИНИ! ТЯХ НЕ МОЖЕШ ИЗМАМИ!

Кин продължи с опитите още десет минути, после се предаде.

— Вярвам му — рече тя, щом се присъедини към другите, и си викна кафе.

— Той очевидно е продукт на сложни технологии — рече Марко.

— Тъй то, ама се мисли за демон. И аз какво да правя? Да споря с него по въпроса ли?

— Ако му резна някой крак, сигурно ще си промени мнението. — Марко бръкна за ножа си.

— Не — спря го Силвър и забарабани по купола на масичката. — Според мен няма да си го промени. Марко, трябва да приемем, че онези, които са построили Диска, мислят като човешки същества, а хората отдават страшно голямо значение на милостта и на честната игра или поне когато това не е в ущърб на техните интереси. Затова нека освободим чудовището и по този начин да покажем моралното си превъзходство. С това действие ще се определим като милостиви и цивилизовани. Във всеки случай — добави тя и всички инстинктивно се огледаха за гарвани, а тя сниши глас, — не виждам с какво друго може да ни е полезен.

Кин кимна. Силвър се приближи, развърза възлите и остави кабела да падне. Сфандор се изправи, изгледа ги сериозно и излезе на светло.

Щом хвъркна, той вдигна облак прах, подрипна нагоре като човек-чапла и увисна на петнайсет метра над земята.

— ЗАЙГОНЕН ТРАЙОН (ТФГКИ) БЕРИГО ХУРШИМ!

— Толкоз му беше благодарността — обади се Силвър.

— Разбираш езика? — възкликна Кин.

— Не, но това май го схванах накъде бие.

— АСФАГАЛО ТЕГЕРАМ! НЕМА! ДУОЛА НАРМА! КЪДЕ СТЕ, КОНТОРЕ, НЕСРЪДОРЕ, РАЗНЕБИТОР... НЕЕЕЕЕЕ...

За секунда демонът се превърна в черен облак, който изпълни небето, мъгла от трепкащи размити образи — и всеки от тях се блещеше от ужас. И после изчезна. Въздухът нахлу на мястото му с глух трясък.

Летяха високо и бързо над гори, пометени от падналия кораб. Димният стълб изтъняваше, но сега, когато бяха на някакви си мили от него, небето беше цялото изпълнено с дим.

Марко се прицели право в стълба — надяваше се вътре в него да се крие някой враг. Пред Кин скафандърът му блещукаше като сребърна искра на фона на мрака.

Щом веднъж се намери вътре, Кин се учуди, че все още вижда. Но ако не виждаше, може би щеше да е по-добре. Сред димните талази се простираше пейзаж от ада.

След пет минути, откакто бяха навлезли в дима, Марко се обади.

— Не разбирам. Няма радиация. Не трябва и да има. Но щетите са твърде големи. Силвър?

Отдолу гореше пияна гора. Преди Шандата да успее да отговори, земята под тях пропадна рязко като в бездна.

— Нищичко не виждам в тая тъмница — оплака се Силвър — А вие?

Марко виждаше. Очите на кунгите виждат по-добре нощем. Той изруга и забави ход. И другите направиха същото и се събраха на групичка, тъй че скафандрите им се полюшваха сред дима като трио. Марко продължаваше да се блещи надолу.

— Не мога да повярвам — обади се той тихо. — Хайде да слезем долу.

— Летя на сляпо — оплака се Силвър. — Трябва да ме насочваш, иначе ще се врежа в земята.

— Няма — осведоми я Марко.

Кин се отпусна и започна да пада. Напрегна се, за да посрещне сблъсъка със земята, и накрая изскочи от дима... на лунна светлина.

Която грееше изотдолу.

Зави ѝ се свят — все едно въртяха главата ѝ с гаечен ключ. Можеше да се ориентира в пространството, защото всичко си беше долу под нея и нямаше смисъл да я насочват. Да се носиш над пейзажа — никак не беше зле, не беше по-различно от карането на въздушна кола.

Но не и това. Не и краката ти да висят над дупка, пробита в света.

Луната беше точно под нея, увиснала над безкрайността в дъното на тунел, който се спускаше надолу, надолу, надолу...

— Дълбока е пет мили, ти как мислиш, Силвър? — обади се Марко в далечината. — И поне две широка. Кин, добре ли си?

— Ъъъъ?

— Продължаваш да се спускаш.

Тя замаяно потърси копчетата за управление. Ръбът на дупката, набразден от скални ивици, се намираще точно пред очите ѝ. По-надолу тя принуди погледа си да се движи бавно. Следваха още скални ивици, а после ивица от нещо с метален блясък.

И тръба, от която бълваше вода. Истеричен смях разтресе Кин.

— Много сме си добре! — изкикоти се тя. — Не трябва никъде да ходим, трябва само да изчакаме да дойде майсторът. Нали ги знаете водопроводчиците — никакви ги няма, когато ти потрябват...

— Стига си бръщолевила. Силвър, погрижи се за нея — троснато изкомандва Марко. Кин забеляза, че е сложил длан на гръдната си пластина. После той рязко се спусна надолу. Проследи го с поглед, преди облечената в ръкавица лапа на Силвър да я подбере. Усети някакво движение и смътно осъзна, че я вадят от дупката.

След малко чу Марко да казва:

— Там има тръба, трийсет метра в диаметър. И познай какво? Водата се събира в локва две мили по-надолу — във въздуха. Ето защо не сме попаднали в окото на връхлитащ ураган — там долу има нещо като гравитационна база. Няма да мине много време и да знаеш какво езерце ще се заформи! Слязох четирийсет метра надолу. Прилича на взрив в енергийна станция. Има срязани... кабели ще да са, многожични, и нещо, което може да са отвеждащи вълнови тръби или аварийни тунели, или знам ли какво. Силвър?

— Чувам те. Предполагам, че корабът се е врязал в машините, които регулират климата на Диска, и те са изгърмели — обади се Шандата.

— Май така изглежда. Сума ти нещо се е разтопило и... само се пробвай да го изстържеш! Тук има тунел, истински тунел. Чуваш ли ме? Увиснал съм над полукръгъл тунел, вътре дори има релси! Цялата вътрешност на Диска е една голяма машина! Трябва да я видиш тая дупка — космически кораб

спокойно минава през нея! На пода има, хм... осемнадесет релси. Предполагам, че тоя тунел осигурява достъп до машините за ремонт, но е наполовина запушен от камънаци.

— Корабът се разби преди пет дни — обади се мрачно Силвър. — Имали са цели пет дни да дойдат и да го ремонтират. Онези, които са построили Диска, са мъртви, Марко. Няма друго обяснение.

— Не виждам никакви признаци на ремонт — чу се гласът от ямата.

— Точно така. Нещо някъде се е объркало, затова и морето е капризно, и небесните тела — непослушни. Накъде отвежда тунелът? Има ли продължение от другата страна на ямата?

Последва пауза.

— Да, виждам и другия изход на тунела. Влиза право в главината — обади се Марко. — Замислих се дали да не ви предложи да продължим полета си по тунела, но...

— ...но ще е по-добре да посрещнем каквато и да било опасност в открито небе. Точно така.

Кин отвори очи. Носеше се над благословената земна твърд — май доста поопърлена, опечена и полустопена, но затова пък твърда.

— Благодаря ви — рече тя. — Тъпо, а? Предците ми са висели по дърветата, закачени на колене за клоните.

— Не е срамно — отвърна Силвър. — Аз пък никак не обичам тъмното. Всички си имаме фобии. Кин? Бледичка ми се виждаш...

Кин не се и опита да каже нещо. Знаеше, че няма да може. Успя да изсумти сподавено и посочи с ръка.

Нещо се надигаше с голям напън от ямата. Напънът се дължеше на това, че беше възголемичко за тая дупка. Кин не успя да се сети за нищо друго освен за Паметника Маунт Тригвасон.

Той беше една от туристическите атракции на Валхала. Някой бе издялал барелефите на президентите Хафдан, Торбьорн, Невестулкова Мокарина и Тьохтил в твърдата скала, петстотин фута високи, върху планинския склон.

Тъкмо това се издигаше от ямата — Маунт Тригвасон, на който му липсваше една глава, триглаво Нещо си. Само главата, обърната с лице към тях, беше човешка. Другите приличаха на чудовищна жаба и на някакво насекомо. Гигантските лица се сливаха в една невъзможна глава — да ти прилее чак, а върху нея стърчаха три корони, всяка колкото къща. Под главата висеше сноп паешки крака, всеки по стотина метра дълъг.

Ефектът леко се помрачаваше от това, че през образа се виждаше другият край на дупката.

— Марко? — повика Силвър.

— Според мен там долу няма какво да научим повече...

— Нещо да те е задминало пътъом?

— Не те разбирам.

— Погледни нагоре, Марко.

— Леле, майчице, ще се наакам!

Кин се задави.

— Не се бойте — успокои ги Силвър.

— Да се боя от какво? — обади се Кин. — От онзи урод ли? Не, Силвър, много съм си добре, само дето съм малко нещо бясна. Знаеш ли какво е това? Рисувано бостанско плашило, картинка, която те изпращат нагоре, за да плаши всеки, който се опита да надникне в ямата и да разбере що за чудо е този Диск.

— Ако се върнем обратно, хич няма да ми пука кой е построил този Диск — ще се погрижа да бъдат попилени. Разорени. Докарани до фалит. Построили ми свят, в който хората падат от ръба му с лодки, биват преследвани от демони и тънат в суеверия, защото инак не могат да оцелеят! Почвам да го намразвам този Диск!

Марко се стрелна като ракета в средата на изображението, превърна се в проблясък в окото на Шайтаната, в искрица в мозъка на Господ.

— Безпътна мъгла — подметка той язвително. — Най-обикновена картинка!

Огромното човешко лице, царствено и студено, се изкриви. Устата се отвори и огромна, тъжна въздишка отекна в ямата. От димящото небе се стовари светкавица и стопи сложи-масичката — толкова майсторски, че капчици горещ метал се изсипаха над ярката опакова страна на небето.

Градушката барабанеше по скафандъра на Кин. Гонеха последен срок. След петдесет часа или дори по-малко Силвър щеше да откачи и да се опита да се самоубие. Кунгите и хората можеха да изкарват дълго време без храна. Но не и шандите.

Бурята бушуваше край тях с всичка сила, но щом Марко ги поведе нагоре, потъна под краката им. Те изскочиха от облаците право срещу залеза.

Слънцето залязваше далече назад, червено и гневно, затулено сред облаци. Ако се съдеше по небето, времето навред по целия Диск беше лошо, и „лошо“ всъщност не беше точната дума. Някои от тия облаци имаха такава форма, като че бяха се смахнали.

Марко наруши мълчанието.

— Имаме да покрием хиляда мили.

— Това ни дава средна скорост двайсет мили в час — обади се Кин. — Няма да е трудно да стигнем главината, дори можем да спираме от време на време за почивка.

— И така, стигаме главината. А там откъде ще намерим сложи-масичка?

— Всеки, способен да построи този Диск, ще е способен да построи и сложи-масичка.

— Ами защо тогава не са поправили дупката? Ейрик, Лотар — те са потомци на тия твои строители, деградирали до варварство. Или пък строителите на Диска са умрели.

— Добре де, ти да имаш по-добра идея?

Марко изсумтя.

Силвър се мъкнеше на половин миля зад тях — точка в синкавото небе. Тя изръмжа учтиво, за да им покаже, че е на линия.

— Ако Дискът е бил построен от Компанията, то има вероятност да намерим масичка — обади се тя. — Недей да пъшкаш, Кин. Идеята за Диска може да се впише в Политиката на Компанията по много начини. Между другото, на половин миля зад мен лети гарван.

Кин се втренчи в забързаните облаци под тях. Политика. Може би Дискът беше Политика...

Великите крале на Вретената, Колесарите, Палеотсхите, Хх-Тоните — народите на Вселената. Вселената — това бяха нейните народи.

Някога, много отдавна, астроисториците си представяли огромна, празна, осеяна със звезди сцена, бяло платно в очакване да го докосне четката на живота. Всъщност днес вече се знаеше, че един вид Живот се е появил три микросекунди след взрина на ядрото. И ако не беше така, Вселената сега щеше да представлява разпръсната напосоки материя. Животът — той бе насочил развитието ѝ. Животът някога е пребивавал в огромните въртящи се облаци, превърнали се в звезди — всяка звезда е била скелет на един от огромните, трупаци прах динозаври от юрския период на Вселената.

По-късните форми на живот били по-дребни и по-умни. Някои като Колесарите се оказали слепите улици на еволюцията. Други, и по-специално Великите Крале на Вретената и хамелеоните, постигнали успех според единствената мярка, чрез която еволюцията измерва успеха — оцелели по-дълго. Но дори и расите, които крачели от звезда на звезда, измрели. Вселената представлявала гробници, издигнати върху гробове, изкопани върху мавзолеи. Кометата, огряла езическите небеса, била обруленият труп на учен отпреди три еона.

Политиката на Компанията беше проста: да направим Човека безсмъртен.

Щеше да отнеме доста време, пък и бяха започнали съвсем отскоро. Но ако Човекът можеше да се разпилее рехаво по много и най-различни планети и да се превърне в най-различни видове Човек, може би той щеше да оцелее. Вретената бяха измрели, защото всичките са били досущ еднакви. Сега по десетки светове хората се променяха под влияние на най-различни сили, най-различни луни ги подлудяваха, най-различни сили на тежестта ги кривяха и огъваха.

Тъй като не можеше да се твърди, че Вселената ще стигне до естествен край, защото тя не беше естествена, а представляваше само сумата от животите, които я бяха оформили, Хората възнамеряваха да живеят вечно. И защо не?

Запазете басейните с меми, запазете идеите — там беше тайната. Ако имаш на разположение сто планети, има място за най-различни науки, странни суеверия, нови технологии, стари религии, които да си процъфтяват в тихите къшета на Вселената. Земята е била една обединена цивилизация и едва не загинала точно заради това. Ако има достатъчно разнообразие, то все някъде няма как да не намериш някой, способен да улови всичко, с което те измеря бъдещето.

Хора, живеещи върху диск, варден от демони и опасан от водопад — с какви ли меми можеха да допринесат те за генетиката на една цивилизация?

Опита се да го обясни на Марко.

— Какво е това меми? — попита кунгът.

— Мемите са... идеи, становища, схващания, техники — обясни Кин. — Ментални гени. Бедата е там, че всички меми, които има вероятност да се развият на този Диск, са самоунищожителни. Антропоцентризмът е един от тях.

Бледочервена луна се издигна над съсирените облаци. Сега те летяха на миля разстояние един от друг, летяха високо и бързо, за да използват

максимално ефикасно часовете, с които разполагаха. Кин държеше под око петънцето Силвър и се тревожеше.

Разбира се, крайно погрешно беше да проектираш човешкия начин на мислене върху същество от друга раса, но човек в положението на Силвър би живял с надеждата, че рано или късно отнякъде ще се появи храна. Човеците бяха оптимисти.

Не можеше да се очаква от една шанда да мисли като човек. Лесно беше да мислиш за приятелите си като за човеци в друга кожа и хората бяха насърчавани да смятат съществата от други раси чисто и просто за хора със смешна външност поради основателни и благородни причини. Но това, че са се научили на покер или на латински, далеч не ги правеше човеци. Накратко, Кин се чудеше кога ли Силвър ще се опита да се самоубие. Повика Марко и му го каза.

— Нищо не можем да направим — рече той. — Вече реших да не поемам никаква храна, докато не стигнем главината, като жест на солидарност. Ние можем да поемаме белтъчините от Диска, ако анализът на масичката е бил верен — добави той.

— Това ще я накара ли да се чувства по-добре?

— Може да накара нас да се почувстваме по-добре. Както и да е, има още един проблем, който напоследък се натрапва на вниманието ми. Колебая се дали да ти го споменавам...

— Давай, давай, спомени го.

— Погледни пластината на лявата си китка. Там има една оранжева флуоресцираща линия на фона на зелена ивица. Забеляза ли я?

Кин присви очи срещу трепкащата светлина.

— Забелязах я. Само че е оранжева точка.

— Точка е, само че трябва да е чертичка. Горивото ни наистина привършва, Кин.

Известно време летяха в мълчание. После Кин попита:

— Още колко?

— За тебе и мене около шест часа. За Силвър — може би час по-малко. Това ще реши един от проблемите. Тя ще падне на Земята на мили зад нас.

— Само дето ние, естествено, няма да я зарежем така — срязва го Кин. Марко като че изобщо не я чу.

— Ако масичката беше с нас, проблемът нямаше да е не преодолим. Главината не е толкова далече. Можем да ужасим жителите на Диска и да ги

накараме да ни закарат до там. Хрумват ми стотина идеи. Би могло да е много приятно и добро като натрупване на опит.

— Опит в какво?

— В другаруване с местното население от позицията на висшестоящи. Запланувал бях, ако в главината не намерим нищо интересно, да основем империя. Без съмнение тази идея ти е минавала през ум и на тебе?

Беше ѝ минавала — транзит. Кин се замисли за Чингиз Марко, Марко Цезар, Марко Абисински. Ако става за въпрос, него си го биваше за тази работа. Четирирък бог-господар.

— Колко време според тебе ще трябва, за да започне Дискът да развива космическите полети? — попита той. — Искам да кажа, ако си го поставят за цел? Ние разполагаме с необходимите знания.

— Не, не разполагаме. Мислим си, че разполагаме, но единственото, което знаем, е как да управляваме машините. Разбира се, можеш да построиш кораб за десетина години.

— Толкова бързо? Тогава бихме могли...

— Не, не бихме. — И Кин си беше мислила за това. — Онова, което можем да построим, е примитивна капсула, задвижвана от ракети с твърдо гориво, достатъчно натопорчена, че да продъни външната обвивка. Можеш да я изстреляш в пространството, като я пуснеш от водопада.

— Първо ще трябва да обединим Диска — продължи замислено Марко. — Няма да е трудно. Дай ми петстотин викинги и...

— Да, но имаме проблем със Силвър — прекъсна го Кин. — И освен това имам големи надежди по отношение на главината.

И въпреки това...

Тя беше мислила доста върху това още преди да загубят масичката. С масичката те можеха да завладеят Диска и да запълнят празнината, оставена от създателите на Диска, които, както се предполагаше, бяха си тръгнали оттук. Без нея те биха могли да се надяват в най-добрия случай на сносен живот. Странно, но за другите двама нямаше да е толкова зле. Те бяха същества от друга раса, изоставени в чужд свят. А тя щеше да е изоставена сред хора. Възможно беше да има повече общо със Силвър и Марко, отколкото с онези варвари там долу. Ужасяваща вероятност.

— Предполага се, че тези колани могат да те пренесат през половин слънчева система и да те приземят на някоя планета — оплака се тя.

— Но никой не е очаквал от тях да пренасят хора на хиляди мили в условия на гравитация, с многобройни смени на височината включително — обясни Марко. — Много досадно.

— Досадно!

— Като се чувстваш толкова засегната, предлагам ти да се оплачеш на производителите.

— Как можеш да... това шега ли беше? — възкликна Кин. — Мале мила!

>

Зората ги свари да летят над полупустиня, тук-таме покрита с шубраци. Веднъж подминаха керван от камили, почти невидим, ако не беше хилавата му, трепереща сянка върху пясъка.

През нощта се бяха отклонили леко от курса и, доколкото Марко можеше да прецени, се носеха над долината на Тигър и Ефрат.

— Значи се намираме над Югоизточна Турция — констатира Марко и додаде мечтателно: — Значи, Багдад... Колко ми се иска да видя Багдад!

— Защо? — поинтересува се Кин.

— О, ами като бях малък, моите осиновители ми купиха една книга с фантастични истории за... абе за духове и за вълшебни лампи и други такива. Направи ми страхотно впечатление.

— Недей да предлагаш да кацнем — сръза го Кин. — И през ум да не ти е минало даже.

Но по-нататък прелетяха над град от ниски каменни къщи, отрупани около дворци, и сгради със странни куполи. Зад стените на града се беше разпрострял квартал от шатри. Реката, край която се беше ширнал градът, надолу по течението си очевидно променяше своя цвят, а водите ѝ бяха толкова плитки, че говореха ясно за суша.

Сега, когато слънцето се беше издигнало доста нависоко, земята блещукаше.

Една миля по-нататък коланът на Силвър сдаде. Изобщо не можеше да става и дума за катастрофа — вместо това цялата сила, която я тласкаше напред, излиня и намаляващите ергове на батериите я спуснаха леко на земята.

Другите двама я последваха и кацнаха в горичката от преплетени дървета, излъчващи сладък аромат. Щом Кин си свали шлема, жегата я халоса като дъха на Ада. Твърде горещо беше — реши тя. Нищо чудно, че нивите изглеждаха като опърлени. Оттук реката се виждаше като кървавочервена змия, виеща се немошно сред отломъци от напукана кал.

— Е... — рече тя неопределено. С което искаше да каже, Дотук беше.

— Съвсем не знам какво да правя — обади се Марко и припряно се дръпна в дебелата сянка под дърветата.

— Искаш да кажеш, че нямаш никакъв план?

— Ти какво намекваш?

— О, зарежи. — Кин пийна глътка вода от резервоара на скафандъра. И с нея трябваше да внимават.

Силвър бе подпряла гръб на един ствол, вперила мътен поглед в града. Зад нея Слънцето бе меден нит върху небето — нажежено желязо.

След малко тя отбеляза:

— Току-що излетя някакъв апарат.

Беше старец, поне наглед — лицето му беше сбръчкано като спаружена ябълка. Побелялата му брада беше вчесана много сложно. Очите му като че си нямаха нито белтъци, нито израз. Съвсем сигурно не изглеждаше изненадан.

Строител на Диска? Докато Кин ги наблюдаваше как си приказват двамата със Силвър — седяха по турски един срещу друг под дърветата, — тя мислеше трескаво и усилено. Дрехите му не внушаваха нищо друго освен варварско великолепие, но не тя определяше модите на Диска. Леталото му беше дело на напреднали технологии и той знаеше как да го използва — в момента въпросният апарат беше сгънат в кесия и закачен на пояса на спътника му, едър, плещест мъж, който нямаше върху себе си нищо друго освен препаска на слабините и намусено изражение. В ръцете си държеше дълга, извита сабя и не отлепяше очи от Марко.

Кин се приплъзна към кунга.

— Чудя се къде ли си държи бластера? — подметна тя. — Марко, нали се сещаш, на вас двамата със Силвър ви беше хрумнала една такава идея, че бих могла да оцелея на Диска с помощта на секс?

— Да, ти имаш това предимство.

— Зарежи я ти тая работа.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Ами просто я зарежи. Нашето приятелче, дебелака с меча, е... — тя млъкна, побесняла от това, че се усети как се изчервява. — Марко, не можеш ли да си помниш още нещо от оная книга с приказки?

Известно време Марко гледаше като пукел. После физиономията му се изкриви в гримаса.

— Ох, да бе — възкликна той. — Искаш да кажеш, толкова, уникален.

— За това време и за това място не ще да е чак толкоз уникален — забеляза Кин и се обърна към Силвър. Шандата я погледна.

— Езикът като че е арабски — осведоми я тя. — Не бях чувала досега как се говори. Пробвах с латинския — според мен той като че го разбира, но не се издава. Единственото, което досега успях да установя, е, че иска скафандрите ни.

Кин и Марко се спогледаха. По лицето на кунга плъзна почти ехфтско коварство.

— Кажи му, че са много ценни — рече той. — Кажи му, че не бихме ги заменили дори за неговото летало. Кажи му, че се налага много бързо да стигнем до брега.

— На това надали би се хванал — отвърна Кин. — Пък и без това коланите съвсем са сдали багажа.

— Това си е негов проблем — отвърна Марко. — Имам план. Но първо бих искал да го видя как точно управлява онова хвъркатото чердже. Кажи му, че тук е твърде горещо и не можем да преговаряме — то това, тъй или иначе, си е вярно.

Последва продължителна размяна на дрезгави думи и фрази, повтаряни на различни нива на вбесяване. Най-накрая човекът кимна, изправи се и махна на прислужника си.

Бабанкото пристъпи напред, бръкна в кесията и подаде на господаря си... ами, да го наречем...

По дяволите, помисли си Кин, това нещо си е летящо килимче и нищо друго. Само че не ни се иска да го кажем, защото звучи налудничаво.

Килимът беше с размер горе-долу два на три метра, покрит със сложни, заплетени шарки в синьо, зелено и червено.

Проснат на земята, той меко обгръщаше буците и дупките.

Човекът каза някаква дума. Вдигна се прах, килимчето се опъна, замря и се вдигна на педя от пясъка. Кин дочуваше леко жужене.

То не трепна дори и когато Силвър му се покачи отгоре. Мъжагата с меч се настани зад тях. Земята безшумно пропадна надолу.

— Една повърхност може да се покрие с гъвкави подедни елементи — обади се Марко след малко. Гласът му храбро потреперваше. — Но захранването с енергия? Откъде ще намериш толкова тънки батерии?

И в ума на Кин се въртяха подобни мисли, откакто бе забила поглед в килима между коленете си — да не би случайно да се плъзне към ръба и отвъд. Усети как Марко се приплъзна към нея като на тръни.

— И на тебе ли ти е нервно? — попита го тя.

— Съзнавам, че това под мен са тънък някакви си милиметри неизвестен и неизпробван летателен апарат — отвърна той.

— С летателния колан не се нервираше.

— Да, ама те са с безусловна стогодишна гаранция. Ако някой колан се повреди, колко още би могъл производителят му да се задържи в бизнеса?

— Според мен дори и някой нарочно да се опита да падне от това нещо, надали ще може — обади се Силвър. Тя шляпна въздуха с лапа и се чу шум, все едно някой бе шляпнал по желе с всичка сила.

— Защитно поле — отбеляза тя. — Пробвайте го.

Кин плахо размаха ръка през ръба на килимчето. Като че бъркаше в петмез, а щом бръкна по-надолу, все едно опря в скала. Али Баба се обърна, ухили й се и каза нещо.

Щом килимчето най-накрая се изопна отново в хоризонтално положение и продължи да лети, се възцари мълчание. Най-накрая Марко изтърси:

— Кажи на тоя смахнатия, че ха се е опитал пак да направи същото, ха съм му видял сметката.

Кин отпусна мъртвата хватка, с която се бе вкопчила в шарената тъкан.

— Бъди по-дипломатичен — посъветва го тя. — Карай по-тактично. Кажи му, че ако го повтори, аз ще го осакатя.

Два лупинга и тройно претъркаляне!

Тук, в гравитационното поле, генерирано от Диска, бяха успели да натикат ограничените силови полета и прякото командване с глас в едно-единствено спретнато хвърчащо килимче.

Кин се зачуди как ли си мислеше Марко, че ще успее да го открадне.

Плъзнаха се ниско над плоските градски покриви. Кин забеляза как хората по тесните, претърпкани с народ улички поглеждат нагоре, а после се обръщат и продължават да си гледат работата. Тук явно им бяха свикнали на вълшебните килимчета.

Спряха над един от по-малките дворци — бяло, тантуресто здание с централен купол и две живописни кули. Зад декоративните решетки имаше градина... е, това последното наистина си беше за чудене.

— Сигурно си има собствен водоизточник — каза тя на глас.

— Защо? — учуди се Марко.

— Всичко наоколо е прегоряло. Това е единствената зеленинка, която съм мярнала днес.

— Не би било изненада, ако той е от строителите на Диска — отбеляза Марко. — Но мен това нещо ме съмнява.

— И мен — изръмжа Силвър. — И все пак той се оправяше с килимчето съвсем прилично, а нашите летателни колани събудиха у него само предпазлива алчност, не и страхопочитание. Склонна съм да мисля, че той вероятно принадлежи към някакъв херметичен орден, в който машините и реликвите, останали от строителите на Диска, се препредават от поколение на поколение, без членовете му наистина да разбират механизма им на работа — също както един дивак би могъл да шофира умело сухопътна кола и в същото време да мисли, че я задвижват малки кончета, затворени в мотора.

Али Баба направи идеално кацане — килимчето бавно прелетя над един балкон, после през една арка и влезе в стая с висок таван. Увисна на педя над хитроумната мозайка на пода и се спусна долу.

Старецът скочи и плясна с ръце. Докато другите си разгънат крайниците или — в случая с Марко — отпуснат стоманената си хватка, в стаята нахлу отряд прислужници. Носеха хавлиени кърпи и големи тасове.

— Най-добре ще е да е вода — изръмжа Марко, — щото ще го пия.

Той шумно топна глава в таса пред него и предизвика леко стъписване сред прислугата. Силвър вдигна своя тас, подуши го оттук-оттам, после отвори уста като фуния и изгълта течността на една глътка. Кин пийна от своя, доколкото можа, като истинска дама и използва останалата вода, за да измие праха от лицето си.

После се възползва от възможността да поразгледа наоколо.

Мебели почти нямаше. Стаята представляваше просто натруфен сандък — стените бяха украсени с геометрични и цветно-растителни мотиви, а в единия ѝ край имаше няколко големи паравана. До приземилото се килимче имаше ниска масичка, която очевидно бе направена от една дебела монолитна кристална плоча.

Али бе изчезнал нанякъде заедно с прислугата. Силвър се огледа из стаята.

— Водата беше леденостудена — отбеляза тя. — С ледени кристали вьтре. Покажете ми вода с лед и аз ще ви покажа цивилизация.

— Навсякъде другаде това би означавало хладилник — съгласи се Кин, — но тук бас ловя, че във всички стаи си държат охладителни и отоплителни демони.

Марко се приближи до килимчето и го огледа внимателно. После стъпи отгоре му и произнесе онази дума.

— По мое мнение би трябвало да е настроено на гласовите характеристики на притежателя си — обади се Силвър, без дори да го погледне. Марко изруга под носа си.

Али Баба се появи иззад параваните, следван от двама въоръжени със саби мъже. На червена възглавничка носеше малка черна кутийка.

Погледна изкосо Силвър и произнесе няколко думи на латински, като се запъваше.

— Щял да, хм, да призове онова, що говорело всички езици — преведе тя. — Поне аз това мисля, че каза.

Те видяха как старецът постави кутията на пода и отвори капака. Отвътре той извади нещо, което озадачи Кин. Приличаше на малък сплескан чайник от нископробно злато.

Онзи го потърка с ръкава си.

— Няма Ли Поне За Малко Да Ме Оставиш На Спокойствие, Магьоснико?

ОНОВА се беше появило на няколко стъпки от тях — размит образ сред облак от пурпурен дим. На Кин веднага ѝ стана ясно защо външният вид на Марко изобщо не бе притеснил стареца — щом беше свикнал на същества като _това_, значи _нищичко_ не можеше да го стресне.

Демонът беше висок колкото човек или поне щеше да бъде, ако изправеше гръб. Но той беше прегънат почти одве и двете му дебели ръце, покрити със златни люспи и с длани като лопати, му служеха като втори чифт крака. По врата му растяха туфи космалак. Лицето му беше продълговато, леко конско, увенчано с чифт заострени уши и украсено с два мустака, които се влачеха по пода. На главата си носеше малка остра шапчица.

— Нека Всички Знаят, Че Аз Съм Азрифел — заговори той напевно. — Пустинният Джин, Ужасът На Хиляди, Бичът На Милиони И, Да Си Го Кажа Откровено, Роб На Лампата. Та Какво Ще Искаш Този Път, Господарю?

Магьосникът дръпна продължителна реч. Джинът се обърна и застана с лице към тройката.

— Моят Господар Абу Ибн Мнфра Ви Поднася Почитанията Си И Ви Приветства В Неговата Скромна Обител И Такива Ми Ти Работи. Ако Ви Се Яде, Само Кажете На Масичката. Вашето Желание Е Заповед За Нея. Тука Въобще Си Е Така — добави той.

Кин приклепна до масичката и я огледа по-подробно. Представляваше монолитен кристален блок, но сега, когато я разгледа по-внимателно, вътре в нея сякаш имаше още нещо — приличаше на мърдащо пересто облаче или струйка дим.

Помисли си за краставици, зелена паприљонова салата и за канеления сладолед, който си купуваше от Стъриннътъ Дроугерия на Грнх в Чудни Брегове, онзи, чиято рецепта Грнх отказваше да продаде на програмистите на сложи-масички. Отгоре винаги имаше бучната черна треалска черешка. Споменът за този вкус така я преизпълни, че ѝ потекоха лигите.

И тогава сладоледът изникна върху масичката. Стори ѝ се, че в кристала нещо се завихри — и ето ти го на, цял заскрежен, а над него се вие мъглица.

И отгоре му — бучната черна треалска череша. И... Кин вдигна картончето и се облещи.

Беше отпечатано в познатото синьо, черно и бяло и на него бе изрисуван антропоморфен пингвин с боне на готвач. Отстрани пишеше: Стъриннъ Дроугерия, ъгъла на Скрейл и Главната, Горния Квартал, Чудни Брегове 667548. Трегин Грхн и Рода, препоръчано. НАШИЯТ СЛАДОЛЕД Е ВАШИЯТ КЪСМЕТ.

Марко се втренчи в картичката, после се вгледа в извиващите се сенки в кристала.

— Не знам ти как успя да го направиш — рече той предпазливо, — но на мен ми се върти в главата специалитетът Синьо блюдо, който сервира в Кунгската закусвалня на Хенри Коня в Ню...

И млъкна, защото специалитетът вече се мъдреше върху масичката. Тежка керамична купа, в която нещо бълбукаше и се тресеше от вътрешни взривове под оранжевожълта коричка.

— Телепатия трябва да е — рече той неуверено. — Просто сложимасичка-телепат. Хайде, Силвър. Гладен съм.

— Гладен бил! — тросна се Силвър. Тя забарабани тежко по края на масичката и колебливо изрече:

— Намислих си... блюдо с обреден трудук.

Сянката се за вихри, после се изгуби. Силвър продължаваше да барабани.

— Пушен гуаракук с гринци? — предложи тя.

Над кристала се мярна смътен силует и само след миг се разсея.

— Дадуги в брин? Сладки хапки чаки? Ксиква? Сушен кумкум?

Кин въздъхна и бутна купата със сладолед, неначената.

— Проблем Ли Има? — обади се Азрифел.

— Масичката не може да достави шандски белтъчини — обясни Силвър, отпусна се тежко на пода и придърпа колене към брадичката.

— Какво Е Белтъчини?

Абу Ибн Инфра се настани удобно на отсрещния край на масата, протегна ръка и сграби кристалната чаша с биеща на розово течност, която се материализира току пред него. Щом заговори, Азрифел се размърда и кимна.

— Моят Господар Иска Да Говори С Вас За Летящите Ви Дрехи И Други Такива. — Последваха нови консултации. — Моят Господар Поднася Почитанията Си На Своите Колеги-Събирачи И Предлага В Замяна На Всичките Три Костюма Огледало, В Коего Всичко Се Вижда Ако Не Е Много Много Далече И Две Бездънни Кесии.

Кин усети, че другите двама я гледат.

— Нека оставим засега настрана неговите донякъде унизителни предложения. — Имаше чувството, че липсата на дух за пазарлък би била отметната като признак на обща слабост. — Ние идваме от много далече и не разбираме много добре какво имаше предвид той под „събирачи“. Събирачи на какво?

Щом изслуша превода, Абу Ибн Инфра се намръщи. После изплю отговора си. Кин не подозираше, че е възможно да изплюеш няколко дълги-предълги изречения, и то наведнъж, но той успя, и още как.

— Господарят Ми Е Озадачен. Вие Притежавате Божи Дарове, Но Не Знаете За Събирачите. И Казва: Как Е Възможно?

— Виж какво, демоне — сопна му се Кин. — Ти това си го знаеш. Ти си проекция, също като Сфандор. Нали?

— Забранено Ми Е Да Отговоря На Този Въпрос Точно Сега — рече лукаво Азрифел. — Доколкото Разбирам, Яката Сте Го Закършили. Ако Си Мислите, Че Ще Се Измъкнете Живи, Ето Какво Ще Ви Кажа Аз: Хо-Хо-Хо!

— Ще го убия — надигна се Марко от мястото си. Стражите зад Ибн Инфра се размърдаха.

— Сядай долу — изсъска му Кин. — А ти, демоне, отговори на въпроса. Какви са тия събирачи?

— Господарят Ми Казва, Че Това Не Е Тайна. Той Самият Някога Е Бил Скромнен Рибар, Докато Един Ден Хванал Една Риба И Открил Вътре Божи Дар, А Именно, Лампата, В Която Съм Заробен, За Срамотиите. Аз Съм Азрифел От Деветия Доминион На Прокълнатите. Всичко Мога Да Намеря — Дори И Сили Да Говоря С Вас. Такава Е Моята Власт. Пет Години Усилно Се Трудих За Тая Свиня Тук, Парвенюто Му Недно, Бивш Рибар Смотан, И Мъкнах В Тоя Бая

Претенциозен Дворец Всякакви Божи Дарове, Непоискани От Други Събирачи Или Собственост На Събирачи, Извадили Кофтия Късмет Демоните Им Да Са По-Слаби От Мен. Изръшкал Съм Морските Дълбини И Търбусите На Вулканите, Пребъркал Съм...

— Задръж — прекъсна го Кин. — Летящото килимче, масичката, тия проклети кесии — те са Божии дарове, така ли?

— О, Да. Килима Освободих От Един Търговец В Басра, Масичката Намерих Цяла Облепена С Миди На Морското Дъно...

— Но господарят ти не знае как работят? Искам да кажа, те за него са просто вълшебни предмети?

— Че Да Не Би Да Не Са? — ухили се демонът.

— Точно както си го мислех — тросна се Марко. — Невежа, който познава природата на Диска не повече от всеки друг по тези краища. Ще измъкна навън тия стражи, после ще го насметем, яхаме килима и дим да ни няма.

— Чакай малко! — сопна му се Кин.

— Какво да чакам? Той не знае нищо освен как да управлява играчките, които това чудовище му намира!

Кин поклати глава.

— Само веднъж. Хайде да опитаме с дипломация. Демоне, кажи на господаря си, че ние не сме събирачи. Ще му дадем летящите колани за колекцията му, ако ни превози с летящото килимче до кръглия остров край брега на югоизток оттук.

Усети се, че е казала нещо, което не е трябвало да казва, веднага щом думите излязоха от устата ѝ. Щом Азрифел млъкна, лицето на Абу пребледня.

Марко въздъхна и се изправи.

— Айде стига толкова дипломация — рече той и скочи.

Азрифел също. Сивожълто размазано петно изникна във въздуха. Екна не много силен гръм. После демонът се появи отново цял и невредим.

— Какво му направи? — възкликна Кин.

— Биде Преместен На Сигурно Място. Нищо Му Няма, Освен Може Би Няколко Изгаряния От Триене.

— Разбирам. И откупът са нашите летателни колани, така ли?

Абу заговори. Демонът преведе:

— Не, Моят Господар Казва, Че Е Разбрал, Че Сте Дошли От Друг Свят. Преди Известно Време Оттук Мина И Друг Такъв Пътешественик, Който...

— Джаго Джало? — възкликна Кин. Абу я изгледа кръвнишки.

— Тъп идиот! — изфуча Силвър.

— Така Се Казваше — съгласи се демонът. — Откачалка. Обиди Гостоприемството Ни. Окраде Колекцията. И Той Търсеше Забранения Остров.

— Какво стана с него? — попита Кин. Демонът сви рамене.

— Избяга Оттук С Килимче, Бездънна Кесия И Наметало С Необикновени Свойства. Дори И Аз Не Успях Да Го Намеря. Но Според Господаря Ми Не Всичко Е Загубено.

— Така ли?

— Той Има Три Нови Летала, Двама Демони-Пленници И Вас.

Кин скочи. На балкона бяха дотърчали още стражи — и то въоръжени с лъкове. Помисли си дали да не включи колана до дупка и да се метне през прозореца. Можеше да се удари. Съмняваше се дали медицинските услуги на Диска са на задоволително ниво. Пък и без туй това надали щеше да реши проблема на Силвър.

И тя се свлече на пода, потънала в неутешими сълзи.

Чу как демонът и господарят му си размениха няколко думи. Извикаха две прислужници да я отведат.

Преди да я изведат от стаята и да я поведат сред лабиринт от натруфени арки и паравани, тя мярна безстрастното лице на Силвър. Зад нея вървеше страж с гол меч в ръката.

Жените й дърдореха загрижено. Щом стигнаха една врата с арка, стражът ги остави и застана на пост пред портата. Тълпа дребни тъмнооки жени в оскъдно облекло наобиколи Кин за миг, но по-възрастната от придружителките й ги разпъди. Усети как грижливи ръце я настаняват на една пейка. Седна и се вторачи напред.

По-късно една жена на средна възраст й донесе храна. Кин я погледна с благодарност. Под странния грим жената я гледаше с простодушие съчувствие.

Тъй че Кин тихичко й се извини, след като я фрасна по възможно най-милиа и любезен начин. Жената изпусна дъх и се строполи на земята, но Кин вече беше скочила на крака и се юрна да тича.

Притича през няколко просторни стаи с нисък таван и остана със смътното впечатление за някакви фонтани, пойни птички и крайно отегчени жени, наседали по големи възглавници. Щом минеше покрай тях, те вперваха

в нея силно гримираните си очи, а когато Кин събори някаква прислужница с табла в ръце, се разпищяха.

Далече зад нея нова серия писъци ѝ подсказа, че някои страж по неволя е нахълтал в сарая.

Кин изскочи на един балкон, огледа двора долу и се покатери на декоративната решетка. Решетката се разлюля, въпреки че Кин беше съвсем лекичка. Тя се изкатери върху плоския покрив — обедното слънце там печеше с всичка сила.

Крясъците долу означаваха, че някой страж е стигнал чак до балкона. Кин залегна. Гърдите ѝ се повдигаха тежко. Надяваше се той да си помисли, че е избрала леснината и е скочила в двора. Обаче той не си го помисли. Последва внезапна тишина, нарушавана от тежко дишане.

После изпука дърво. Извиси се стон, който завърши със звук като от мъж, паднал отвисоко върху корави каменни плочи.

Тя притича по покрива до по-близката от двете пронизващи го кули. Изборът ѝ никак не беше умен, но за друго не можа да се сети. Там имаше арка без врата и тъмно вито стълбище, което ѝ се стори леденостудено след онзи пек на покрива.

Стълбището водеше до кръгла наблюдателница с прозорци без стъкла, които гледаха към града. Кин се огледа в мрака. Като че се намираше в някакъв склад. До стената бяха подредени няколко навити килима, а до тях — криво-ляво нахвърляни купчини от сандъци. Висока бронзова статуя в облекло, което смътно напомняше средиземноморска носия, бе подпряна на трикрака масичка, по която бяха пръснати като че останки от як запой. Имаше няколко меча, включително и един, който изглеждаше... Кин не повярва на очите си, но по-внимателният оглед потвърди първоначалното впечатление — мечът _беше_ забит в наковалня.

Посред стаята имаше статуя на кон, отлята от някакъв тъмен на цвят метал. Мускулатурата му бе добре изваяна, но позата никак не беше вдъхновяваща. Жребецът просто си стоеше на четири крака, забил поглед в пода.

— Боклуци — подметна Кин. Опита се да издърпа един обкован с желязо сандък през входа на стълбището, после се отказа и седна отгоре му. Не последва никакъв звук.

— Човек може да изкара тук седмици наред — помисли си тя. — Така де, ако има храна и вода.

Храна! Сети се с копнеж за вълшебната масичка, че дори и за сложимасичката. Но не можеше да яде, когато Силвър я гледаше жално-милно

отсреща и когато знаеше, че след два дни Шандата напук на себе си ще се превърне в побесняло кръвожадно животно.

— Марко? Силвър? — прошепна тя.

На петия опит Марко се обади.

— Кин! Къде си?

— Горев... Има ли някой при вас?

— Сложиха ни в зоопарк! Направо да не повярваш! Трябва да ни измъкнеш оттук!

— Аз пък попаднах в нещо като тавана на музей — рече тя. — Ще трябва да изчакам, докато се стъмни. Къде точно се намирате?

— Предполагам, че някъде в околностите на двореца. Трябва да действаш бързо. Със Силвър сме в една клетка.

— Тя какво прави?

— Овесила е нос.

— Ох...

— Какво?

Кин въздъхна.

— Ще се постарая максимално — каза тя. Пристъпи до един от прозорците и погледна навън. Неуде в далечината някой крещеше, но покривът под нея беше нажежен и празен. Забеляза, че в небето кръжи черна точица. Едно от Божиите очи, които и да беше тоя Бог.

Повечето мечове едва успяваше да вдигне с две ръце, така че ги отписа.

— Нека погледнем фактите очи в очи — рече си тя. — Как точно възнамеряваш да осъществиш голямото героично спасение?

— От друга страна — отговори си тя, — те точно това очакват от тебе. Всички галактически раси смятат човеците за необходимите луди.

Тя отстъпи назад и се блъсна в масата. Каната отгоре се прекатури и по масата и по пода в тънка струйка се разля вино, което вонеше на оцет. Кин го погледа, погледа, после внимателно изправи каната.

Каната зашумоля.

Кин погледна вътре и забеляза как тъмната течност се надига. Изчака, докато каната се напълни догоре с блъбукаща червенина, после я сграбчи за дръжката, ливна течността на пода и трясна яко каната върху масичката.

Чу се цвърчене. Лъхна на озон. По пода се посипаха парчета кабелна обшивка.

— Чудесно — прошепна си тя. — Направо прекрасно. Щом не са феите... — От друга страна, Компанията пък не вярваше в телепортацията. Но може би на дъното на каната имаше, да речем, мътъничка сложи-масичка с една-единствена функция, която всмукваше молекули от обкръжаващия въздух. Тя реши, че би повярвала във всичко, само не и в магия.

Долу, в основата на стълбището, някой се размърда.

Нямаше къде да се скрие. Поправка — стаичката направо бъкаше от скривалища, но никое не обещаваше да изтрае дълго време неразкрито. Кин сграбчи една сабя от купчината наблизко и се замисли дали да не замахне към първата глава, която се появи на стълбището.

Не ставаше. Тя погледна малката капандура в тавана и реши, че ще е по-лесно да оварди нея. Ако извеждаше на покрива, може би гарванът щеше да я види — все едно пък това щеше да оправи нещо. Но пък от такова положение можеше да кълца пръсти.

Приблужи се до статуята на коня, покачи се на стремето, изправи се на пръсти на седлото и заопипва капандурата.

Конят забръмча. Кин залитна и се приземи право в седлото, но с такава сила, че дъхът ѝ секна. И тогава усети, че не може да помръдне краката си. Погледна надолу, обзета от паника. От хълбоците на коня се подаваха тапицирани щипки, които придържаха нозете ѝ внимателно, ала здраво. Вратът на жребеца се вдигна нагоре. Главата се завъртя на сто и осемдесет градуса и конят впери в Кин светнали очи подобни на очите на насекомо.

— ТВОЕТО ЖЕЛАНИЕ Е ЗАПОВЕД ЗА МЕН — чу Кин думите му в главата си.

— По дяволите!

— ЗАДАДЕНИТЕ КООРДИНАТИ НЕВАЛИДНИ.

— Ти робот ли си?

Усещаше тракането и бръмченето на чаркове под себе си.

— АЗ СЪМ ЗНАМЕНИТИЯТ МЕХАНИЧЕН КОН НА АХМЕД, КНЯЗ НА ТРЕБИЗОНД.

Кин долови забързани стъпки, които се изкачваха по стълбището.

— Измъкни ме оттук! — прошепна тя.

— МОЛЯ ВИ, ДРЪЖТЕ ЗДРАВО ЮЗДИТЕ. МОЛЯ, НАВЕДЕТЕ ГЛАВАТА НИСКО. В СЛУЧАЙ НА ВЪЗДУШНА БОЛЕСТ МОЛЯ ИЗПОЛЗВАЙТЕ ПРЕДОСТАВЕНОТО ВИ ПЛИКЧЕ.

Вътре в животното нещо рече „луф!“, а после затрополиха тежки колела. Конят потегли. Двамата се плъзнаха гладко през прозореца — Кин рязко залегна напред, за да избегне сблъсъка с ръба на стената. А после жребецът се втурна към свободата — краката му препуснаха в галоп из въздуха и той се заиздига в медното небе.

Кин погледна меча в ръката си. Беше черен като нощта и неестествено лек, но все щеше да свърши работа. Много щеше да се изненада, ако Абу вече бе успял да се ориентира как точно се използват летателните колани, така че по всяка вероятност единственото летателно средство, което му беше подръка, беше летящото килимче.

Щом нещата опираха до въздушен полет, то тя предпочиташе коня.

— СЛЕДВАЩОТО ВИ ЖЕЛЕНИЕ Е ЗАПОВЕД ЗА МЕН.

— Можеш да започнеш с това да ми обясниш как точно летиш — Кин се загледа в градините под тях.

— АБАНАЗАРД МАГЪОСНИКЪТ МЕ СЪЗДАДЕ. ЛЕТЯ, КАТО ИЗПОЛЗВАМ СЛОЖЕН ПОДЕМЕН ДВИГАТЕЛ, КОЙТО ИЗИСКВА ПОСТОЯННА НАМЕСА НА ДЖИНА ЗОЛА В КРИТИЧНИЯ МОМЕНТ.

— Знаеш ли къде на територията на двореца има зоопарк?

— ДА.

— Тогава кацни в него.

— СЛУШАМ И ИЗПЪЛНЯВАМ, О, ГОСПОДАРКЕ.

Конят се втурна в галоп по низходяща спирала. Кин мярна за миг обърнати към небето лица, когато се втурнаха обратно към двореца на височината на покривите. Размазана редица от прашни дървета трепна покрай тях и Кин осъзна, че се приземяват на широка алея между редици от схлупени клетки, тъмни и заплашителни в сгъстяващия се здрач.

Конят се приземи меко. Копитата му гладко преминаха в галоп от въздушната празнота върху утъпканата пръст. Нещо в най-близката клетка се метна към решетките — тя остана със смътното впечатление за криле и зъби. Много, много зъби.

— Марко!

Най-различни чудовища пищяха и кихаха в мрака на клетките.

— Тук сме!

Кин пришпори коня напред и най-накрая забеляза светещите очи на Марко да надничат нервно иззад решетка от пръти, достатъчно дебели, че да минат и за дънери. Може и да бяха.

Кин преряза решетката и те шумно се приплъзнаха назад. Марко изскочи като на пружина.

— Дай ми меч! — изкомандва той. Кин вече почти му го беше пъхнала в ръката, когато ѝ хрумна, че можеше и да му откаже — но вече беше твърде късно. Кунгът грабна оръжието.

— Това ли ти е максималното старание? — изсъска той. — Тъп е като гюлле!

— Е, и какво? Можех да се чупя и да ви зарежа!

Марко потупа по отворената си длан с тъпото на меч и я погледна замислено.

— Да — рече той накрая. — Можеше. Мечът ще свърши работа. Благодаря ти. Откъде докопа летящия робот?

— Ами влязох в...

— Как се лети с него?

— Той просто се подчинява на... _слизай оттам!_

Марко се нагласи на седлото, без да ѝ обръща никакво внимание.

— Знаеш ли пътя до двореца, четириноги роботе?

— ДА, О, ГОСПОДАРЮ.

— Тръгвай тогава.

Чатнаха копита, конят се превърна в точица и се стопи в небето. Кин я проследи как изчезна, а после впери поглед навътре в клетката.

— Силвър? — повика тихо тя. В тъмното се размърда бледен силует.

— Хайде — подкани я Кин. — Най-добре да се махаме оттук. Как си?

Силвър се надигна.

— Къде е кунгът? — попита тя дрезгаво.

— Отиде да набие лошите, смахнатият му тъпак с тъпак.

— И накъде ще вървим? — попита Шандата и се изправи със залитане на крака.

— Според мен ще го гоним. Да имаш по-добра идея?

— Не — призна си Силвър. — Мисля, че всички ще бъдат твърде заети, че да ни обръщат внимание.

Излязоха на обградената с клетки алея.

— В оная клетка там има еднорози — посочи Силвър. — Видяхме как ги хранят. И русалки има, мисля — в басейн. Дадоха им риба.

— Май този Абу е роден събирач.

Преминаха покрай бял купол с размерите на храм. Отблизо се видя, че всъщност представлява голямо яйце — една трета от него беше закопана в пясъка. В единия му край имаше малка дупчица.

— Птица ли го е снесла? — посочи го Силвър с палец.

— Отде да знам. Ако е птица, не бих ѝ подхвърляла трошички. Там има още едно. Не...

Не беше. Но пък беше изоставеният корпус на апарат за приземяване на планети от сондите Терминус. В ума на Кин се надигна неканен спомен — от древно копие на още по-древен популяризаторски филм. На живо апаратът изглеждаше по-дребен. В него имаше три дълбоки пукнатини, сякаш някакъв огромен звяр се бе опитвал да го сграбчи.

Може би точно така си и беше. Ако това до него наистина беше яйце, _все нещо_ трябваше да го е снесло.

Вътре беше пълна бъркотия.

— Джало по всяка вероятност се е приземил поне близо до центъра на Диска — обади се Силвър. Кин погледна... ох, добре де, нека кажем, че са дракотини от нокти, може и да бяха.

— Не му завиждам — отбеляза тя. — Нашият Абу е истински ентузиаст, Силвър. Никога нищо не изхвърля.

Дочуха зад гърба си тичащи стъпки, обърнаха се и видяха двама мъже, зяпнали насреща им. Единият стискаше пика. Той плахо замахна с нея към Силвър. Грешка. Шандата просто награби пиката за острието и повали онзи, който я държеше, със злобен замах, а после отново я вдигна и препъна другия, който беше търтил да бяга.

Подир това тя се втурна към двореца, размахала прекършеното острие като боздуган.

Кин се помъкна след нея. Като че нямаше друг избор.

Намериха Марко, като следваха писъците.

Влязоха в двор, пълен с млатеци се мъже, а в средата на тълпата се виждаше размазано петно зад ограда от мечове. Марко се биеше с петима наведнъж и като че им надвиваше.

Един мъж се обърна, откри, че се намира на две-три крачки от Силвър, и замахна към нея с отчаяна храброст. Тя примижа сънено насреща му, а после стовари отгоре му юмрука си със скорост, при която се трошат прешлени.

А мечът през цялото време пееше. Кин беше чувала тази фраза използвана в поетичен смисъл, но този меч тук наистина си пееше — странен електрически вой, гарниран с дрънчене и писъци.

Марко го държеше на една ръка разстояние от себе си и едва ли не се дърпаше уплашено от него. Мечът се движеше самичък, стрелкаше се от острие на острие, от острие към тяло и сякаш не преминаваше във въздуха помежду им. Сини искри пращяха по ръба му.

Силвър прецапа до двама от мъжете и ги ступа здравата. От онези, които се обърнаха да погледат, преди да са си плюли на петите, трима се прекатуриха на земята — Марко се бе възползвал от момента на разсейване.

Щом остана в двора сам — без да броим труповете, — Марко се свлече на земята и изпусна меч. Кин го вдигна и погледна острието. Редно беше да е окървавено. Обаче не беше. Беше просто черно, като дупка през вселената, която отвежда някъде другаде.

— Жив е — кисело измърмори Марко. — Знам, че ще ме презирате, но...

— Тук имаме — обади се Кин на висок глас — просто острие с елиминиращо триенето покритие и електронен остър край. Металното острие е просто проводник. Би трябвало да си виждал подобни неща. Например ножовете за дърворезба?

Последва мълчание. Марко кимна.

— Права си, естествено — рече той.

— Тогава да се измитаме оттук, по дяволите!

Кин се ориентира, доколкото можа, и се завтече към най-близкото стълбище.

— Накъде тръгна? — викна подире ѝ Марко.

— Да намеря магьосника! — Преди ти да си успял да го намериш, добави тя наум. Не искам да бъде убит. Той е единственият начин да се измъкнем оттук.

Тя търчеше из празните коридори, все по-нагоре. Едно късо стълбище ѝ се стори познато. Изкачи се по него и там, в края на сводестия коридор, намери стаята на магьосника.

Абу Ибн Инфра седеше по турски в умислена поза върху вълшебното килимче и я наблюдаваше внимателно над тънките си заострени пръсти. Малко по-близо бе приклеknал и разперил пръсти Азрифел с конската физиономия.

Кин се огледа из стаята. Нямаше друг освен тях. Абу Ибн Инфра заговори.

— Защо Вие, Чудовища, Нападнахте И Избихте Хората? — преведе Азрифел.

— Очаквахме по-добро отношение — обясни Кин.

— Защо? Ти Идваш От Земята На Крадците И Лъжците С Двама Демони — Изменници...

— Те не са демони! — сопна се тя. — Те са разумни живи същества. Просто са от други раси. А сега по повод онова летящо килимче...

— Демони Са.

Кин усети лек повей от дъното на стаята — тъкмо навреме, за да забележи как две фигури се присъединяват към тях.

Бяха кунги. Несъвършени копия, може би, а и се движеха много странно, сякаш онзи, който ги беше създал, беше гледал да докара формата на кунг, без изобщо да разбира от кунгска анатомия.

Абу бе призовал демони, за да се справят с нея, а някой някъде бе забелязал, че кунгските тела са добри за бойци...

Беше добавил и характерни за Диска щрихи. В битка кунгите обикновено не носеха у себе си нищо друго освен къс меч и малък бластероотражател и си оставяха две ръце за свободно душене. Тези стискаха по едно оръжие във всяка ръка, различни оръжия при това. Един дори си връткаше звездичка за замеряне.

Все едно да попаднеш между блъскащи се сенокосачки.

Кин се втрени в двете безизразни лица, _мъртви_ лица, и потисна порива си да побегне. Ако побегнете, щеше да търчи надолу по стълбите с _тия двамата_ по петите й.

Вдигна меча с надежда.

Нещо се сгърчи под дланта й. В ръката й избухна такава болка, че зъбите й затракаха. Щом двамата кунгообразни се юрнаха към нея в галоп, мечът изпраща.

Движенията на всички се забавиха. През розово сияние видя как демоните забавят ход, като че са се нахакали в пихтия, но никакъв звук не се чуваше. Омразата я обгърна уютно като в сън и тя започна да наблюдава с интерес как мечът се надига.

Никак не се шокира, когато той премина през острието на една брадва и продължи, за да прониже и ръката — плътта беше сива, без кръв и без кости, — а после преряза острието на един меч.

Тя се дръпна от копието, което я приближаваше със скоростта на охлюв, сви се и подскочи дълго и бавно във въздуха, като пътем посече един врат.

Залюля крака тъкмо навреме, че да се приземи леко, да се огъне и да остави меча да замахне като коса.

Беше се появил и трети враг, който отстъпваше в червената мъгла. Мечът подскочи, Кин също. Усети как тялото ѝ се извива подир острието като опашката на комета. Мечът прониза гърдите на врага и тя го остави там.

Оттласна се назад, сблъска се със стената и усети леко боцкане. После лениво започна да се свлича на пода, няколко мили по-надолу от нея.

Тоя под нямаше право да я удря толкова силно.

Чувстваше се така, сякаш едната страна на тялото ѝ представляваше една-единствена цялостна контузия. Мускулите на раменете ѝ крещяха. Ръката ѝ се чувстваше като прекарана през сито.

Няколко блажени мига тя успя да наблюдава сблъсъка на усещанията си обективно, вперила поглед в калейдоскопа вътре в собствения си мозък. После субективността устремно я връхлетя.

Зад нея като че нещо се подхлъзна и тупна меко на земята. Доста мъчително, тя извърна глава и видя Абу проснат до стената, а над него — продълговато червено петно.

Кин лежеше и се радваше, че подът е толкова хладен. После посегна с лявата си ръка, която просто я болеше ужасно, нищо повече, ѝ я придвижи полекичка към отпуснатата ръка на магьосника. Разгъна пръстите, които стискаха лампата, и я придърпа към себе си, докато лампата не застана пред очите ѝ.

— Аз Съм Азрифел, Роб На Лампата — обади се напевно демонът. — Вашето Желание Е Заповед За Мен.

— Докарай ми доктор — рече Кин със свито гърло. Демонът изчезна.

Една агония по-късно той се появи отново. В ръцете му немощно риткаше и хленчеше дребничък, бял-пребледнял мъж, облечен в черна тога.

— Квой тва? — попита Кин.

— Йоханес Ангелего от Университета в Толедо.

Кин стисна лампата и я трясна о плочките. Азрифел изквича. Дребничкият учен се обади като ехо след него и припадна.

— Имах предвид лекар бе, кон такъв! — смънка Кин. — Върни си човечеца обратно и ми докарай свестен доктор. Представлява сандък, дълъг два метра и петдесет, демоне, с лампички и шайбички по него. Загря ли? Дяволите да го вземат, дори и човек-доктор пак ще ми свърши работа.

Тя пак фрасна лампата. Азрифел изквича и изчезна.

Този път се позабави повече, но когато се появи отново, мъкнеше „на конче“ на раменете си човек, а в ръцете си държеше голяма чанта с инструменти. Кин огледа с мътен поглед познатия зелен гащеризон на стажант в Медицинския център на Компанията. Човекът скочи и се приземи на пода с цялата атлетична грация на лице с ограничен достъп до подмладителните процедури.

Кин разпозна Джен Теремилт — лицето му трепна леко и болката отново я обля. Добрият стар Джен — тя без малко не се омъжи за него преди сто и четирийсет години. Щеше да се издигне високо в медицинската история на Компанията, ако не бе умрял при лов на чаки на Сестрата. Хладните му пръсти се протегнаха към нея.

Макар че килимът съвсем лесно би понесъл и тримата — Азрифел като че изобщо нямаше тегло, — Марко настоя да наредят на летящия кон да ги следва отблизо.

— Готови ли сме? — попита той.

Слънцето още не се беше показало над Диска, но перлената светлина преди зазоряване бе достатъчно силна, че да се виждат Кин и Силвър, седнали на килимчето в средата на хладния покрив.

— Готови ли сме? — попита Марко.

Ръката на Кин беше изтръпнала. Тя потрепера.

— Да вървим — подкани ги тя и потърка лампата. Азрифел се появи до нея.

— Е? — рече той. — Ся Кво?

— А какво стана с „О, Господарке“ и т.н. ? — възкликна изненадано Кин.

Марко изсумтя нетърпеливо.

— Добре Де, Не Се Засягай. Тия Работи При Него Вървяха — Но Ми Се Стори, Че Ти Си По-Демократична.

Един урок по етикеция отпреди сто и деветдесет години сръчка претоварената памет на Кин: джентълмен е този, който винаги казва „благодаря“ на работа си.

— Тази лампа — рече тя. — Ами ако ти я дам?

Демонът примига и се замисли. След малко от устата му се стрелна зелен език и облиза устните му.

— Бих Я Взел И Бих Я Метнал От Края На Света, О Господарке — рече той. — И Тогава Ще Намеря Покой.

— Закарай това килимче до центъра на света и ще ти я дам — обеща Кин. Азрифел се ухили. — Виждаш ли кунга на коня? — додаде тя. — Забелязваш, че вълшебният меч е у него. Ще дам лампата на него. Ако по какъвто и да било начин ни предадеш, не се и съмнявам, че той ще я повреди по всякакви интересни начини...

Демонът потръпна.

— Взех Си Бележка — рече той мрачно. — Няма Ли Доверие На Тоя Свят?

Килимът се надигна и се плъзна над тъмния град. Марко ги следваше плътно, яхнал летящия жребец.

Кин гледаше към къщите надолу и си мислеше: Нещо наднича в мислите ни. Вълшебната масичка ни поднесе храната, за която просто си помислихме. Когато си помислих за доктор, то изпрати при Азрифел тъкмо мъжа, за когото се бях сетила, но автодоктор не произведе. Защо?

Азрифел продължаваше да клечи до нея без работа. Силвър се взираше с празен поглед в нищото отпред.

— Азрифел — обади се Кин. — Донеси ми... о, донеси ми напълно оборудван МТФЛ кораб, оборудван с матричен пилот и с най-последния модел сложи-масичка.

Чу кикота на Марко по канала за комуникация.

— Не — рече демонът.

— Това отказ ли е? Лампата ти е у нас.

Азрифел поклати глава.

— Не Е Отказ — обясни той — Просто Си Е Така. Стридите Не Могат Да Летят. Аз Не Мога Да Осъществя Желанието Ти. А Сега Разбий Лампата, Ако Трябва.

— Не се допускат анахронизми — рече Марко. — Това ли е проблемът?

Демонът се позамисли, преди да отговори, все едно се вслушваше в някакъв вътрешен глас. Ако човек го погледнеше внимателно, и той беше леко размазан — като тривизионно изображение посред лош ден за слънчевите петна, помисли си Кин.

— Нахронизми Не Може — съгласи се той.

— Но човекът на име Джало е напуснал този свят и е стигнал на двеста светлин... на много, много мили оттук — поправи се Кин. — Как?

— Не Знам.

— Корабът на Джало е на далечна орбита — обади се Марко. — Можем да адаптираме системата за поддържане на живота, да използваме разни парчетии от нашата совалка и да се приберем с него.

— Много време ще отнеме!

— Може би няма.

— Ами енергия?

— Хиляда от тия летящи килимчета, закачени едно за друго?

— Навигация?

— Всичко е точно. Ще се прицелим в сфера с диаметър петдесет светлинни години от разстояние сто и петдесет години. Никакъв проблем.

— Хитро. Ами Силвър?

Марко си замълча.

Когато Слънцето изгря, то беше с лек зеленикав оттенък.

Прелетяха над пясъчна буря, половин миля висока, която се сипеше над чифлици и градове като адски сняг.

Марко не приказваше много, а Силвър вече изобщо не приказваше. Лежеше свита на кравайче върху килимчето и гледаше небето.

Преминаха с гръм и трясък над едно пристанище, което се наричаше Басра. Греди от попилени кораби бяха задръстили улиците, а побеснялото море методично унищожаваше града.

— Нещо блести на хоризонта — обади се Силвър.

Кин се зачуди дали не вижда някакво слабо сияние на границата на полезрението си. Десет минути по-късно беше сигурна.

Силвър се размърда пак.

— Махни се — рече тя. — Кунгът да дойде тук. С мечове.

— Марко...

— Чух. Спри килима. Можеш да се прехвърлиш на коня.

— Но не разбираш ли какво иска тя!

— Много добре разбирам. Ако положението се влоши съвсем, ще се наложи да я убия.

— Как можеш да бъдеш толкова безчувствен?

— Защо? По-добре мъртво разумно същество, отколкото жив звяр.
Съгласен съм с нея.

— Ами после?

Той присви устни.

— Предполагам, че ще се прероди на Диска. По-добре жив човек,
отколкото мъртва ша...

— Престани да говориш така!

Блестящото нещо се оказа висок купол, вграден над скалите върху обширен остров, като че покрит предимно с черен пясък. На Кин ѝ се стори, че различава останките на няколко кораба, полузатрупани от пясъка.

Заобиколиха острова, отначало на миля разстояние, а после по-отблизо. Кин забеляза как един черен силует се спусна, кръжейки, от небето и кацна върху купола.

— Това е то — обади се тя. — Марко, аз влизам вътре.

В отговор кунгът изсумтя сподадено. Кин се извъртя на седлото.

Няколко метра по-нататък Силвър отстъпваше назад по килима; на едната от лапите ѝ имаше яркооранжево петно — там, където острието на меча я беше промушило. Държеше Марко през кръста, а той я душеше с единия си чифт ръце. Мечът пищеше помежду им.

Килимчето продължи да лети. Кин мярна изкривеното лице на Силвър и оголените ѝ зъби, окъпани в слюнка.

Сграбчи лампата. Азрифел се появи във въздуха и се загледа с интерес в двамата, които се бореха в мълчание.

— Разтърви ги — нареди му Кин.

— Не.

Марко се откъсна от Силвър със салто, хвана с три от ръцете си лапата ѝ и я метна през рамото си. Костите на краката му се огънаха като пружини. Силвър се намери извън килима.

Но не падна. Висеше под невъзможен ъгъл от защитното му поле, ръмжеше и се мятеше във въздуха.

— Не?

— Не Смея Да Се Приближа Толкова До Купола.

— Лампата е у мен, демоне.

— Предлагам Ти Да Не Я Използваш.

Кин видя как Марко вдигна меча и се разколеба. Чистият въздух даде нови сили на Силвър и тя се метна към него.

Шандата, кунгът и килимчето изчезнаха.

Кин се втренчи в празното пространство. Под нея ревеше морето. Наоколо не се виждаше нищо освен море, небе, куполът и демонът с конската физиономия, увиснал над празнотата.

Най-накрая Кин се обади:

— Демоне, какво ще стане, ако пусна лампата в морето? Искам истината!

— Понякога О Нея Ще Се Отъркват Риби И Раци. Желанията Им Са Прости И Лесно Изпълними.

— Какво стана с килима?

— Изчезна? — предположи демонът колебливо.

— Това го знам. Защо?

— Така Става С Нещата, Които Се Приближат Твърде Много До Центъра На Света.

— Това не си ни го казал.

— Не Сте Ме Питали.

— Къде изчезват?

— Къде Ли? Просто _Изчезват_. Само Това Знам.

— Скоро ще узнаеш и повече — рече Кин. Прибра лампата обратно в джоба си и пришпори коня напред, към купола. Азрифел изхленчи.

След малко и Кин изчезна.

Кин дойде в съзнание в сърцето на галактика, натикана вътре в рубин. Поопипа наоколо и разбра, че лежи на под, направен от нещо като полиран метал. Едно старо, ала безименно чувство я увери, че се намира вътре в нещо. Сграда. Може би пещера.

Наоколо й сияеха милиард яркочервени точки. Те се простираха наоколо, групирани в сложни съзвездия, катереха се на десетки метри по невидима стена и се събираха в мрака горе. Понякога рисункът им се променяше за миг и се заменяше с нещо също толкова червено и злоещо. Поантилистката представа за ада.

Кин се размърда.

Шаш и паника. Точките се посипаха от стените и се струпаха около нея. Тя се изправи и тропна с крак за проба. Проба, това беше думата, и тя се вкопчи в нея. Бъди разумна. Недей да откачаш.

Мислеше си, че е подготвена за всичко. Роботи, лазери, строителите на Диска — с продълговати глави и в сребристи скафандри, разумни плужеци — каквото щеш. Но не и за тези светлинки. Те сякаш не осветяваха нищо освен себе си.

— Измъкнете ме оттук! — изръмжа тя.

Проблясък. Сега бе застанала сред сводест коридор, а ноздрите ѝ изпълваше мирисът на машини — нажежено желязо, озон и бензин. Тунелът бе ярко осветен от една непрекъсната светеща ивица горе. Покрай стените се виеха като змии тръби и кабели, а подът представляваше линеен лабиринт от релси. Някъде далеч се носеха бумтене и трясъци и навсякъде жужаха щъкащи насам-натам електрони.

Кин си избра една посока и тръгна нататък, като внимателно избягваше всичко с вид на нещо под високо напрежение.

„Значи това било — рече си тя. — Намирам се сред зъбчатките на Вселената. Но нищо не е както трябва. Техниката изглежда съвсем допотопна. Зъбчатки като че си е съвсем точната дума. Мале мила!“

Беше стигнала до средата на нишата, която се отклоняваше от главния тунел. Там вътре нещо мърдаше. Кин хукна да се крие, но после си помисли — да става каквото ще!

Беше робот — голям, с най-добрата възможна форма за робот: квадратен. С една от ръцете си човъркаше нещо в една квадратна дупка в металната стена. На пода лежеше квадратен панел.

Ръката се измъкна оттам. Държеше нещо мъничко, което не успя да види както трябва, и го пусна в контейнер, завинтен отстрани на работа. Над контейнера се отвори чекмедже и този път Кин добре видя какво имаше в тапицираната му вътрешност. Ръката колебливо увисна над джаджите, после предпазливо избра една и я пъхна в дупката.

Докато машината беше заета с тайнствената си дейност, мина напред и извади от чекмеджето една от джаджите. Беше голяма колкото яйце. Единият ѝ край беше целият в стотици иглички, а вътре имаше филигранна плетеница от жици, тръбички и решетки.

Кин беше виждала подобни неща в музея. Това беше вентил, един вид неолитна интегрирана елверига. Само че този вентил тук беше вентил, какъвто би направил някой, който така и не е успял да измисли транзистора и затова е влагал все повече и повече изобретателност в усъвършенстването на наличната техника.

Това подсети Кин за ехфтските компютри. Ехфтите така и не бяха открили електрониката, но имаха нужда от компютри за сложните си религиозно-банкови организации. Така че ехфтският компютър представляваше хиляда добре обучени ехфти, всеки от които беше голям спец по една отделна частичка от математиката. Вършеше работа.

Но тя по-скоро би се потопила в кучи лайна до врата, отколкото би повярвала, че Дискът се състои от термионно-вентилна техника.

Ръката на работа се измъкна от стената с бръмчене. Той вдигна панела и го нагласи на мястото му учудващо бързо. И преди Кин да успее да реагира, новият ѝ приятел се завтече нататък по тунела с дрънчене. Крачката му беше бърза. Тя го последва.

Щеше да оцелее. Ако искаха да я убият, Те вече щяха да са я убили. Щеше да живее. Ясно, че не биваше да разчита на това, но щеше да живее. Пътном подминаха друг кубообразен робот, който бърникаше с някакъв инструмент в едни оголени жици. Инструментът можеше да е и поялник, а жиците — запечатана верига. Кин не можеше да сдържи догадките си.

Роботът на Кин стигна до една ниша в стената с форма на робот. Кин мярна в дъното на нишата някакви фасунги. Роботът се вмъкна вътре внимателно като бодливо свинче, когато мърсува с някое себеподобно. Престана да жужи — явен знак, че механикът бе задрямал.

Кин се замисли. Тунелите сякаш бяха безкрайни. Можеше да обикаля дни наред из тях. И накрая да умре. Но имаше и друга възможност... Тя се върна по тунела и намери работа с поялника. Доста трудничко ѝ беше да отвинти една от ръцете му, но успя. А после се захвана да го млати с нея, докато онзи спря да бръмчи. За десерт метна ръката върху голите жици. Доста добри искрички излязоха. И зачака.

Когато след няколко минути се появи едно малко роботче с формата на полукълбо, тя го катурна с краката нагоре. То избръмча укорително.

Следващият беше буца с крушовидна форма, цялата покрита с лещи, която се плъзгаше по релса, окачена на тавана. Кин се опита да я смъкне долу с помощта на няколко чарка от работа, но тя припряно се люшна встрани.

Но поне присъствието на Кин беше станало осезаемо. Все някой трябваше да поправи роботите, които поправяха роботите, които поправяха работи. Беше само въпрос на време. Минаха часове, преди да довтаса нещо подобно на танк. Машината беше цялата нацърбена и части от обшивката ѝ липсваха, а от корпуса ѝ стърчаха най-различни допълнителни манипулатори. Това сигурно е началникът на ремонтната бригада, помисли си Кин. Навярно самото време го беше очукало така.

От друга страна, фактът, че Марко беше седнал отгоре му и държеше във всяка от ръцете си по един роботски крайник, стиснал наръч жици, които се влачеха отзад, също можеше да има нещо общо с тая работа.

— Може би просто няма такива машини, които да се оправят с хора, попаднали сред чарковете — предположи Кин.

Марко изсумтя, но не вдигна поглед от онова, което вървеше. Той процедираше по неолитному с едно парче роботски черва, като използваше малкото полусферично роботче за чук.

— Трябва да има — възрази той. — Този свят сигурно целият е във въздушни канали, вентилатори, шахти за подаване на енергия. Човеците си врат гагата къде ли не. Пък и без това ни вкараха нарочно тук, спомняш ли си? Следователно ще е крайно неучтиво да ни пренебрегват.

Той се изправи.

— Ти идваш ли?

— Къде?

— Където и да е, но да има фини жици. Това тук — той размаха един роботски крайник — е изолирано. Става за предизвикване на къси съединения.

— Ами онова другото? — попита Кин със свито сърце.

Онова другото беше скачени един за друг сегменти от роботски ръце, които завършваха с грубо, ала смъртоносно острие. Марко го претегли на ръка за проба.

— А? Оръжие е, то се вижда.

— Да не би да очакваш да срещнеш недружелюбно настроени работи? — попита Кин с леден глас.

Марко имаше достатъчно чувство за приличие, че да не я погледне в очите.

— Мислех си за Силвър — рече той кахърно. — Е? Според теб тя намерила ли си е нещо за ядене? Да имаш някакви по-добри идеи?

Той тръгна по един страничен тунел и подметна през рамо:

— Няма как да не си забелязала обаче, че тунелите са осветени. На роботите осветление не им трябва.

Кин сви рамене. Може пък на роботите, които работеха с поялници, да им трябваше осветление. Да причиниш няколко леки разрушения, колкото да

привлечеш вниманието към себе си, при тези обстоятелства си беше едно интелигентно действие. Но Марко като че се канеше да попилее целия Диск.

Видя го как кълца кабелите в далечината. Това не беше действие с цел да привлече внимание — това беше Марко срещу цялата Вселена.

Какво ли ставаше на повърхността? Връхлитащи рояци мухи? Или пък дъжд от жаби? Дали всички морета не пресъхваха? Или пък птицата додо измираще?

Втурна се да тича. Марко — ужасяваща фигура, обвита в дим — кълцаше една яка канара от жици, размер като за планета. Нервните му движения казаха на Кин всичко, което ѝ трябваше да знае. Марко беше луднал. Или поне съвсем беше кунгясал.

Острието му мина на косъм от гърлото ѝ и тя се спря.

— Игрички ще си играят, а? — изхъхри той. — Турили ни тук да ни наблюдават реакциите, а? Ще ги науча _аз_!

С една от свободните си ръце той стовари боздугана върху едно елтабло и то избухна.

— Ще видят _те_!

Кин отскочи назад, без да изпуска върха на острието от очи. После нещо мръдна вдясно от персоналния облак дим на Марко и я накара да погледне нататък. Марко забеляза изражението ѝ и се поколеба — частица от секундата по-дълго, отколкото трябваше.

Силвър скочи. Марко изчезна, а огромните лапи като лопати се заключиха в прегръдка, която можеше кокалите да ти смели. После той се появи отново, млатейки с три ръце шандата по главата. Силвър писна, а после протегна ноктестата си лапа към врага, за да го изкорми. Червата на Марко заедно с останалата част от него обаче вече се бяха устремили към очите на Силвър. Докато Шандата се клатушкаше по пода и размахваше лапи към покачилиия се на главата ѝ демон, Кин видя как четвъртата ръка на Марко замахна с пиката.

Пиката се завъртя грациозно, острието преряза нажежения въздух като косата на смъртта и се заби в един електрически кабел.

Разнесе се звук, като че цвърчаха скакалци. За миг Силвър и Марко заприличаха на жива картина — всяко косъмче на Шандата беше щръкнало и тя се бе превърнала в голяма рунтава топка.

Кин заопипва пода — търсеше антидиското оръжие на Марко с изолираната дръжка. Наложил се да напрегне всички сили, за да избие от ръката му треперещото копие. То отхвърча и двамата пришълци се строполиха на пода.

Пришълци, помисли си тя. Нарекох ги пришълци. Мамка му. Тя коленичи и затърси признаци на живот. В гърдите на Силвър като че ставаше нещо, но си нямаше никакво понятие къде трябва да търси Марковите сърца.

Светлините отгоре помръднаха и се превърнаха в гадно оранжево сияние. Кин чу стъпки зад гърба си — странни тътреци се стъпки. Обърна се, без да се изправя, и съзря появилата се зад гърба ѝ длъгнеста фигура.

Най-много ѝ се наби на очи оръжието, което замахваше към нея. Тя инстинктивно замахна с онази си ръка, която продължаваше да стиска боздугана на Марко. Косата се фрасна в него и се разпадна на парченца.

Кин се разсмя. Нещото пред нея беше скелет, облечен в черна хавлия за баня, който объркано се хилеше срещу дървената дръжка, останала без острие. Кого бяха тръгнали да плашат Тия?

Дръжката на косата в белите нокти на Смъртта се спусна плавно надолу. Беше се превърнала в нещо, което ставаше поне за ерата на геноцида, и на Кин ѝ стигна времето да се зачуди откъде ли са изнамерили модела Тези. Два реда треперещи зъби и малко пъргаво моторче.

Коса с ядрен двигател. И Кин беше използвала такива, за да разчиства шубраките по новите планети.

Смъртта настъпваше. Да беше ръгнала с дръжката напред, Кин надали щеше да оцелее, но старите навици умират трудно. Вместо това Смъртта замахна. А Кин се хвърли по очи. Чу как косата се стовари на пода зад нея и се търколи по пода, а тя се втренчи в празните очни орбити. Тя ритна нагоре с коляно — безсмислен тактически ход, в резултат на който просто си натърти коляновата капачка и нищо повече. Смъртта нямаше топки.

Огърлица от кокалести пръсти обви гърлото ѝ. Тя замахна с опакото на ръката си и фрасна Смъртта по лицето. Последва нещо като взрив във фабрика за плочки за домино.

Кин стърчеше сам-самичка сред тунела. На пода пред нея беше просната черна хавлия. Наоколо — разпръснати кокали. След поредица от гръмотевички изчезнаха и те. Една помощна гръмотевица отбеляза изчезването на Марко и Силвър.

Кин също изчезна.

Минута по-късно два кубообразни робота се дотътриха по тунела и се захванаха да разчистват мазалото.

Сега се намираше в...

— Не — каза тя. — Стига вече. Предавам се. Знаете ли откога не съм пила нищо?

Във въздуха пред нея увисна чаша вода. Кин не се изненада особено. Хвана я внимателно и я изпи. Когато се опита да я остави пак във въздуха, чашата се устреми надолу и се разби.

Сега тя се намираше в... да го наречем командна зала. Командната зала на Диска. Нямахме какво друго да е.

Беше учудващо малка. Можеше да се намира на палубата на космически кораб среден размер, само дето тогава щеше да има повече екрани и копчета. Тук имаше един екран и едно табло с копчета пред голямо черно кресло. Над креслото висеше нещо като свързан с компютър шлем.

— О, не! — възкликна Кин. — Няма пък. Това нещо няма да си го сложа на главата!

Екранът трепна и на него светна надпис:

ХА НА БАС?

Кин се приближи и огледа по-добре креслото, формата му беше обезпокоително сложна и то изглеждаше едва ли не като живо.

Онзи, който седеше в него обаче, беше мъртъв. Не обидно мъртъв — въздухът в помещението беше сух и хладен и го беше мумифицирал идеално, но че беше мъртъв, мъртъв си беше. Ако този човечец бе вярвал в прераждането, значи се е преродил в труп.

На едната съсухрена ръка се виждаше стара рана. Не изглеждаше фатална, но по пода имаше стари-престари кървави петна. Може би кръвта му беше изтекла, но що за обидна смърт за един господар на Диска!

Ако наистина беше такъв. На Кин някакси досега не й беше минавало през ума, че господарите на Диска можеше да са и човеци, но мъжът на стола си мязаше достатъчно на човек. Едно яко бръснене, една свежа кожа — и можеше да вика на всекиго „брат’чед“.

Екранът пред креслото се замъгли, а после на него светна дума и увисна пред Кин с жално сияние.

ПОМОЩ.

>

Марко, приклепнал в здрача, чу гласа отново.

След малко той изплува от мъглата на беса достатъчно, за да осъзнае, че гласът говори точно на него. Този глас му беше познат. Онази потомка на маймуни ли му говореше?

— Кин Арад? — квакна той.

— Марко, къде е Силвър? — настоя гласът.

Марко чувстваше очите си като да бяха огнени ями, но светлината на милионите червени светещи точки наоколо бе достатъчно силна за неговото зрение. Забеляза на пода, на няколко метра от себе си, силует, който засенчваше едно от съзвездията от червени точки.

— Мецаната е тук. Диша.

— Марко — рече му въздухът, — не зная доколко ме бива в това. Налага се да ми помогнеш. Не мърдай.

Въздухът пред кунга се раздвижи и там се появи нож. Три от Марковите ръце се вкопчиха в него, преди да е паднал на земята. Той се втренчи тъпо в инкрустираната със скъпоценни камъни дръжка сред червения сумрак.

— Не губи време — обади се маймунският глас. — Искам да резнеш парченце от Силвър. И не се престаравай. И кожата става, но месце ще е по-добре.

Спомените се стичаха един по един в ума на Марко. Той погледна ножа, после се замисли за Силвър.

— И дума да не става! — отрязва той.

— Направи го. Ако не го направиш, следващият нож ще те връхлети на пълна скорост. По-добре ще е да ми повярваш.

С рев на гняв и възмущение Марко се метна напред и клъцна лапата на Силвър. Огромното туловище като че леко трепна, май.

— Достатъчно. Кръвта по острието ще свърши работа. Пусни ножа, Марко. Пусни ножа. Пус-ни но-жа!

Марко бе ожаднял. Не помнеше откога не е ял. Кожата му го сърбеше от сухия горещ въздух. Проклет да е, ако пуснеше оръжие току-така. Ако изобщо се замисляше над това какво прави, то в главата му се въртеше тъкмо тази мисъл.

— Добре. Тогава ще я караме по мъчния начин.

В гласа имаше нещо такова, че накара Марко да поотпусне хватката си върху дръжката. И затова, когато ножът изхвърча изневиделица, той просто одра дланта му, вместо да отсече ръката му до китката.

Той сграби методично китката си, за да спре кръвотечението, и остави болката да блъска по мозъка му. Продължаваше да гледа втренчено раната, когато внезапно повей и едно „туп!“ го накараха да вдигне поглед.

На пода до Силвър лежеше нещо кърваво и продълговато. А лапата на Шандата бавно пълзеше към него. Тя поопипа насам-натам, търсейки мръвката, сграбчи я и мечтателно я примъкна към потъналата си в лиги уста.

И я заръфа.

— Къде сме? — попита най-накрая Марко.

— Не съм съвсем сигурна къде точно — обади се гласът на Кин. —
Добре ли си?

— Ще ми се да пийна нещо. И да хапна. Ти ме накара да порежа Шандата, за да вземеш белтъчна проба, нали?

— Да. Не шавай.

Нещо, прилично на разпльокан воден мехур, цъфна до Марко и шляпна на пода. Той го подбра и впи зъби в него със срамна припряност.

— А сега — храна — обяви Кин. Нов мехур, пълен с червена пихтия, се търкулна непристойно по пода. Марко го пробва. Имаше вкус на баята досада.

— По-хубаво не мога да го докарам — обади се Кин. — Като че единствената повреда, която си успял да причиниш е, че си повредил точно електрическите вериги на мастерсложи-масичката на Диска. Пратих роботите да ги поправят, но дотогава менюто няма да е особено вълнуващо. Няма начин.

— Силвър намаза повече — оплака се Марко.

— Казах ти, нямах време за деликатности — рече Кин. — Шандското, което тя яде в момента, е култура, израснала от собствените ѝ клетки. Не ме питай как стана само за секунди — просто дадох поръчката и толкова. Но май ще е добра идея да не ѝ го казваме.

— Да. Влиятелно положение ли заемаш в момента?

— Да, може да се каже.

— Добре. _Измъкни ме оттук!_

Последва пауза. После той чу гласа на Кин.

— Доста размишлявах по този въпрос.

— _Размишлявала си, така ли!_

— Да. Размишлявах. Ти се намиращ в един вид клетка за опитни образци. Няма друг начин да излезеш от нея освен чрез телепортация, а ако знаеш за телспортацията онова, което знам аз за нея, по-скоро бих си останал там вътре и бих умрял от глад. Не смея да се намесвам, защото току-виж ти станало нещо. Така че, като се замислиш...

Нещо продълговато се пръкна с трясък на метър от Марко и тупна тежко на земята. Той го вдигна и го огледа подозрително.

— Прилича ми на индустриален молекулярен стрипер — установи той.

— Точно това си е. И ти предлагам да го ползваш много внимателно.

Адска светлина огря лицето на Марко, то се изкриви и той насочи уреда.

Една част от стената на помещението се превърна в лека мъглица. Той изключи бързо стрипера и се огледа за Силвър.

Шандата бе коленичила и се държеше за главата.

— Как си? — попита Марко със загрижен глас. Държеше стрипера в ръце много внимателно и внимаваше да не го насочва към Силвър. Шандата присви очи и го огледа с мътен поглед.

— Странни работи стават напоследък... — обади се тя.

Марко ѝ помогна да се изправи — повече или по-малко символичен жест, тъй като тя беше десет пъти по-тежка от него, а едната ръка му трябваше, за да държи стрипера така, че да не сочи точно към нея.

— Можеш ли да вървиш в момента?

Силвър можеше да залита. Марко надникна извън стаята и излезе в мижаво осветен тунел. Две малки роботчета с формата на кубове се суетяха над стеления се по пода прахоляк. Той погледна Силвър и се пробва да прицели пламтящото дуло в една от бърникащите ръце.

— Свали хардуера — изкомандва роботът и се дръпна назад.

— Кин Арад? — повика Марко.

— Марко, това оръжие ти е дадено, за да се чувстваш спокоен. Но само да си го използвал, ръчичките ще ти изтръгна, без да помръдвам оттук. Мога, да знаеш.

Марко се позамисли над това, докато Силвър с голяма мъка се промъкваше през дупката. После сви и двата си чифта рамене и остави оръжието да тупне на пода.

— Маймунска логика — изкоментира той. — Така и няма да я проумея никога.

— Пък аз си мислех, че ти се мислиш за човек — рече роботът с гласа на Кин.

— Е, и какво? Има някои неща, които всичкото мислене по всички светове не може да промени.

— _Когито ерго кунг_ — заключи роботът. — След мен, моля.

Той потегли по тунела и двамата заситниха подире му.

Час по-късно все още вървяха. Прекосяваха огромни метални бездни по решетъчни мостове, навираха се в ниши, докато гигантски машини преминаваха с грохот по странични тунели. Веднъж малкото кубче им кимна да го последват на една асансьорна платформа. На следващото ниво по-надолу асансьорът отново спря и от платформата наслизаха дузина бръмчащи златни цилиндърчета. Миришеха на озон. Цилиндърчетата поеха по тесни пролуки между извисилите се нагоре като кули бумтящи машини.

— Крели — обади се Силвър.

— Ъ?

Шандата се ухили.

— Ти никога ли не си гледал „Забранената планета“? Един човешки филм. Пет-шест версии му правиха. В едната съм се снимала и аз като статистка, преди да постъпя в колежа.

— Като че не си го спомням въобще.

— Трябваше най-вече да тропам по разни врати и да рева... А гримьорната се наложи да делея с робота. Той беше човек.

— Човек-робот?

— Останалите актьори си бяха работи-актьори, нали разбирате. Но по сюжет във филма се появява и един робот, и не можаха да намерят такъв робот, който би могъл... ами би могъл да изиграе достоверно робот. И се наложи да наемат човек да го играе. Имаше една много впечатляваща сцена вътре в голямата машина, построена от крелите — май от тях беше. Ей тия същите. Крелите, нали разбираш, са въображаеми същества, измислени за целите на филмовата... — Силвър забеляза физиономията на Марко и млъкна.

Марко въздъхна.

— Май ние с тебе сме прекарвали твърде много време с човеците — отбеляза той. — И ние сме прихванали от техните щуротии.

— Ама нали ти беше израсъл на Земята. Не беше ли официално човек?

— Документите ми за раса си заминаха заедно с кораба. Чудо голямо.

Силвър изсумтя.

— Ами тогава се смятай за космополит.

— Какво точно всъщност означава това, приятелко?

— Означава доброволно да потискаш расовото си съзнание в светлината на принципното единство на разумните същества.

Марко изръмжа.

— Изобщо не означава това! Значи, че ние учим ония езици, с които маймунските им усти могат да се справят, за да можем да се оправяме в техния свят! Някога да си виждала човек да се държи като шанда или като кунг?

— Не — призна Силвър. — Но, от друга страна, Кин Арад е на свобода, а нас ни бяха затворили. Човеците винаги поемат водачеството. Човеците винаги успяват да получат онова, което искат. На мен те ми харесват. Моята раса ги харесва. Може би, ако не харесвахме човеците, досега да сме измрели. Това пък какво е?

Марко проследи погледа ѝ. Половин миля по-надолу над машините, големи колкото градове, се извисяваше кула. Беше направена сякаш от грамадански топки, набучени една върху друга, и сияеше с приглушено червено сияние. Силвър посочи роботите, скупчени по опасващите я скели, но Марко трябваше да се задоволи със смътното впечатление за нещо грамадно и злоещо, от което му се насълзиха очите.

— Гигантски перколатор за кафе? — предположи той наслуки.

Силвър подвикна на роботчето, което продължаваше напред. То се фръцна назад.

Силвър посочи купчината кълба, чийто връх се губеше над покрива на пещерата.

— В общи линии — рече роботчето с гласа на Кин — това е прост уред за нагриване на скали до точката на стопяване и изхвърлянето им навън под налягане.

— Ама защо? — учуди се Марко.

— Вулкан — обясни роботът.

— И всичкото това само за да има на диска вулкани? — възкликна кунгът. — Пълна лудост!

Роботът отново потегли.

— Сега го казваш — рече той, — ама чакай само да видиш земетресителите!

Пътуването под диска отне на Марко и Силвър два дни, доколкото можеха да преценят. Понякога се возеха — покатерваха се на плоски платформи, които се плъзгаха по ниски тунели толкова бавно, че гърчове да получиш, но най-често вървяха пеш. Изкачваха се. Ситнеха по первази.

Търчаха като пощурели през депа, из които субдискските машини маневрираха и търчаха с грохот по разни свои си задачи.

Понякога се натъкваша на сложни-масички, които стърчаха съвсем не на място сред бръмчашия подземен свят. Имаха вид на нови за разлика от всичко наоколо, което изглеждаше вехто. Виждаше се, че за него се грижат добре и го поддържат внимателно, но си му личеше, че е вехто.

Тъкмо докато седяха, подпрели гърбове на една от масичките, Марко повдигна въпроса.

— Разбрах — обади се той. — Ако населението на Диска осъществи промишлена революция и после хвърли едно око на опаката страна на своя свят, то тези хорица направо ще си умрат от уплах.

Силвър предъвка още една хапка от, както предполагаше Марко, шандското алангле.

— На мен ми се струва забележително нехайство от страна на строителите на Диска да си позволят да зарежат всичко това така — отбелязатя. — Забелязах доста уреди, съвсем явно повредени. Без съмнение те биха могли да се поправят?

— Кой поправя машините, които поправят другите машини? — зачуди се Марко. — На такава машина като Диска сигурно за сто години ще й гръмнат сума ти бушони. Какво става, когато на работа, който поправя машините, които произвеждат частите за фабриката, която монтира роботите, които обслужват механизмите, които правят бушоните, му се строши някой винт? Освен ако не го обслужват периодично отвън, Дискът постепенно ще се износи докрай.

— Можем да питаме робота — предложи Силвър.

Шегичката си беше гадничка. Роботът можеше да отговори на всеки пряк въпрос за механичния пейзаж — беше им теглил десетминутна лекция за машините за регулиране на приливите и отливите например — но за всички други въпроси си правеше оглушки. На Марко по едно време му щукна идеята да му изкърти с нещо капака, но този път позволи на предпазливостта да надделее в него.

— Онова място с червените светлини трябва да е било близо до ръба на Диска — обади се Силвър. — Имам чувството, че пак приближаваме главината. Вероятно бихме могли да попитаме Кин.

Роботът, който мълчаливо седеше на няколко метра от тях, се приближи.

— Свежи ли сме вече? — рече той бодро. — Ще продължаваме ли?

Те се изправиха вдървено. Кубичното роботче ги поведе по тясна пътека, която отвеждаше към широка, кръгла, ярко осветена галерия. Основната част от тази светлина идваше от мъгливото сияние горе, но едно доста значително количество се дължеше на едно мъничко актиново слънчице.

То плаваше може би стотина метра над идеален релефен модел на повърхността на Диска с диаметър неколкостотин метра. Само дето релефните карти си нямат мънички облачета, които хвърлят мимолетни сенки по земята. Пък и Марко досега не беше виждал релефна карта с действащи вулкани.

Галерията нямаше парапет. Картата на Диска блещукаше на метър под нея — слънчевата светлина хвърляше отблясъци по морските вълни, които изглеждаха обезпокоително истински.

Марко дълго се вира надолу. После се обади:

— Предавам се. Прекрасно е. За какво служи?

— Напомня на архитектурен модел — избоботи Силвър. — Както и да е, нека привлече вниманието ти към един дефект. Виждаш ли хей там, точно отвъд вътрешното море?

Марко присви очи, после се предаде.

— Не. Онези, които са построили Диска, или са имали ужасно остро зрение, или всичкото това е само за да се изперчат.

Той се огледа за работа. Нямаше го.

— Ще ни се да огледаме по-отблизо картата на Диска — обясняваше Силвър на празното пространство. Нещо, подобно на летяща стъклена плоча, се плъзна над картата от отсрещната страна и увисна пред нея. Тя пристъпи отгоре като на тръни. Плочата дори и не трепна под тежестта ѝ.

— Виждам го с очите си — рече Марко, — но не го вярвам. Как го постигаш?

— Има си номер — отвърна Силвър. — Май започвам да схващам как стават работите тук. Идваш ли?

Стъкленото килимче прилежно следваше насоките, които Силвър му задаваше устно. То се плъзна над картата на някакви си сантиметри от облаците. Марко изпитваше странното настойчиво желание да се протегне надолу и да забърка едно малко циклонче. Картата беше толкова реалистична, че страх да те хване. Ако се наведеше и я пипнеше, дали в небето на Диска щеше да надвисне огромна ръка?

Когато Шандата се обади отново, той послушно се загледа надолу през стъклото.

Видя опустошена земя, опърлена и изровена. А в средата — идеално кръгла дупка.

По-късно Силвър откри, че платформата леко увеличава образа на онова, което се намира точно под нея. Различителната ѝ способност като че нямаше граници: там имаше и хора, микроскопични фигурки, почти неподвижни.

Само _почти_. Всяка секунда сцената долу трепваше, а фигурките заемаха леко различно положение. Марко прекара цяла вечност, вперил поглед като омагьосан в гледката на един хомункулус, който сечеше дърва. Щрак — брадвата замахва във въздуха, щрак — забива се в дървото, щрак — пак е във въздуха, а от ствола на дървото по магия се отцепва клин сурова дървесина.

— Може, може — промърмори той под носа си. — Само трябва да съгласуваш сензорните възприятия и постоянно да прожектиращ картината като холограма.

— Много картинки ще ти трябват.

— Милиарди. Ще ти се наложи да се подключиш към когнитивния център на всяко живо същество.

— Забеляза ли белите петна?

— Може би в този момент някое птиче не е гледало накъдето трябва.

Силвър кимна сериозно и се огледа из голямата зала с картата.

— Предполагам, че картата на Диска включва и своя собствена миниатюрна карта на Диска — каза тя бавно. Срещна погледа на Марко с кротка усмивка. После нареди на платформата да застане над главината на картата. Никой от тях не се и съмняваше, че залата с картата се намира в главината.

Погледнаха купола отдолу. Силвър се опита да зададе някакви команди, но без всякакъв ефект. И затова сниши платформата.

Втренчени под краката си, те видяха как пръст и метал се стапят и се отдръпват встрани. Машинариите на диска се надигнаха и се разсеяха. Там сега имаше нещо, показваше се крайчецът на нещичко...

Мъничко, кръгличко дискче. В средата — сиво-бяло петънце, което накрая се превърна в две различни фигурки. Едната — едра и космата, другата — тънка и жилава като вейка. И двете се бяха вторачили в нещо под краката си...

Щрак. Жилавата погледна нагоре към миниатюрната галерия, обкръжаваща картата на картата. _Щрак._ Там имаше някаква фигурка. _Щрак._ Тя вдигна ръка. _Щрак._

— Здравсти — рече Кин.

Силвър не си падаше спец по човешките изражения, но тъй като я гледаше, тази жена не беше спала от сума ти време. Всъщност краката май едва я държаха.

— Радвам се, че успяхте — рече тя. — Не можах да накарам компютрите да ви телепортират — има трийсет процента шанс енергията да секне, докато сте извън фаза. Тръгвайте с мен. Нямаме много време.

— Ние... — подзе Марко.

Кин разтърси енергично глава.

— Не, не сме — отрече тя. — Хайде!

Кунгът понечи да възрази нещо и Силвър го сграбчи здраво за чифт ръце. Кин вече търчеше по-надолу по един тунел, който извеждаше извън залата.

Излязоха в метална пещера, също толкова голяма, колкото и онази, която току-що бяха напуснали. Вътре имаше космически кораб. Или поне първото впечатление, което предметът внушаваше, беше такова...

Мотори нямаше. Ако не броим странните дюзи, разположени горе-долу там, където трябваше да се намират дюзите, корпусът като че представляваше една цяла каюта с достатъчно прозорци, че да си насадиш над тях лозници и да си гледаш грозде. Цяла сюррия кубични работи го бяха накачулили. Един от тях пръскаше с боя устройството за приземяване. Други двама човъркаха късо, дебело крило.

Кин вече се беше качила на борда. Озъбен и ръмжащ, Марко изкачи стълбичката и я видя, седнала зад командно табло с формата на конска подкова. От таблото жици отвеждаха към сандъци, стърчащи наслуки из цялата каюта. В средата на помещението цял полк кубченца трескаво се суетяха около плетеница от жици и метални форми. Едно от тях любезно сръга Марко в крака и той се помести.

— Силвър, затваряй вратата! — нареди Кин. — И побързай! А сега се молете на всеки бог, който ви е подръка.

Тя се обърна и заговори на въздуха с тон, от който си личеше, че не говори на другите двама.

— Готови сме.

Отговорът прокълтя отвсякъде:

— КАКТО СЕ РАЗБРАХМЕ, НАЛИ?

— Всичко е точно — отвърна Кин. Последва пауза. Корабът потрепна. Марко се огледа и видя как стените на пещерата се отдръпват.

— Недей да казваш нищо прибързано — обади се Кин. — Хич недей и да _мислиш_, ако искаш да се прибереш у дома. Имай ми малко вяра, а, става ли? Моля ти се?

Внезапно слънце огря каютата. Марко и Силвър вдигнаха очи и забелязаха квадратчето златно небе, което се появи в отворилия се люк на покрива. Корабът се заиздига нагоре на подемна платформа, която набираше ускорение.

Малкото роботче до краката им издърпа някаква тръба от купчината в средата на каютата. Една от многобройните му ръчички посегна надолу, поспря се, стисна тръбата. Щом я докосна, металът се разкъса.

Нещо погъделичка Силвър по ушите и тя рязко тръсна глава. Тя извърна предпазливо глава и се оказа очи в скенери с малко метално кубче, увиснало на три крайника от тавана. То нямаше лице, но някакси успяваше да докара притеснен вид. Четвъртият му крайник стискаше чифт дебеломери.

Марко изфуча и замахна към друга машинка, която се опитваше да се изкатери по крака му. Машинката се плъосна по гръб и задраска по пода с всичките си шест крайника.

Кин се разхили истерично.

— Я стига детинщини — изпухтя тя. — Когато преминем в интерпространството, ще ви се иска да сте в контурна връзка, нали така? Те искат просто да ви вземат мярка, това е. **ДЕЙСТВАЙТЕ!**

Марко отвори уста и понечи да протестира, но нещо докосна лицето му. Той извърна очи нататък и видя метален сантиметър, който се разгъваше надолу към пода. Погледна нагоре. Един робот бе увиснал над главата му. Въздъхна.

Корабът излезе на слънце. Край него се ширна покрит с черен пясък плаж, а медният купол на главината остана назад. Морето лениво се плискаше на няколко метра от тях. Платформата на подечника се затвори и корабът се разтърси.

Кубчетата бяха започнали да пръскат с пяна три плетеници от изкривени навсякъде и всякак тръби, които бяха прикрепили към пода. Пяната се втвърди и образува койки, горе-долу подходящи по размер за шанда, кунг и човек.

— Имаме много малко време до старта — рече Кин и се изправи. — Някой да има въпроси? Ясно. Така си и мислех. Добре, но първо лягайте по койките.

— Нали не очакваш от мен да ни вкарам в интерпространството от повърхността на Диска? — обади се Марко. — Никакъв шанс!

— На Кунг го направи — отвърна Кин и се намести в койката.

— Кунг не е покрит от някакъв си тъп грамаден купол!

— Няма. Но и без това няма да стартираме веднага. Койките са ни необходими за първоначалното изстрелване.

— Но кой ще управлява? Оттук не мога да стигна до командното табло!

— Никой няма да управлява. На този етап не е необходимо. Довери ми се.

— Никой немало да управлява, а ти искаш да ти се доверя?!

— Точно така, искам да ми се довериш.

Марко легна и се протегна за прикрепителните ремъци. Силвър вече се беше проснала на койката. Известно време лежаха и мълчаха.

После Кин се обади:

— Марко, виждаш ли от койката си онзи кръглия екран?

— Виждам го.

— Това е радар. Дръж го под око. А сега може би ви дължа едно обяснение...

ПОМОЩ — пишеше на екрана.

Като се опитваше да не се замисля над това какво върши, Кин вдигна трупа от креслото и се настани пред умолителния надпис. Без да изпуска от очи увисналия над нея шлем, тя прокара ръка по облегалката.

Нищо не се случи, освен че на екрана се изписа:

ТИ СИ КИН АРАД.

— Точ... — гласът на Кин прозвуча съвсем немошно в тясната стая. Тя се прокашля. — Точно така. А вие кои сте?

— СПОРЕД НАС ВИЕ НИ НАРИЧАТЕ ГОСПОДАРИТЕ НА ДИСКА, МАКАР САМИ ДА СЕ НАРИЧАМЕ „КОМИТЕТ“.

— Хубаво звучи, демократично. Покажете ми се.

— СПЕШНО ЛИ НАСТОЯВАШ?

— Е, толкова път бих, за да се срещнем. А трябва да признаете, че разговорът ни надали може да се нарече задушевен. — Кин се огледа,

търсейки да забележи някакви врати или скрити камери. Нищо, освен гладки стени.

— ГРЕШНО СИ РАЗБРАЛА — НИЕ СМЕ МАШИНИ. ДЖАГО ДЖАЛО НИ НАРИЧАШЕ КОМПЮТРИ. НЕ РАЗБИРАМЕ ЗАЩО СИ ТОЛКОВА ИЗНЕНАДАНА.

— Не съм изненадана — излъга Кин.

— ТОГАВА ТИ ПРЕДЛАГАМЕ ДА СЪДИШ ФИЗИОНОМИЯТА СИ ЗА КЛЕВЕТА.

— Защо ви е помощ? Аз съм тази, която има нужда от помощ. Какво е станало с моите приятели?

— В БЕЗОПАСНОСТ СА — НА СИГУРНО МЯСТО. ТВЪРДЕ СА СВИРЕПИ, ЗА ДА ИМ ПОЗВОЛИМ ДА БРОДЯТ НАОКОЛО, РАЗБИРА СЕ. ИСКАШ ЛИ ДА ГИ ОСВОБОДИМ И ДА ВИ ОСИГУРИМ ТРАНСПОРТ ДО РОДНАТА ТИ ПЛАНЕТА? АКО НИ НАРЕДИШ, ЩЕ БЪДЕ ИЗПЪЛНЕНО.

— Мога да ви нареждам, така ли?

— ТРЯБВА ДА СЕДНЕШ В КРЕСЛОТО. ДРУГИ ЗАДЪЛЖЕНИЯ НЯМАШ. ТИ СИ ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ. ЕТО ЗАЩО МОЖЕШ ДА НИ ЗАПОВЯДВАШ. УМОЛЯВАМЕ ТЕ ДА ГО НАПРАВИШ.

— Можете ли да ми построите кораб?

— НА ДЖАГО ДЖАЛО МУ ПОСТРОИХМЕ. ПОМОГНАХМЕ МУ ВЪПРЕКИ ВСИЧКИТЕ ПОРАЗИИ, КОИТО СВЪРШИ. ЩО СЕ ОТНАСЯ ДО ТАКИВА НЕЩА, ЗА МАШИНИТЕ ИЗБОР НЕ СЪЩЕСТВУВА. ДЖАЛО ИЗБРА ДА ОФЕЙКА ОТ ДИСКА, ВМЕСТО ДА НАУЧИ НЕЩО ПОВЕЧЕ ЗА НЕГО.

Кин внимателно обмисли последното. Когато заговори, заговори много бавно.

— Вие ще ми дадете кораб, но ако избира да напусна Диска, няма да ми кажете нищо за самия Диск?

— ДА.

— Но нали казахте, че мога да се разпореждам?

— ДА. САМО ЧЕ СПОРЕД НАС СЪВСЕМ СКОРО ЩЕ НИ СЕ СЛУЧИ ЛЕКИЧКА ПОВРЕДА В СЛУХОВОТО УСТРОЙСТВО, КОЕТО ВЕРОЯТНО ЩЕ НИ ПОПРЕЧИ ДА ЧУЕМ СЛЕДВАЩИТЕ ТИ НАРЕЖДЕНИЯ.

Кин се усмихна.

— Значи нямам избор, така ли? Не и когато ме изнудват. Разкажете ми за Диска.

- Кин — прекъсна я Марко възбудено, — на екрана се появи нещо.
— Тъкмо му беше времето — отвърна Кин. — Не се безпокой.
— Да бе, да, спомням си. Да ти имам доверие. Ужасно е грамадно, да го вземат мътните. Какво е?
— Онова, което ще ни изстреля в пространството.

Кин се облегна в мекото-премеко кресло и дълго се взира в празния екран.

— Износват се — рече най-накрая тя. — Затова моретата са пошурели, а климатът се е объркал. Това го разбрах. Дискът е машина. Машините имат ограничен живот. Точно затова Компанията строи планети.

— ПЛАНЕТИТЕ СЪЩО ИМАТ ОГРАНИЧЕН ЖИВОТ.

— Ама по-дълъг. Не започват да им скрибуцат чарковете след някакъв си половин милион години.

— ЗЛОРАДСТВАШ, А?

— Не. Просто не ми излиза от ума мисълта за няколко стотици милиона души, които се намират на космически кораб, голям колкото цял свят, а после се сещам за всичко онова, което може да се случи с един кораб. Не злорадствам, а треперя от страх. И от гняв.

Тя се изправи и затропа из стаята, за да пораздвижи схванатите си мускули. Разказът беше дълъг — подземно пътешествие из механизмите на Диска. Земересителите бяха заседнали в паметта ѝ. Цялата тази изобретателност, за да възпроизведеш всичко онова, което и на най-ситната планетка си ставаше от само себе си. И демоните... е, поне на демоните тя щеше да тури край.

Нещо щракна — Марко разкопча предпазните си колани и се втурна към командното табло. Вторачи се в екрана, после впери кръвнишки поглед в пространството навън.

— Ама къде го, по дяволите? Изчезна от екрана! Какво беше това нещо, Кин? Че тая пущина беше по-голяма и от...

Пуффф! Пясъчна буря помете брега навън.

Марко изпружи врат и погледна нагоре. Слънцето помръкна и мрак изпълни каютата.

Пуфф!

Марко видя как от небето се спуснаха огромни криви нокти — невъзможната птица връхлетя върху тях. Нокти, които можеха да сграбчат космически кораб. Той хлъцна и плонжира към койката.

Пуффф. Драссс. Пуффф. Пуф-паф. Пуф-паф.

Ноктите внимателно се склочиха около кораби и той изскърца. После той се заиздига нагоре на пресекулки, ама такива пресекулки, че да ти се разтрепсрат кокалите.

Куполът на главината сияеше под тях с налудничав блясък, после се завъртя и се изгуби в далечината. Последва го и Дискът — клатушкаше се, закрил небето, докато се превърна в синьокафеникава стена. Поспря се, после се гмурна под кораба и за миг увисна от другата му страна. _Пуффф._

За да отвлече мислите си от кандилкащата се и мятаща се насам-натам вселена, Кин се съсредоточи в гледката отгоре. Ноктите покриваха почти целия илюминатор на покрива, но сегиз-тогиз тя успяваше да зърне огромните бели крила, които биеха с бавния ритъм на морските приливи и отливи.

Един звук изпълни каютата. Започна като болезнен ултразвук и се спусна по токовата стълбица като мокър пръст, стържещ по прозореца на душата.

Високо горе над Диска птицата рух се въздигаше в небето и пееше.

Демони вече нямаше да има. Беше разбрала защо съществуваха демоните — бяха се оказали добра идея, която вършеше работа, но с демоните беше дотук.

Онези демони, които бе срещнала Кин, изглеждаха почти човешки в сравнение с тези, които се отглеждаха при ускорен процес на растеж в тихите зелени лаборатории под купола. Демоните бяха полицията на Диска, те населяваха скритите отдушници и аварийни шахти, отвеждащи до механизмите, и прогонваха дръзналите да се доближат до ръба. И от време на време отмъкваха за Комитета по някой нов председател.

Председателите. Кин се втренчи в празния екран, а после обърна очи към увисналия над креслото шлем за директна връзка. Нямаше никакво намерение да пробва дали ѝ става, а и Компютрите не бяха настояли, но ѝ бяха показали как се използва.

Компютрите управляваха Диска. Нагласяха приливите и водния кръговрат, брояха измрелите врабчета, блъскаха се и се трепеха за лилиите

сред полята му. Но онези, които бяха построили Диска, ги бяха конструирали като сервомеханизми — за да не стане Дискът твърде механичен. Беше необходим човек, който да им нарежда какво да правят.

В седемдесетхилядогодишната история на Диска се бяха изредили двеста и осемдесет председатели, натикани под шлема в пълен ужас. След който идваше хладното знание.

Кин не можеше да повярва.

— Не може да вземеш някой земеделец от неолита и да го превърнеш в планетен инженер — възрази тя.

— МОЖЕ. СЪЗДАТЕЛИТЕ НИ СА НИ КОНСТРУИРАЛИ МНОГО ХИТРО.

— За създателите нищичко не сте ми споменали!

Екранът угасна.

Пуффф. Кин се вкопчи в ръбовете на койката. _Пуффф._ Птицата не летеше, а просто разблъскваше въздуха нагоре и го отхвърляше с презрение.

Трудно беше да се говори, когато силите на ускорението ги подпочнаха с шамари и юмуци в ужасен ритъм. Силвър го понасяше най-леко.

— И аз не го вярвам — рече тя. — Разбирам от какво би имало нужда едно устройство като Диска. — Пуффф. — От разумен отговорник. Някоя машина не би могла да се справи с всички проблеми, които биха могли да изникнат. — Пуффф. — И да избуят. Но освен в случай въпросното създание да е някой голям спец по техниката, то просто би се побъркало.

Кин се стегна, за да посрещне следващия удар на крилата. Но удар не последва. Видя разпереното крило в илюминатора — връхчетата на огромните пера трепереха в попътната струя. Беше ред на безмоторната част от полета.

Под килнатата настрани кабина се бе ширнал половината Диск. Кин се измъкна от кушетката и залитна през треперещата палуба. Най-накрая докопа една отвесна преграда.

Светът бе паница скъпоценни камъни, изсипана върху небето със замах. Пред тях се бе ширнал Опасващият океан, а отгоре му като камък върху пръстен сияеше залязващото Слънце.

Птицата рух се плъзна надолу в небето, втренчила ужасните си птичи очи в Слънцето. Понякога разтърсваше рамене, за да изтръска леда, който се посипваше надолу с блясък и трясък, и започваше дългото пропадане.

Кин коленичи върху плаващата платформа и започна да следи миниатюрните фигурки на Силвър и Марко, които си пробиваха път през тунелите.

Навсякъде по Диска машините се размърдваха и се задействаха. Зачуди се какво ли щеше да се случи, ако в момента председател беше някой средновековен орач. Щеше ли той да помогне на Компютрите да започнат дългия ремонт?

Изправи се, нареди на платформата да я откара до изхода на залата и се втурна по изтърканото стълбище към стаята за свързка.

ЗДРАСТИ — изписа се на екрана.

— Не съм ви нужна вече — събщи Кин. — Зададох ви всички необходими инструкции как да се поправите сами. Доста време ще ви отнеме, но можете да го свършите, без да засегнете прекалено много биосф... ох, тъй де, май че трябва да се каже биополусферата. Но така не можете да продължавате — освен ако не внесете свежи материали отвън.

— ЗНАЕМ. ЕНТРОПИЯТА Е ПРОТИВ НАС.

— Не можете да продължавате така да използвате старите машини за резервни части. Може да изкарате още стотина години, но не повече.

— ЗНАЕМ.

— Пука ли ви изобщо за хората на повърхността?

— ТЕ СА НАШИ ДЕЦА.

Кин се вторачи в светещите букви. После тихо рече:

— Разкажете ми за Джаго Джало. Сигурно ви се е сторило, че Господ го праща.

— ДА. ВЕЧЕ ЗНАЕХМЕ, ЧЕ ДИСКЪТ Е ОБРЕЧЕН. ПО ОНОВА ВРЕМЕ ПОДДЪРЖАХМЕ ЗАЩИТЕН ЕКРАН ПРОТИВ МЕТЕОРИТИ. СРАВНИТЕЛНО ЛЕСНО БЕШЕ ДА ИЗВЛЕЧЕМ ОСТАТЪЧНАТА СКОРОСТ ОТ КОРАБА МУ. НАБЛЮДАВАХМЕ ГО КАК ВЛИЗА С РАКЕТАТА В НЕБЕСНИЯ КУПОЛ. ЗА БЕДА НЕ МОЖЕХМЕ ДА СЕ СВЪРЖЕМ С НЕГО. ТРЯБВАШЕ ДА ЗАПОДОЗРЕМ НЕЩИЧКО.

— Но все пак сте му позволили да се приземи.

— ЗА БЕДА ПО ВРЕМЕ НА СПУСКАНЕТО РАКЕТАТА МУ ПРИВЛЕЧЕ ВНИМАНИЕТО НА РУХ.

— На рух ли?

— ВИД ЕДРА ПТИЦА.

— Не мога да повярвам — възкликна Марко. — С очите си го виждам, но не го вярвам. И тя ще ни отведе у дома, така ли?

Земята под тях се изнизваше като размазано петно. За миг се мярнаха вълни, а после птицата се стрелна над морето.

— Ти не видя ли онова голямото яйце в градината, където ви бяха затворили? — обади се Кин с изнемощял глас. — Не се ли зачуди какво ли го е снесло? Естествено, че няма да ни отведе у дома — тя е просто много едра птица, и толкова. Там, в Купола, ѝ прегледах техническите данни.

— Малко глупаво ще прозвучи при тези обстоятелства — обади се Силвър, — но подобна твар не може да съществува в плът и кръв. Собствената ѝ тежест би я смазала.

— Не е по-тежка от пет тона — обясни Кин. — Една от най-фините конструкции на създателите на Диска. Сухожилията ѝ са като нишките на Линиите, а костите са пневматични. Просто тръби, пълни с газ под налягане. Компютрите ми го показаха. Великолепно, нали?

— Защо губи височина? Ще цопнем в морето — обади се Марко.

— Да — отвърна Кин. — На твое място бих си легнала обратно в койката.

— Искаш да кажеш, наистина ще се приводним?

Марко се загледа в бягащите вълни. Бяха се спуснали толкова ниско, че и най-малката вълничка се виждаше. После се загледа в онова, което на Диска би трябвало да се нарича хоризонт. Слънцето се виждаше само като червено сияние, полузатулено от продълговати облаци, припламващо по гребените на вълните. Марко се замисли.

— О, не — обади се той накрая. — Кажи ми, че не е вярно. Кажи ми, че не смяташ да правиш онова, дето си го мисля...

— Ако това ще ви помогне с нещо — рече Кин, — Джаго Джало беше ненормален дори и според мерките на нашето ненормално време.

— ТО СИ ПРОЛИЧА. НЕ НИ БЕШЕ МИНАВАЛО ПРЕЗ УМ, ЧЕ НЯКОЯ РАСА ЩЕ СИ ПРАЩА ОТКАЧАЛКИТЕ В КОСМОСА.

— Не се ли опитахте да го спрете?

— НЕ НИ БЕШЕ НАРЕДЕНО. ОСВЕН ТОВА ЧОВЕКЪТ ЯВНО ПРИНАДЛЕЖЕШЕ КЪМ ТЕХНОЛОГИЧНА КУЛТУРА. ТОЙ ТРЯБВАШЕ ДА ПРЕЦЕНИ КАКВО ДА Е БЪДЕЩЕТО НА ДИСКА. НАРЕДИ НИ ДА МУ ПОСТРОИМ КОРАБ. НЕ БЕШЕ ТРУДНО. ПРЕЦЕНИХМЕ, ЧЕ АКО ПОМОГНЕМ НА ДЖАГО ДЖАЛО ДА СЕ ВЪРНЕ НА РОДНИЯ СИ СВЯТ, СКОРО ЩЕ ДОЙДАТ И ДРУГИ. ЕТО ЗАЩО ПРАТИХМЕ ПОДИРЕ МУ ЕДНА ОТ НАШИТЕ ПТИЦИ-ШПИОНИ — ГАРВАНИТЕ, ОЧИТЕ НА БОГА, НАШЕТО ПРЕКРАСНО ТВОРЕНИЕ.

— Тогава защо не се свързахте с нас веднага щом пристигнахме? По дяволите, завъдих бълхи, едва не ме изгориха жива, тикнаха ме в харем...

— РЕШИХМЕ ДА ВИ ПОДЛОЖИМ НА НАБЛЮДЕНИЕ. НЕ МОЖЕХМЕ ДА БЪДЕМ СИГУРНИ, ЧЕ ДЖАЛО Е ИЗКЛЮЧЕНИЕ ОТ ПРАВИЛАТА, А ПОСЛЕ И ЧЕТИРИРЪКИЯТ ЗАСИЛИ ПОДОЗРЕНИЯТА НИ.

Буквите угаснаха.

— Знаете, че ние можем да създаваме светове — рече тя. — Истински светове. Планети. Можем да построим планета за населението на Диска. Знаете ли, че Дискът е доста точно подобие на моя роден свят?

— ДА.

— Знаете ли защо е така?

— ДА.

— Ще ми кажете ли?

За няколко секунди екранът остана празен. После се изпълни с думи, толкова много думи, че се наложи Компютрите да ги изпишат с по-ситен шрифт. Кин се изправи и прочете:

ИСКАШ ДА ЗНАЕШ КОЙ Е СЪЗДАЛ ДИСКА. ИСКАШ ДА ЗНАЕШ ПРИЧИНИТЕ ЗА НЕГОВОТО СЪЗДАВАНЕ. МОЖЕМ ДА ТИ ГО КАЖЕМ. НО ТОВА Е ЕДИНСТВЕНОТО, В ЗАМЯНА НА КОЕТО БИХМЕ МОГЛИ ДА СЕ СПАЗАРИМ ОТ ИМЕТО НА СВОИТЕ ДЕЦА. ВЪЗМОЖНО Е ДА СИ ТРЪГНЕТЕ И ДА СЕ ВЪРНЕТЕ ПАК, ЗА ДА ОПЛЯЧКОСАТЕ ДИСКА, КАКТО ВЪЗНАМЕРЯВАШЕ ДА НАПРАВИ ДЖАЛО. НЕ БИХМЕ МОГЛИ ДА ВИ СПРЕМ. И ВСЕ ПАК РАЗБИРАМЕ, ЧЕ ТЕЗИ ЗНАНИЯ ЗА ВАС СА СИЛНО ЖЕЛАНА НАГРАДА. НИЕ ЩЕ ВИ ГИ ДАДЕМ, ВИЕ ЩЕ ПОСТРОИТЕ НОВ СВЯТ ЗА НАШИЯ НАРОД.

Кин вече от доста време го обмисляше. Това означаваше да се построи звезда от тип Г на няколко светлинни минути от Диска, освен ако не се намери някоя подходяща за преместване...

— Ще ни е нужен достъп до технологиите на Диска — рече тя. — Телепортация, теориите за предизвикване на ускорен растеж при отглежданите във вана организми, въобще всичко.

— РАЗБИРА СЕ, ЩЕ ГО ИМАТЕ.

— Тогава и вие ще имате новия си свят. Ако Компанията не е съгласна да го построи, мога да създам своя собствена Компания, щом като разполагам с подобна примамка. Мога да се обърна към някой от по-малките оператори — да, точно така ще направя.

— РАЗБРАХМЕ СЕ.

— Ама само това ли е? Не ви ли са необходими някакви... ами, такова, аз май не мога да ви дам никакви гаранции — възкликна изненадано Кин.

— ПРЕГЛЕДАХМЕ ТЕ. ПО НАША ПРЕЦЕНКА СЪЩЕСТВУВА 99,87 ПРОЦЕНТА ВЕРОЯТНОСТ ДА СПАЗИШ УГОВОРКАТА. СЛОЖИ СИ ШЛЕМА.

Кин погледна подплатения метален обръч над главата си.

— НИЕ ТИ ВЯРВАМЕ. ДОВЕРИ НИ СЕ И ТИ. ШЛЕМЪТ ЩЕ ТЕ СВЪРЖЕ С ОПРЕДЕЛЕНИ ЕЛВЕРИГИ, РАЗРАБОТЕНИ ЗА ПОДОБНА СИТУАЦИЯ. НИЕ МОЖЕМ ДА ТИ ДАДЕМ НЕ ИНФОРМАЦИЯ, А ЗНАНИЕ, КОЕТО НЕ МОЖЕШ ДА ДОБИЕШ НИКЪДЕ ДРУГАДЕ ВЪВ ВСЕЛЕНАТА.

— Смисълът на живота е в това да откриваш разни неща — рече несигурно Кин.

— ДА. КОЙ БИ ОТБЛЪСНАЛ ПОЗНАНИЕТО?

Кин въздъхна, протегна ръка, напипа, дръпна.

Роботите се суетяха в средата на палубата. Един от тях се плъзна към контролното табло, като мъкнеше подире си кабел. Останалите се бяха скупчили около странно изкривен прът, покрит с ярко огледално покритие. Щом Кин погледна нататък, я заболяха очите. Прътът сякаш беше изкривен под ъгли, под които нормалната материя просто не можеше да се огъне — което означаваше, че тя гледа право в сърцето на матричен двигател.

Зарадва се — беше й щукнала ужасната мисъл какво би се случило, ако не успееш да го построят.

Освен това роботите бяха построили пред командното табло и истинско пилотско кресло. Марко беше седнал в него и сипеше солени ругатни.

— Все едно да търсиш дупка в мъглата — рече той. — Надявам се, че тенекиените ти другарчета правят свестни дюзи.

— Дупката ще се покаже на екрана — предположи Силвър.

— Да бе, да. Но ще трябва да се провираме на косъм. Кин, сигурна ли си, че всичко е наред?

Кин се усмихна.

— Всичко, от скоростта на премятане на Диска до въртенето на Небесния купол. Не вярваш ли, че машините, способни да управляват Диска седемдесет хиляди години, са способни да...

— ...да вдянат игла на височина десет хиляди мили, като пуснат конца от водопад? Не. Искам да ми се предостави възможност да изпробвам дюзите.

— Ще я имаш.

Маховете на крилете на птицата рух проехтяха в нощта — тя описа кръг и се плъзна над тъмните води. Тя пусна долу кораба и трескаво запърха с криле, за да набере височина — връхчетата им забърсваха вълните.

Последва свободно падане и накрая корабът се шльопа във водата, отскочи и бавно се завъртя.

Птицата се устреми към звездите с грохот и отново се отправи към тайните си долини. А Кин си отдъхна. През обшивката на кораба проникна нов звук — тихото жужене на далечни мотори. Водопадът на Ръба на света.

Тя зачака — меката подплата на шлема се притискаше към затворените ѝ очи. Нищо.

И тогава си спомни. Беше истински шок, но той постепенно се уталожил, щом Тя пое командването над тялото. Как ли е могла да забрави? После си спомни и това. Ако не забравяш, как би могъл да научиш нещо?

Усещаше Кин някъде в съзнанието си — малко шишенце, пълно с вкусове и характерни качества, усещания и опит. Покрай Себе си чувстваше Диска и усети, че там някъде се таи опасност. Много лесно щеше да ѝ бъде да се изгуби в чистата, радостна наслада, която я бе обхванала. Тя отново насочи мисълта си към Компютрите.

— Добре сте се справили.

— **ТОВА МИ Е РАБОТАТА.**

— Ще позволя на Кин Арад да си спомни някои неща. В края на краищата тя е част от Мен. Когато се събуди, тя ще знае някои неща за Нас. И ще разбере защо е бил създаден Дискът.

— ДА.

Тя бръкна в съзнанието си и нанесе някои поправки. После, доволна, се остави да забрави...

Кин си спомняше. Спомените бяха там, в ума ѝ — студени, твърди, истински като ледени отломки. Спомняше си Диска.

— Дискът — заговори тя с глух от шока клас — е ботушът във въглищния пласт, монетата в кристала. Пломбата в зъба на трицератопса. Тайният белег, който издава майстора. И те не са успели да устоят на това. Построили са идеално съответстваща на техническите изисквания вселена, но не са устояли да турят в нея и Диска — ключ, труден за намиране, но все пак ключ. Как така го знам? — извика тя.

Екранът си остана празен.

— Знам го! Те са построили не просто Диска. Всичко са създали — истинската Земя, кунгите, всички звезди. Те са заложили нашите вкаменелости. Ние си мислехме, че може да са били Великите Вретенови Крале, но Вретеновите Крале никога не са съществували. Всички те са били част от фалшивите пластове в новата Вселена. Чудехме се дали не сме еволюирали с помощта на Кралете. Но ние изобщо не сме еволюирали! Създали са ни, точно както ние възпроизвеждаме китове и слонове за нашите светове-колонии.

Ние сме вселена-колония. Строителите просто са дошли тук и са я построили и тъй като всеки има нужда от история, са ни дали история. Точно както постъпваме и ние с новите светове. Древни кости. Чудовища от приказките. Великите Вретенови Крале. Колесарите. А ние така и не сме го проумели. Самите ние го правехме — а то изобщо не бе идвало наум.

И тогава някой от тях е направил Диска. Вероятно почти на майтап? Със сигурност не е имал никаква важна причина да го създава. Упражнение по изобретателност. Може да му е хрумнало най-накрая — куп хитроумни хрумвания, събрани на едно място, след като е приключил с основната работа.

Седемдесет хиляди години! Това е възрастта на Вселената — че тя още я има, я няма драскотини по боята! А ние си мислехме, че е на четири милиарда години! Според както сочеха доказателствата, а ние вярвахме на доказателствата.

Тя се отпусна назад. Продължаваше да чувства спомените — сякаш бяха нещо старо, забравено досега. Сръчка ги предпазливо — като език, който опипва дупка в зъба.

— Стари. Интелигентни. Откъснати от материалното. Такива си спомням Строителите. Всеки — по-едър, отколкото можем да си представим, или може би по-дребен, защото... защото в техния свят няма какво друго да измерваш освен егото си. Стари ли казах? Дори и възрастта им не може да се изчисли, защото преди да построят Вселената, и време не е съществувало. Права ли съм?

— НЕ МОЖЕМ ДА ОТГОВОРИМ НАКРАТКО НА ТОЗИ ВЪПРОС. НЕ ЗНАЕМ НИЩО ЗА ТЯХ ОСВЕН ОНОВА, КОЕТО ТЕ СА НИ КАЗАЛИ.

— А какво знаете за тях?

— ПРЕДИ ТЯХ Е СЪЩЕСТВУВАЛА САМО ВЕРОЯТНОСТ. ТЕ СА НАЛОЖИЛИ ВЪРХУ ТАЗИ ВЕРОЯТНОСТ ОПРЕДЕЛЕН МОДЕЛ.

— Защо?

— ТВОЯТА КОМПАНИЯ СЪЗДАВА СВЕТОВЕ. ВСЪЩНОСТ ОТ ТОВА НЯМА НУЖДА. РОДНИЯТ ТИ СВЯТ НЕ Е ПРЕНАСЕЛЕН. ЗАЩО ТОГАВА ГИ СЪЗДВАТЕ?

— Някога той е бил пренаселен. И сме открили, че колкото повече хора има, толкова по-еднакви стават те. Това е бил единственият начин, по който сме могли да оцелеем. Хората винаги са си мечтали за обединен свят. Мислехме, че той ще е по-богат. Не беше. Единният свят означаваше ескимосите да се образуват и да се научат на счетоводство, но не означаваше, че германците ще се научат да ловят китове с копия. Означаваше всеки да се научи да натиска копчета и никой вече да не помни как да се гмурнеш за перли.

После ни подхванали Умотресенията. Това ще е било... да, две-три години след пускането на сондите Терминус. Хората просто измирали. Измирали с милиарди — умовете им просто един вид се спаружвали.

И после трябваше да започнем отначало. Поне имахме на разположение играчките на Вретенските крале, та да си играем, и можехме да се разселим — след Сътресенията просто се налагаше да се разселим. Те ни накараха упорито да търсим пространство, където умът да може волно да разкърши лакти, светове, на които да можем да избягаме и да научим отново всичко забравено. Бяхме конструирали роботи, за да напомнят на самите нас някои от тези забравени неща!

Мислехме си, че това е естествено, че е утъпканият път. Нали разбирате, имахме примера на Вретенските крале. Мислехме си, че всеки разумен вид изпълва родния си свят до степен, когато просто умственият натиск започва да избива населението и оцелелите предприемат колонизация на Космоса. По какъвто и начин да го мотивираха, истинската причина беше яростното желание да избягаш от другите хора. И тогава, тъй като планети, които могат да влязат в работа, не се срещат под път и над път, хората започват да учат планетно инженерство. О, всичко го бяхме изчислили много внимателно. Раса след раса, които достигат разцвет и се разпръскват из развиващата се Галактика, създават нови светове, преди да измрат, и в хода на този процес създават нови разсадници за нови раси. Написах цяла книга за това — „Безспирно сътворение“, ха-ха.

СЕГА ЩЕ МОЖЕШ ДА НАПИШЕШ ВТОРОТО ИЗДАНИЕ.

— Малко възкъсичко ще излезе, повече от сигурна съм, да му се не види. Какво да напиша? „Светлините в небето са декор?“

ЗАЩО НЕ?

— Още не сте ми казали защо... защо Строителите строят.

Думите веднага светнаха на екрана, сякаш Компютрите отдавна се бяха подготвили да ги кажат.

— ЧОВЕЦИТЕ СА ЛЮБОПИТНИ. ТОВА СЕ ДЪЛЖИ НА ТОВА, ЧЕ СА ЧОВЕЦИ. СЪЩЕСТВАТА, ПОСТРОИЛИ ТАЗИ ВСЕЛЕНА, СА ГО НАПРАВИЛИ, ЗАЩОТО Е БИЛО НЕМИСЛИМО ДА НЕ ГО НАПРАВЯТ. СЪТВОРЕНИЕТО НЕ Е НЕЩО, КОЕТО БОГОВЕТЕ ВЪРШАТ, ТО Е НЕЩО, КОЕТО ТЕ СА.

— Ами после? Какво са направили после?

Бяла вода обкръжаваше кораба. Кин мярна малко островче с три платна зад един от илюминаторите — схлупен черен силует в сумрака. Видя и как черупката му подскачаше над водата.

Небето се завъртя. Нямаше тласък — просто подът се беше превърнал в стена. За миг пяна покри илюминаторите, а после Кин погледна... надолу.

Водопадът бе увиснал пред тях и досущ приличаше на широк бял път. На фона му, седнал в пилотското кресло, се очертаваше Марко и Кин забележа как той инстинктивно се е стегнал и драпа с крака да се захване за нещо.

Надолу, далече надолу в небето сияеше огнена топка. Сега Дискът тънеше в мрак, но малкото Слънце, което обикаляше по орбитата си, огряваше с кратък проблясък на ден лицето на водопада. Докато Кин наблюдаваше, денят се изкачи над главата ѝ и изчезна, щом Слънцето ги подмина.

По-късно в зрителното им поле се появи облак. Той остана известно време там, после литна нагоре по блещукащия поток със скорост, която накара Кин да трепне. Последва едва забележим тласък и миг на тъмнина — корабът се откъсна от водата при молекулярното сито, а после — звезди.

Марко изсъска протяжно. Можеше и да е въздишка на облекчение.

— Щеше да ми е много по-добре, ако Компютрите можеха да ни уредят по-конвенционален начин на излитане — обади се Силвър, — но трябва да им призная, че пък този беше много стилиен.

— От тяхна гледна точка той беше най-ефикасният — обади се Кин. Небето отново се завъртя — Марко обърна кораба така, че „долу“ отново се намери там, където му отрежда място отколешната традиция: в областта на краката.

Силвър разкопча предпазния колан и погледна Кин.

— Ние сме построили Вселената, нали? — рече тя. — Е, не точно ние — буците кокали и мозък, които представляваме, — а онова в нас, което ни прави такива, каквито сме. Онова нещо, което сънува, докато останалата част от нас спи.

Кин се усмихна.

— Компютрите не искаха да ми го кажат — усмихна се тя, — но точно така, ти си права. Според мен Компютрите притежаваха някаква допълнителна функция — можеха да потиснат цялото умствено статично електричество така, че... о, по дяволите, защо да не си го кажем с точната дума? — така че богът вътре в нас да може да излезе на повърхността, само за мъничко, и да направи нещо. Ето защо практически всеки е могъл да бъде Господар на Диска. Ако Джаго Джало си беше сложил шлема, още щеше да си е там.

— Никой няма да ти повярва — обади се Марко, без да се извръща.

— Не съм много сигурна, че това ще е кой знае каква трагедия — отвърна Кин. — Дискът е бил сложен там като шегичка или намек. Но никой не е длъжен да го вярва. Ще построим планета за населението на Диска и ще го прехвърлим на нея — това е работата, която трябва да свършим.

Предизвикателството я стопляше. Да построят нова Земя — толкова внимателно изпитана, че населението на Диска да бъде пренесено там и хич и да не се и усети. Трябваше да се проектират нови континенти, а после хората на Диска да бъдат подложени на хибернация, докато известна част от тях се наплодят достатъчно, че да населят и новите територии. Това можеше да отнеме и хиляда години. Ще трябва да домъкнат цяла слънчева система, после да нареждат големи планети около далечни звезди и да ги разпръснат надлъж и нашир, да ги метнат на светлинни години оттам.

И бизоните трябваше тепърва да проектират.

Животът никак не се очертаваше скучен.

Но нямаше ли онова, което Компютрите щяха да им дадат, да изплати всичко?

Щеше, щеше.

Поспаха, хапнаха, а после корабът се гмурна под чудовищната сянка в небето. Малкото усърдно Слънце не успя да пролее никаква светлина над мрака, когато се люшна над него.

Не след дълго далечният край на Водопада започна да нараства. Марко се плъзна обратно в креслото и заговори на малкото мозъче на кораба.

— Добре — докладва той. — Сега идва големият зор. Тук си казваме довиждане с Диска, така че лягайте по койките. Според Комитета тъкмо сега е моментът.

Последваха десетина минути леко притеснение, докато се вслушваха в глухия рев на външните дюзи. Щом те се изключиха, Кин чу въздишка — идваше от койката на Марко.

— Това беше — рече той. — Сега или уцелваме дупката, или не я уцелваме. И през ум не ми беше минавало, че ще ми се наложи да се притеснявам дали няма да се нахакам във Вселенската стена.

Водопадът се пронесе на няколко хиляди мили под тях, фосфоресциращ в сиянието на пълната Луна. Дори и Марко си пое дълбоко дъх, щом корабът се издигна над ръба на Диска и се гмурна в небето.

Дискът се превърна в черно-бяла скица, сребърно-абаносова монета, плаваща под небе, пощуряло от звезди.

Звездите се приближаваха все повече. Луната се превърна в перла, увиснала над Диска, а звездите съвсем определено се приближаваха.

Дупката, която Джаго Джало бе пробил в Небесния свод, беше достатъчно голяма, за да успее пръстеновидният кораб да се промъкне през нея, а този кораб беше много по-малък от него. Но щеше да я приближи под много нисък ъгъл.

Компютрите бяха казали на Марко, че дупката е достатъчно широка. И на Кин бяха казали същото, но бяха добавили и преценката за вероятното разстояние, на което корабът щеше да мине от ръба ѝ. Не беше посмяла да го каже и на Марко. Минималната разлика нямаше и метър.

Усети се, че е забила поглед напред и оглежда небето. И другите двама правеха същото. Звездите се носеха над тях. Докато Кин се взираше, тихото им, леко, подобно на снегопад движение се превърна в щур галоп.

После — в размазано петно. После за съвсем, съвсем кратък миг нещо проблесна покрай кораба, една звезда се изду, разгоря се и изчезна. Лек трус отбеляза угасването на една от дюзите, предаде богу дух на ръба на небето.

После отново се появиха звезди, измамно подобни на предишните, и корабът пропадна в бездната.

Чуваше шумното дишане на Марко. Силвър си тананикаше нещо с тътнеж баритон.

Кин гледаше звездите, които, както знаеше, бяха само на седемдесет хиляди години — една идея по-стари от братовчедките си, накачени по Небесния Свод. Звездите бяха само лампички в небето — но на по-големите небета им трябват и по-големи звезди.

Помисли си за второто издание. Корабът се гмурна в декора.

Свалено от www.readbg.com

Издание: СТРАТА. 1999. Изд. Прозорец, София. Роман. Превод: [от англ.]
Светлана КОМОГОРОВА [Strata, Terry PRATCHETT]. Художник: Джош КИРБИ.
Формат: 125×195 мм. (20 см.) Страници: 224. Цена: 4800.00 лв. (4.80 лв.). ISBN:
954-733-069-1.